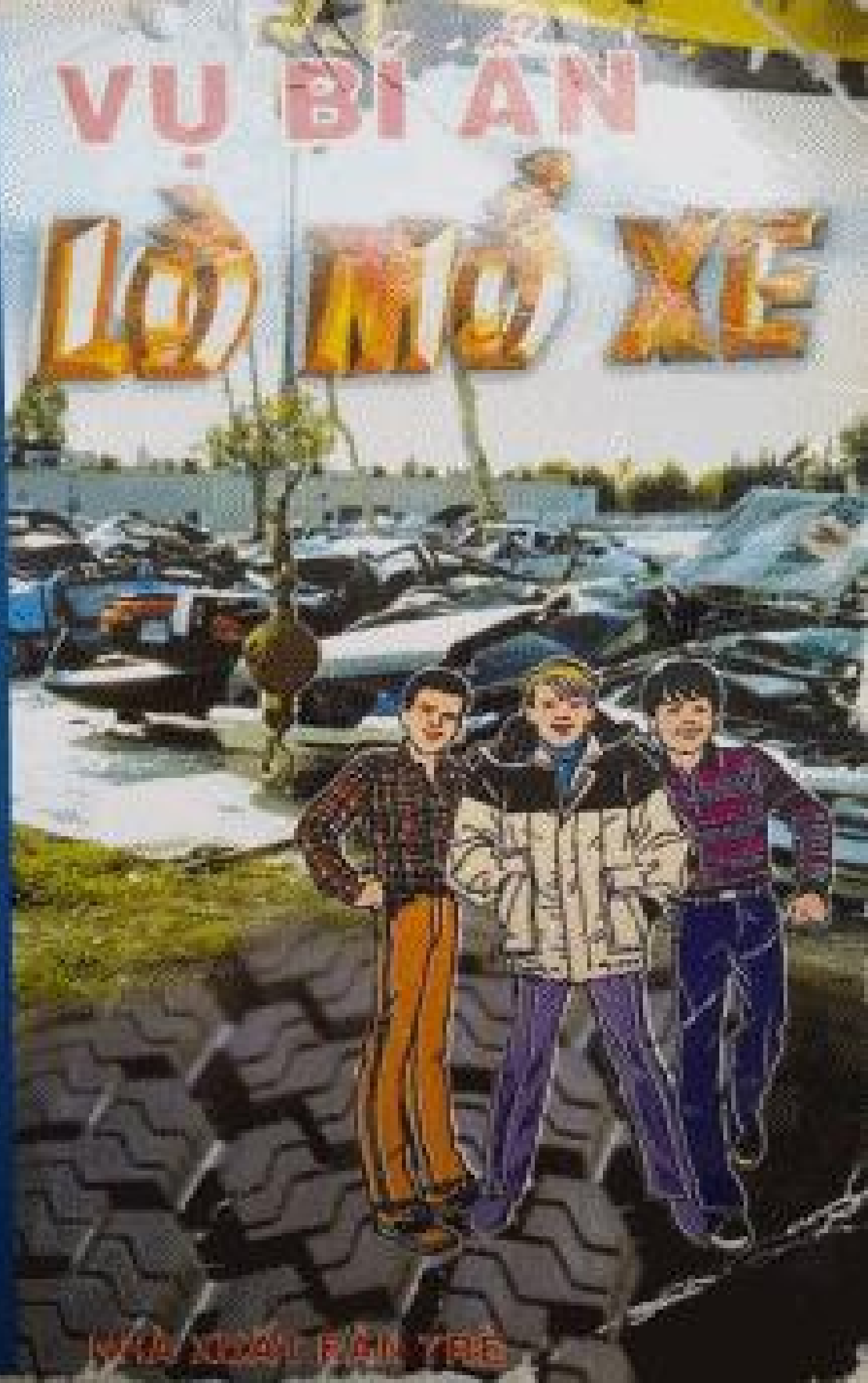

ALFREDO HILCHOCK

VỤ BÍ ẨN

LỘ MƠ XE

1990 - 1991 - 1992

ALFRED HITCHCOCK
BA THÁM TỬ TRẺ
VỤ BÍ ẨN LÒ MỎ XE
ĐÀI LAN dịch
HOA QUÂN TỬ thực hiện ebook

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ
2001

1.

MỘT VỊ KHÁCH BÍ ẨN

Đang là đầu giờ sáng thứ hai. Kỳ nghỉ xuân vừa mới bắt đầu. Tại Rocky, bang Californie, Peter Crenth đang tức tối xem xét động cơ một chiếc xe Corvair cũ màu xanh dương.

- Xe mục nát hết rồi ! Peter càu nhàu. Mình đã kiểm tra tất cả. Tại sao nó không chịu nổ máy nhỉ ?

- Khi nào cậu sửa xong, mình sẽ mua, Hannibal đề nghị.

Peter chà vết dầu đang lan rộng trên áo thun.

- Cậu có biết đây là kiểu xe sưu tập không ? Babal à, chiếc Corvair là ô tô Mỹ đầu tiên được chế tạo có động cơ nằm ở phía sau. Thậm chí có câu lạc bộ chủ nhân những chiếc xe kiểu này. Nếu mình sửa được, thì giá sẽ cao lắm. Cậu có bao nhiêu tiền ?

- Mình chỉ có năm trăm đô-la thôi - Hannibal thú nhận. Nhưng mình cần một chiếc xe. Thám tử trưởng mà không có xe, thì không đáng hoàng.

- Nhưng mình, thì mình cần xe để chở Kelly đi chơi. Mà xe Bob và mình, thì cũng đủ rồi.

- Nhưng đó là chuyện khác, Hannibal thờ dài. Nếu mình không có xe riêng, thì mình sẽ buồn đến nổi lên ký mất.

- Nếu cậu mặc đồ y như bây giờ, thì sẽ không ai thấy gì đâu, Peter cười đáp.

Thật vậy, Hannibal, có thân hình không được gọn gàng lắm, đang mặc đồ quân đội rằn ri che giấu lượng mỡ mà chế độ ăn kiêng bằng yaourt và bưởi đã không làm tan nổi.

- Đồ quân đội đang một nhất, Hannibal nhận xét, và kaki rất hợp với nước da mình.

Đúng vậy, bộ đồ này rộng, nên rất hợp với thám tử trưởng. Còn Peter, như đa số các thanh niên mười bảy tuổi, thì mặc quần jean và áo thun. Kelly Madigan, bạn gái của Peter, hay ép Peter phải mặc áo thun có cổ và áo sơ mi có nút ở hai mép cổ áo, giống như Bob Andy, thành viên thứ ba của nhóm, Nhưng Kelly không thuyết phục nổi Peter.

- Nay, Peter nói, khi nào sửa xong chiếc Corvair, thì mình sẽ tìm một chiếc xe tốt với giá năm trăm đô-la cho cậu.

Hannibal định lên tiếng thì tiếng còi xe to làm cả hai giật mình. Mới chín giờ kém mười, và Thiên Đường Đồ cổ chưa mở cửa, nhưng rõ ràng vị khách hàng này nóng lòng muốn vào. Tiếng còi tiếp tục vang lên theo nhịp rock.

- Phải mở cửa, Hannibal quyết định.

Hannibal bấm nút một cái máy nhỏ đeo ở thắt lưng.

Đó là cái điều khiển từ xa mà Hannibal, rất rành về điện tử, đã tự làm sau khi gắn một ổ khoá điện tử vào cổng. Hannibal cũng giao một cái điều khiển từ xa cho chú Titus và thím Mathilda, chủ nhân kho bãi đồ linh tinh và là gia đình duy nhất của Hannibal. Bộ điều khiển chính nằm ở văn phòng.

Cổng mở ra. Mất của Hannibal và Peter mở to. Một chiếc xe màu đỏ "bá cháy" đang đỗ trước cửa văn phòng. Người lái xe đang bước xuống và chào thím Mathilda.

Peter ngắm chiếc xe đỏ không chán.

- Tuyệt ! Peter kêu. Vậy mới gọi là xế chứ ! Phải không Babal ?

- Đúng là xe đẹp thật, Hannibal thừa nhận và không rời mắt khỏi cái túi ngủ dơ dáy nhét phía sau ghế xe. Nhưng mình quan tâm đến người lái xe hơn.

- Mình gặp anh này lần đầu tiên hôm nay. Thế còn cậu ? .

- Mình cũng vậy, nhưng mặc dù anh ấy mặc đồ cao bồi của miền Tây, nhưng mình biết chắc anh ấy đến từ miền Đông, anh ấy đã đến đây bằng cách xin quá giang xe, anh ấy không tiền, không công ăn việc làm, và anh ấy là anh họ của mình.

Peter kêu lên một tiếng.

- Thế Sherlock Holmes của ta đã biết được tất cả bằng cách nào vậy ?

Hannibal mỉm cười:

- Thứ nhất là áo sơ mi bóng chày mang màu của đội New York Mets, anh ấy có nước da rất tái và gói quà được gói bằng giấy của cửa hàng Bloomingdale. Tất cả những dấu hiệu này chứng tỏ anh ấy đến từ miền Đông và có lẽ là từ New York.

- Đồng ý, Peter nói, hiển nhiên quá.

- Đôi ủng cũ mòn, huy hiệu xuất xứ từ tất cả những bang mà Xa lộ Ivy-80 chạy qua và chiếc Mercedes mang biển số bang Californie. Vậy anh ấy không đến Californie bằng xe, mà đã xin quá giang xé.

- Ủ, Petar thừa nhận, cũng dễ suy luận ra thôi.

Hannibal thất vọng ngược mắt nhìn lên trời rồi thở dài.

- Quần áo thì dơ và rách, không giặt giữ nhiều tuần nay. Anh ấy ngủ trong túi ngủ chứ không ngủ trên giường và đến trình diện lúc chín giờ, khi mọi người bắt đầu làm việc. Kết luận: không có tiền, mà cũng không có công ăn việc làm.

- Được rồi, được rồi, Peter chau mày nói, nhưng làm cách nào cậu biết là anh họ của cậu ?

- Anh ấy mang theo một gói quà và một phong bì từ New York đến. Thì đó có thể là gì, nếu không phải là quà và thư giới thiệu của một người bà con ?

- Đây, thì có lẽ cậu sai rồi, về chuyện tiền bạc cũng vậy. Một người có chiếc xe như thế này chắc phải giàu lắm, cho dù có ngủ bụi và ăn mặc tồi thôi.

- Về chiếc xe, Hannibal trả lời, thì mình không biết anh ấy lấy đâu ra. Nhưng chắc chắn anh ấy nghèo xơ nghèo xác.

- Mình không tin.

Hai thám tử vẫn còn đang tranh luận gần chiếc Corvair, thì Peter vỗ lưng Hannibal. Anh chàng lạ và thím Mathilda vừa mới bước ra khỏi văn phòng và đang băng qua sân. Chàng thanh niên bước chậm rãi, tự tin, như thể có rất nhiều thời gian phía trước. Còn thím Mathilda, một người phụ nữ to cao, như bức bội về sự chậm chạp của khách.

Nhìn gần, trông anh chàng nhiều tuổi hơn, gần ba mươi. Anh có nụ cười xiên và cái mũi xéo, như bị gãy. Mắt sâu với cái nhìn sắc sảo; mái tóc dài và cái mũi mỏng làm anh trông như một con chim săn mồi.

Thím Mathilda cầm một bức thư trong tay.

- Hannibal, Peter - thím nói bằng một giọng không tự tin lắm, thím giới thiệu Ty Casey, người cháu của thím, từ New York đến.

Đến lượt Peter thở dài. Một lần nữa, Hannibal lại nói đúng.

- Anh sống ở Babylon, Long Island - Ty Casey nói rõ bằng giọng điệu thản nhiên. Cách New York khoảng một tiếng, bên bờ đại dương. Mẹ của anh là Amy, chị họ của dì Mathilda. Lúc anh báo với mẹ là sẽ đi Californie để chu du thiên hạ và tắm nắng một tí, thì mẹ khuyên anh ghé chào dì Mathilda ở Rocky. Mẹ viết thư nữa.

Ty vừa nói vừa quan sát kho bãi đồ linh tinh. Mắt anh sáng lên khi thấy vật liệu xây dựng và bàn ghế chất đống khắp nơi. Lò nấu và tủ lạnh cũ nằm chung với pho tượng, giường bằng đồng và bàn kê truyền hình. Có cả máy chơi tiền, băng hiệu nê-ông và máy nghe nhạc cũ kỹ.

Chính chú Titus cũng không nhớ nổi mình có những gì. Vì vậy mà năm ngoái, Hannibal đã kiểm kê tất cả và cho vào vi tính. Đó là một kỳ công, nhưng lại giúp Hannibal giảm phần việc khâu vác.

- Dì đã không gặp lại chị Amy từ khi còn nhỏ - thím Mathilda nói. Dì biết chị Amy đã lập gia đình, nhưng không ngờ đó là cách đây ba chục năm rồi. Và dì cũng không hay chị Amy đã có con.

- Tụi cháu có bốn anh chị em, Ty nói. Những người kia vẫn ở Babylon. Còn cháu, cháu quyết định mình đã đến tuổi đi đây đi đó một tí.

Mắt sáng rỡ, chàng anh họ Ty ngắm nhìn những kho báu bày xung quanh.

- Đồng đồ tích lũy đây chắc là đáng giá cả một gia tài !

Ty đột nhiên nhìn thấy chiếc Corvair.

- Cái này là đẹp nhất. Kiểu xe cổ điển ! Các em tìm đâu ra vậy ?

Rồi cái đầu của Ty biến mất xuống capô xe, đầu Peter cũng chui vào theo. Hai anh em chỉ chỗ cho nhau các bộ phận xe và nói chuyện với nhau bằng thuật ngữ như hai người bạn lâu đời.

Peter đứng dậy.

- Em đã kiểm tra, thay mọi bộ phận rồi - Peter than, nhưng vẫn không nổ máy nổi.

- Và em sẽ không bao giờ nổ máy nổi, Peter ơi - Ty cười đáp. Bộ em không thấy em đã cho bộ phát xoay chiều vào mạch điện sao ?

- Dĩ nhiên. Không có bộ phát xoay chiều, thì làm sao dòng điện làm quay máy hay sạc bình được ?

Hannibal và thím Mathilda nhìn hai anh em, không hiểu từ nào cả.

- Ở loại xe này - Ty nói, bộ phát xoay chiều ngăn không cho toàn hệ thống chạy. Đây là chiếc Corvair, một chiếc xe cũ xài dynamo, chứ không xài bộ phát xoay chiều. Có đúng là có cái khối

hình trụ đen đen và em lấy đi rồi cho bộ phát xoay chiều vào hay không ?

Peter lục lạo dưới bàn thợ:

- Cái này hả ?

Ty cầm lấy khối hình trụ, rồi cúi xuống máy xe. Ty nổi vài chỗ, xiết vài con ốc.

- Bình thường rồi, Ty nói. Em leo lên nỏ máy thử đi.

Peter ngồi vào tay lái, xoay chìa khoá công tắc. Máy xe khọt khẹt một lần, rồi nỏ. Nó hỗn hển, khọt khẹt, kêu, nhưng nỏ !

- Tuyệt ! Peter reo lên. Anh rành xe quá !

Ty mỉm cười.

- Anh đã dành cả cuộc đời anh cho xe, Peter à. Và đó chính là việc mà anh định làm ở Californie: làm việc bán thời gian cho một gara, thời gian còn lại thì lướt ván trên sóng và tắm biển ! Miền Californie này thì thiếu gì tài xế đúng không ? Anh chỉ cần vài ngày ổn định chỗ ở.

Ty nhìn thím Mathilda.

- Cháu dự định, nếu dì đồng ý, thì cháu sẽ ở lại chỗ dì một thời gian để tìm chỗ ở. Cháu có thể ngủ bất cứ nơi nào, ăn bất cứ gì. Trong một chiếc xe lán cũ sẽ rất tốt. Mà cháu đã có túi ngủ... Cháu không muốn làm phiền.

- Không được, thím Mathilda nói. Cháu sẽ ngủ trong nhà, phía bên kia đường.

- Cháu cảm ơn, như vậy thì hay quá, Ty nói.

- Vậy anh sẽ dạy em sửa xe, Peter hớn hờ nói, anh có vẻ là bậc thầy mà.

- Đúng, anh chàng này là bậc thầy ô tô - một giọng nói vang lên.

Hai người đàn ông mặc đồ vét, đeo cà vạt đang đứng phía sau lưng cả nhóm, không rời mắt khỏi Ty. Và trông cả hai không được dễ mến lắm. Người cao nhất nói tiếp:

- Chàng này đặc biệt rành sửa những chiếc xe không phải của mình. Chính vì thế mà chúng tôi sẽ bắt giữ anh ta.

2.

HANNIBAL LÂM NGUY

Cả Hannibal lẫn Peter đều không biết người đàn ông cao lớn, mặt nhọn, đang nhìn Ty không thiện cảm. Nhưng hai thám tử nhận ra người đi cùng, nhỏ hơn và tóc màu sẫm hơn: đó là thanh tra Roger Cole thuộc cảnh sát Rocky.

- Có chuyện gì vậy, thưa chú thanh tra ? Hannibal hỏi.

- Anh Ty Cassey đây là anh họ của Hannibal - Peter nói rõ. Từ New York đến đây.

- Hannibal à, anh họ của cậu bị rắc rối to - thanh tra Cole nói.

Mắt ông xanh và thân thiện, nụ cười hiền lành. Nhưng ông nghiêm trang chỉ người đi cùng có vẻ mặt lạnh lùng.

- Đây là hạ sĩ Maxim, thuộc ban xe bị trộm, có vài câu hỏi.

Hạ sĩ Maxim nhìn thanh tra, rồi lườm ba cậu.

- Cole, anh quen bọn ranh con này à ?

- Đúng, thưa hạ sĩ. Và cảnh sát trưởng cũng quen các cậu ấy.

- Thế bọn chúng là người như thế nào ?

- Các cậu này là thám tử tư, Cole giải thích. Đã giúp cảnh sát rất nhiều trong những năm vừa qua.

Hannibal đưa cho hạ sĩ một danh thiếp mới của Ba Thám Tử Trẻ.

- Thường tội cháu lo tìm những đồ vật bị thất lạc - Hannibal nói rõ, tội cháu điều tra về những hiện tượng lạ lùng, những vụ nhỏ nhỏ như thế, thưa hạ sĩ. Nhưng cũng có khi tội cháu giúp được chú cảnh sát trưởng Reynolds giải quyết những vấn đề nghiêm túc hơn.

Hannibal cảm thấy không cần phải nói thêm rằng mình đã thành lập nhóm này trước khi cả ba đến tuổi học trung học. Và rằng có khi cảnh sát bị bó tay trước những vụ bí ẩn mà Hannibal, Peter và Bob đã tìm ra lời giải.

Hạ sĩ Maxim nhìn chằm chằm danh thiếp.

- Cole, ý anh muốn nói rằng cảnh sát trưởng Reynolds cho phép bọn nhóc này nhúng mũi vào công việc của cảnh sát hả ?

- Không hẳn thế. Đúng hơn là chính các cậu mang đến cho cảnh sát những vụ án mà chúng tôi không biết đến, Cole trả lời.

- Vậy thì bọn chúng không nên xen vào việc của tôi - Maxim cầu nhàu. Nhất là việc trước mắt đây. Anh thanh tra, nhờ anh báo quyền lợi cho người bị bắt - ông nói thêm và quay sang Ty.

Thanh tra Cole giải thích với Ty rằng Ty có quyền giữ im lặng và liên lạc với một người luật sư, và cảnh báo Ty rằng tất cả những gì Ty nói có thể sẽ dùng để buộc tội anh khi ra tòa.

- Được rồi. Bây giờ xin anh cho chúng tôi biết tại sao anh lái một chiếc xe trộm ? Maxim hỏi.

- Anh Ty, có lẽ anh nên gọi luật sư, Hannibal nhanh miệng can thiệp vào.

- Luật sư hả ? Thím Mathilda tái mặt lặp lại.

Thím đã không nói gì từ lúc cảnh sát xuất hiện. Bây giờ thím nói với Peter và Hannibal:

- Bộ các cháu thật sự nghĩ rằng...

- Tôi không hề cần luật sư, Ty vừa cười vừa nói. Đây chỉ là một vụ hiểu lầm thôi. Chắc là người anh của kẻ kia đã báo rằng xe bị trộm vì tôi giao xe hơi trễ. Anh ta tưởng tôi giữ xe để đi chơi.

- Kẻ nào ? Thanh tra Cole hỏi.

- Hay anh kể từ đầu đi ? Hạ sĩ Maxim đề nghị.

- Được rồi, tôi không có gì phải giấu cả. Ngày hôm trước, tôi đến Oxnard bằng xe quá giang. Tôi dừng lại ở một quán để uống bia và nghe chút nhạc rock. Nhạc hay nên tôi nán lại hơi lâu và làm quen với một gã gốc Mê-hi-cô. Hình như tên là Tiburon. Tôi ít khi nhớ tên lắm. Chúng tôi nói chuyện với nhau khá thân, tôi kể là đang đến Californie thăm gia đình tại Rocky. Rồi lúc quán sắp đóng cửa, anh ta hỏi tôi có muốn kiếm ít tiền, bằng cách giúp anh ta một việc hay không.

Ty mỉm cười.

- Kiếm chút tiền, thì tôi không bao giờ từ chối. Tôi hỏi anh ta việc gì. Anh ta giải thích là có mượn chiếc Mercedes của ông anh và phải trả lại ngày mai. Nhưng anh ta đã gặp một cô gái và muốn đi theo cô đến Santa Barbara. Mà cô bạn đã có xe rồi. Nên anh ấy nhờ tôi mang xe Mercedes về cho ông anh ở Rocky. Chính Tiburon sẽ trả tiền xăng và trả công một trăm đô-la. Làm sao mà từ chối, phải không ?

Hạ sĩ Maxim xen vào:

- Anh nói anh chưa bao giờ gặp kẻ kia hả ?

- Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ đến Oxnard. Thậm chí tôi không hề biết là có thành phố tên Oxnard.

- Cuộc gặp diễn ra cách đây hai ngày, Cole nói. Tại sao anh vẫn còn giữ xe ?

Ty lại mỉm cười.

- Tối hôm đó, đã quá trễ để mang xe về. Còn hôm qua, thì trời đẹp quá, nên tôi đi tắm biển, rồi đi dạo ở đồng quê. Khi trời đẹp, thì phải tận hưởng chứ ?

- Tận hưởng bằng cách đi du lịch - hạ sĩ xướng giọng nói.

- Còn hôm nay ? Thanh tra hỏi.

- Thì hôm nay, tôi ngủ trong xe, rồi sáng tôi đến thăm dì Mathilda. Ngay sau đó, tôi định đi trả xe cho ông anh của Tiburon - Ty trả lời, miệng vẫn mỉm cười.

Im lặng nặng nề. Peter và Hannibal nhìn nhau. Thím Mathilda vẫn không chịu nhìn ai cả. Hạ sĩ nhìn Ty.

- Câu chuyện này - cuối cùng hạ sĩ nói, là một chuyện bịa đặt còn to hơn cả thằng em họ của anh (hạ sĩ chỉ Babal). Nếu anh tưởng chúng tôi sẽ tin lời..

- Hay ta đi gặp người anh, hạ sĩ à - thanh tra Cole vội đề nghị.

- Được thôi - Maxim rầu rĩ nói. Ta đi.

- Khoan đã, thưa hạ sĩ, Hannibal nói. Nếu xe bị trộm và nếu anh Ty nói thật, thì ông anh của Tiburon sẽ không nhận gì trước mặt cảnh sát.

- Chẳng lẽ để kẻ bị tình nghi đi một mình sao, Maxim trả lời.

- Có thể để anh ta đi trước mặt ta, Cole nói. Anh Ty sẽ hành động y như không biết đang bị theo dõi. Hannibal và Peter sẽ đi cùng. Ty sẽ nói rằng có bạn bè đi theo để đưa mình về sau khi trả xe. Còn hai ta, thì núp và quan sát.

Ty ra hiệu mình đã hiểu, rồi nhảy vào chiếc 450SL mui trần. Peter và Hannibal leo lên chiếc Fiero đen mà Peter đã tân trang. Đúng hơn là gần như đã tân trang... vì Peter chưa kịp và chưa đủ khả năng sửa chữa và sơn mui lại, nhưng động cơ thì chạy rất tốt.

Chiếc Fiero chạy ra khỏi kho bãi đồ linh tinh phía sau xe Mercedes của cảnh sát đi cuối cùng.

Cả đoàn băng qua thành phố về hướng cảng. Địa chỉ mà Tiburon đưa là một tiệm tạp hoá nằm trong khu Mê-hi-cô của Rocky,

có nhiều ngôi nhà nhỏ nhắn sơn màu tươi, quán cà phê ngoài vườn, nhà trọ tồi tàn và quán ăn dơ bẩn.

Trên cửa tiệm, có dòng chữ, xưa kia màu đen, cho biết rằng chủ nhân tên là Jose Torres. Ty đậu chiếc Mercedes trước cửa. Peter đậu phía sau. Hai cảnh sát dừng xa hơn, để không bị thấy. Ngay lập tức, một đám đông hiếu kỳ xúm quanh chiếc 450SL sáng bóng. Ty bước xuống xe.

- Mình ở lại đây trông xe, Peter nói.

Hannibal và Ty bước vào tiệm.

Bên trong có vài khách hàng xem xét các rau quả, trái cây lạ: xoài, đu đủ, những quả cà chua nhỏ; xâu ớt xanh, vàng, đỏ thòng từ trần nhà xuống. Một người đàn ông gầy nước da sẫm đang đứng sau quầy, ông lạnh lùng liếc nhìn Ty và Hannibal: đây không phải là khách quen. Ty nở một nụ cười rộng, gật đầu chào.

- Ông có phải là ông Torres không ?

- Thế thì sao ? Người đàn ông nói.

Tầm vóc ông trung bình, hơi gầy. Mắt ông đen gần bằng tóc. Ông nhìn kỹ Hannibal, rồi nhìn trở lại Ty.

- Có một người tên Tiburon trả tiền cho tôi để mang chiếc Mercedes từ Oxnard về trả cho anh trai. Anh ấy cho tôi địa chỉ này, Ty nói tiếp.

Người đàn ông nhún vai, quay ra sau tiệm la lên:

- Có ai biết một người nào đó tên Tiburon, có một người anh trai không ?

Hai thanh niên Mê-hi-cô, trông du côn, bước đến từ sau tiệm. Thái độ không thân thiện. Một tên nói:

- Không, Joe ời, chúng tôi không biết ai tên Tiburon cả.

Torres nói với Ty.

- Rất tiếc, ở đây không có ai tên Tiburon cả.

Ty không cười nữa.

- Nhưng làm sao lại thế được ! Anh Tiburon đưa cho tôi địa chỉ này. Xe của anh trai anh ấy ở ngoài kia.

Torres lắc đầu cười khẩy:

- Người Mỹ gốc Anh các người khủng thật. Không ai trong khu phố nghèo xơ nghèo xác này có một chiếc xe như thế cả.

Ty cúi qua quầy, túm lấy cổ áo ông Mê-hi-cô.

- Ông nói láo. Tiburon bảo tôi đến đây.

- Ê kìa !

Torres cố đẩy Ty ra, nhưng anh chàng rất khỏe và vẫn nắm chặt.

- Nacio ! Carlos ! Torres hét lên.

Hai thanh niên Mê-hi-cô không kịp chạy đến cứu. Mà chính Maxim và Cole lao vào tiệm, lôi Ty ra. Có lẽ hai người cảnh sát đã nghe được cuộc hội thoại nhờ micro parabol, giống như loại mà Hannibal trang bị cho đội thám tử.

Torres tức giận nhảy lùi ra phía sau.

- Đồ thằng Mèo điên khùng ! Ông gầm lên.

- Không những khùng, Maxim nói, mà còn trộm cắp. Cole, anh xỏ còng cho hắn. Ta mang hắn về đồn.

Ty không tin mắt mình: thanh tra Cole đang xỏ còng số tám cho anh. Ty chỉ kịp nhìn và hất đầu như để nói với Hannibal rằng mình không hề ăn cắp chiếc Mercedes, rồi biến mất giữa hai cảnh sát đẩy anh vào yên xe sau. Có tấm lưới dày ngăn phía sau và phía trước; cửa xe không có tay cầm: Ty như bị nhốt trong chuồng.

Maxim lái chiếc Dodge Ariès. Cole chạy theo bằng chiếc Mercedes. Trên lề đường, Torres đứng phía sau Hannibal, vừa hươ tay múa chân vừa la lối:

- Đáng đời thằng Mèo ! Thằng Mèo điên !

Nacio và Carlos đứng ở ngưỡng cửa, theo dõi Hannibal thật sát. Peter đã ngồi sẵn vào chiếc Fiero kêu:

- Babal ơi, nhanh, về thôi !

Nhưng thám tử trưởng đang quay sang ông chủ tiệm.

- Thưa ông Torres, tôi thắc mắc một điều - Hannibal nói với ông. Làm thế nào Ty biết địa chỉ này nếu không có ai đưa ?

Torres trừng mắt nhìn thám tử trưởng:

- Cút đi chỗ khác ! Nhanh lên !

- Ông biết không, Hannibal nói tiếp, anh Ty không biết vùng này. Anh ấy vừa mới từ New York đến đây.

Mặt Torres đỏ gay lên vì tức giận.

- Mà sẽ hối hận vì đã không biết câm mồm. Nacio ! Carlos ! Dạy cho thằng này một bài học.

Ba gã đàn ông hung hăng bước đến Hannibal.

3.

BOB VÀ LISA, KAREN,.....

- Mày tưởng mày khôn lắm hả ? Joe Torres nói rồi xô Hannibal xuống lề đường.

- Tôi không hề.... thám tử trưởng phản đối.

- Có ai trả tiền cho mày suy nghĩ nhiều đâu, Torres nói rồi lại đẩy Hannibal nữa. Mày có biết mày sẽ bị rắc rối to khi nói nhiều như thế không ?

Phía sau lưng ông chủ tiệm, Nacio và Carlos mỉm cười nham hiểm. Nhưng khi Torres đưa tay ra định xô Hannibal một lần nữa, Hannibal đột ngột lấy tư thế võ sĩ judo: chân phải phía trước, chân trái cách ba mươi phân ở phía sau.

Thám tử trưởng chụp lấy áo sơ mi của Torres, làm cho ông ngã, rồi xoay sang một bên, hất ông sang phải, quăng ông xuống lề đường như một bao bột mì.

Khi chạm bê tông, Torres hét lên một tiếng đau đớn. Hắn nằm bất tỉnh dưới đất. Nacio và Carlos cũng không động đậy: bọn chúng như bị hoá đá.

Hannibal không để cho bọn chúng thời gian hoàn hồn. Thám tử trưởng nhảy phốc lên chiếc Fiero. Peter đã nổ máy sẵn. Hai thám tử biến mất trong tiếng vù vù.

- Hết xảy ! Miếng võ ngon quá ! Peter vừa kêu vừa chạy nhanh khỏi khu Mê-hi-cô.

- Bọn mình đã luyện tập ở các buổi học judo suốt tuần mà, Hannibal cười trả lời.

- Judo cũng hay, nhưng karatê càng hữu hiệu hơn nữa.

- Khi nào mình sụt cân bằng chế độ ăn kiêng mới, mình sẽ học luôn môn karatê.

Peter không trả lời. Các chế độ ăn kiêng của Hannibal là chủ đề thường ngày để nói vui. Thám tử trưởng cứ theo một chế độ ăn kiêng, rồi bỏ để theo một chế độ ăn kiêng khác, khi chế độ đầu tiên chưa mang lại kết quả gì. Peter và Bob không bao giờ biết Hannibal đang theo chế độ ăn kiêng nào. Nhưng do thám tử trưởng không thích bị trêu chọc về trọng lượng và chế độ ăn kiêng, nên Bob và Peter tránh chọc bậy về chuyện này.

- Cậu nghĩ Torres nói thật không ? Peter hỏi và chuyển sang chủ đề khác.

- Mình tin chắc hẳn nói láo... nghĩa là anh Ty nói thật.

Ta phải lo cho anh Ty ra khỏi tù để anh ấy giúp bọn mình tìm ra sự thật.

- Vậy đi tìm Bob đi, Peter quyết định.

Khi về đến kho bãi đồ linh tinh, cả hai lao vào bộ tham mưu để gọi điện thoại cho Bob.

Xưa kia, chiếc xe lán trụ sở của ba thám tử bị chôn vùi dưới một núi đồ phế thải, và biến mất hoàn toàn dưới đó. Nhưng khi phải đưa toàn Thiên Đường Đồ cổ lên vi tính, ba thám tử đã lôi xe lán ra và trang bị một ổ khoá điện tử, báo động, hệ thống chống nghe lén và máy điều hoà.

Trên điện thoại, mẹ của Bob trả lời rằng con trai bà đang làm việc ở hãng âm nhạc Rock Plus. Peter và Hannibal gọi đến hãng, nhưng chỉ gặp được máy trả lời tự động. Sau vài nhịp rock điếc tai, hai bạn nghe giọng Bob yêu cầu để lại lời nhắn.

- Chắc là Bob lại đang bận tìm một tay đánh trống, Peter nói. Bob cứ nói tay đánh trống nào cũng bị điên hết.

- Để thử gọi lại sau, Hannibal nói. Hiện ta phải thảo luận trường hợp anh Ty với thím Mathilda.

Hannibal và Peter tìm thấy thím Mathilda trong văn phòng nhỏ xíu đầy bàn ghế, phía bên kia kho bãi đồ linh tinh. Thím lo lắng nhìn cả hai.

- Ty đâu rồi ? Thím hỏi.

- Vô nhà đá rồi, thím Mathilda ơi, Hannibal trả lời.

Cùng với Peter, Hannibal kể lại chuyện xảy ra ở cửa hàng tạp hoá, nhưng không nói lại chiến thắng của mình.

- Vậy hoá ra Ty đã ăn cắp chiếc Mercedes - thím Mathilda giận dữ la lên.

- Tội cháu không nghĩ thế, Hannibal đáp. Trái lại tội cháu nghĩ Torres nói láo. Ta phải lôi anh Ty ra khỏi tù để anh ấy giúp ta chứng minh điều này. Chỉ có mình anh Ty là biết mặt Tiburon. Thím Mathilda ơi, thím gọi luật sư được không ?

Thím Mathilda lắc đầu.

- Khoan gọi đã, Babal à. Dù sao, ta chưa biết gì về thằng Ty đó. Không biết có phải bà con thật với ta không nữa. Trước hết, thím

sẽ gọi chị Amy ở New York để kiểm tra những gì nó nói.

- Tụi cháu sẽ chờ trong xưởng. Thím cố gắng gọi nhanh, nếu không sợ mất dấu vết điều tra.

Hai thám tử băng ngược lại kho bãi đồ linh tinh. Xưởng nằm cạnh bộ tham mưu, từ trước đến nay chiếm một góc Thiên Đường Đồ cổ nhưng bây giờ có mái che và một phần chất đầy đồ điện tử của Hannibal. Hannibal có trang bị một máy điện thoại nối với xe lán và gắn trên mái một cái ăng-ten trông giống như cái đĩa to, đó là chưa kể đủ thứ linh kiện, đồ dùng mà Hannibal đã mua hoặc tự chế.

- Ta hãy thử gọi lại cho Bob, Hannibal nói khi đến xưởng.

- Mình nghĩ không cần đâu, Peter trả lời.

Một chiếc Volkswagen cũ màu đỏ, loại có hình dạng con cóc, vừa mới chạy vào kho bãi đồ linh tinh. Có bàn chân con gái thò qua cánh cửa bên phải, chỗ kính mở. Đi theo chiếc xe con cóc là một chiếc Golf mui trần mới toanh với hai cô gái khoảng mười bảy tuổi.

Một nữ hành khách trên chiếc xe Golf ngồi trèo trên lưng yên trước và đang ra dấu hiệu bằng một cái khăn lông đi biển. Hai cô gái nhảy xuống xe, chạy đến chiếc xe con cóc ngay khi xe đã dừng trước xưởng.

Bob Andy bước xuống. Ba cô gái mặc quần soọc và áo tắm cũng bước ra theo.

- Chào các cậu, Bob nói. Bọn mình tổ chức liên hoan ngoài bãi biển. Các cậu lấy đồ tắm đi, rồi ta lên đường.

- Liên hoan trên bãi biển hả ? Hannibal hỏi lại trong khi năm cô nàng tập trung đứng xung quanh Bob.

- Anh Bob ơi, em thích anh bạn anh lắm - cô nàng nhỏ nhất nói rồi bước đến gần Hannibal.

Mặc dù đi guốc cao gót, nhưng cô bé không cao quá 1 mét 53. Thanh mảnh và lanh lợi, cô bé có mái tóc vàng cắt ngắn và đôi mắt xanh to như đang mỉm cười với Hannibal.

Còn Hannibal thì cao chính xác 1 mét và rất thích những cô gái thấp hơn mình, nhưng khi mấy cô gái này mỉm cười với mình, thì mặt Hannibal trở nên đỏ gay như quả cà chua. Thám tử trưởng cà lăm:

- Anh... anh...

- Bob ơi, hôm nay mình có buổi học karatê, Peter nói. Mà cậu cũng biết rằng Kelly rất ghét liên hoan ngoài bãi biển.

- Peter này, bây giờ là nghỉ xuân rồi. Thì cậu bỏ một buổi học như mình thôi, Bob cười đáp. Còn Kelly, cậu cứ nói thẳng với Kelly rằng cậu muốn được vui chơi. Khi nào ra bãi biển rồi, thế nào Kelly cũng sẽ thích thôi.

- Đúng rồi - cô bé nhỏ nhắn nói tiếp và vẫn mỉm cười với Hannibal, càng đông càng vui.

Mặt Hannibal đang màu đỏ cà chua, chuyển sang màu tím củ cải đường.

- Anh... Bọn anh... Ý anh muốn nói....

Hannibal nuốt nước miếng.

- Bob à, ta đang có một vụ mới. Cảnh sát nghĩ rằng anh Ty, cháu của thím Mathilda, là một tên trộm xe. Cảnh sát đã bắt nhốt anh Ty vào tù. Nhất quyết phải tìm ra bọn trộm thật để cứu anh Ty ra khỏi chuyện này.

- Một vụ mới hả ? Bob quan tâm hỏi. Bọn trộm xe hả ?

- Luật sư của thím Mathilda sẽ giải thoát cho anh Ty, Hannibal nói tiếp. Rồi ta sẽ chứng minh rằng anh Ty nói thật.

- Anh Ty nói thế nào ?

- Có thể anh Ty bịa chuyện ra, Peter nói. Thậm chí có khi không phải anh họ thật của cậu nữa Babal à.

- Bịa chuyện hả ? Bob kêu. Nhưng có chuyện gì vậy ? Sao không ai kể cho mình nghe hết ?

- Mình tưởng cậu không có thời gian mà, Peter trả lời với vẻ mặt vô tư. Mình tưởng người ta chờ cậu để liên hoan !

Một cô nàng tóc hung, ngồi cạnh Bob trên xe và bây giờ lại đứng sát cạnh Bob, khều Bob nhắc:

- Anh Bob, đi chưa ?

Trong khi cô bé tóc vàng nói với Hannibal:

- Anh không muốn ra bãi biển với bọn em sao ?

- Anh... Bọn anh... bọn anh phải giúp anh họ của anh, Hannibal ấp úng. Hay để sau đi...

- Babal nói đúng, các em à, Bob quyết. Ngày mai ta hãy liên hoan. Bây giờ anh phải giúp mấy anh bạn của anh. Bọn anh làm việc ê-kíp mà.

Lisa, cô nàng tóc hung, phản đối:

- Bọn em đến bằng xe anh mà, anh Bob. Làm sao bọn em về đây ?

- Các em cứ về bằng xe của Karen. Còn chỗ. Hẹn gặp lại em sau Lisa nhé ?

Bọn con gái không vui. Bob tiễn cả nhóm đến chiếc Golf mui trần, rồi vẫy tay chào. Bốn cô bé vẫy tay trả lời, nhưng Lisa vẫn hờn dỗi. Bob chạy trở về với Peter và Hannibal.

- Rồi, Bob nói. Các cậu hãy kể vụ đó cho mình nghe đi, và phải hấp dẫn đó nghe chưa. Bởi vì bọn con gái rất giận mình, nhất là Lisa.

- Cậu có chắc là cậu không phải trở về chỗ làm việc không ? Peter nói mỉa. Ý mình muốn nói là: trước khi ra bãi biển.

Dáng Bob thanh mảnh. Cậu mặc quần màu đỏ bầm và áo thun có cổ màu vàng chim yến rất trang nhã. Từ khi bỏ công việc ở thư viện và đi làm cho hãng Rock Plus của Sax Sendler, từ khi bỏ cặp kính đeo kính sát trùng, Bob đã thành một người khác hẳn. Công việc làm ăn và giao lưu bạn bè không còn cho phép Bob lui tới kho bãi đồ linh tinh như xưa nữa. Điều này Peter rất bức bối và hai bạn thường cãi nhau về chuyện này. Chính Hannibal phải giảng hòa hai bạn để ê kíp có thể tiếp tục hoạt động như trước. Thế là thám tử trưởng vội xen vào:

- Bác gái nói cậu đang đi làm.

- Mình đi làm đấy chứ, Bob trả lời. Nhưng chú Sax phải đi Los Angeles đến tối mới về. Và chú Sax không cần mình nữa. Thế là mình đi uống cà phê và gặp đám con gái kia. Thôi, bây giờ kể cho mình nghe có chuyện gì đi.

Hannibal thông tin lại cho Bob. Thám tử trưởng kể lại anh Ty lái chiếc Mercedes trong khi rõ ràng đang đi xe quá giang từ lâu và thậm chí không có tiền ngủ nhà trọ bình dân.

- Câu chuyện của anh Ty hơi khó thuyết phục - thám tử trưởng thừa nhận, nhưng mình không nghĩ anh Ty bịa ra nổi một tên như Tiburon đâu. Tiếng Tây Ban Nha, Tiburon nghĩa là "cá mập". Không có ai tên "cá mập" bao giờ.

- Có thể tay đó biết xé là đồ ăn trộm và cho tên giả, Peter gợi ý.

- Chẳng cần tìm đâu xa, Bob trả lời. chính tại Rocky này, có một tay tên Tiburon. El Tiburon và băng Piranha.

4. BOB KHỞI ĐỘNG

Hannibal và Peter mở to mắt.

- Cái gì vậy, Hannibal hỏi, El Tiburon và băng Piranha là cái quái gì vậy ?

- Một băng nhạc chơi nhạc Mê-hi-cô lẫn nhạc rock. El Tiburon là tay ca sĩ chơi ghi-ta. Còn một tay ghi-ta thứ nhì, một tay contrebasse, một tay đánh trống và một tay dương cầm.

- Cũng là một băng nhạc mà chú Sax làm ông bầu hả ? Peter hỏi.

Bob lắc đầu.

- Không, ông bầu của băng Piranha là đối thủ chính của chú Sax, một tay Jack Hatch nào đó. Chú Sax cho rằng băng này dở ẹt, nhưng họ thường được các câu lạc bộ hay cá nhân thuê. Cũng có khi họ chơi thay nhóm khác.

- Trong đó có ai già không ? Peter hỏi.

Peter mô tả nhận dạng của Joe Torres, tay bán tạp hoá.

- Không, tất cả đều trẻ. Có lẽ El Tiburon là lớn tuổi nhất mà chỉ mới hai mươi hai, hai mươi ba tuổi.

- Họ chơi tại Rocky à ? Hannibal hỏi.

- Họ đi diễn dọc theo miền duyên hải cho đến Los Angeles. Ở chỗ ông Hatch, thì đó là băng nhạc ăn khách nhất. Máy băng nhạc giỏi đều ở chỗ chú Sax. Hatch rất ghen tức. Nhưng chú Sax chỉ cười và thắc mắc không hiểu làm sao Hatch sống nổi với mấy băng nhạc dỏm.

- Không biết họ có thể...? Hannibal định nói...

Thím Mathilda chạy ào ra khỏi văn phòng, băng qua sân đến xưởng. Thím đeo ở cổ một khăn lụa màu tươi mới toanh. Hannibal đoán đó là quà mà anh Ty đã mang từ New York đến cho thím.

- Ty đúng là cháu của thím, thím giận dữ nói, nhưng mẹ nó thật kinh khủng. Thím chỉ nhớ ra khi nói chuyện với bà ấy. Hồi xưa thím không thích chị Amy, vì vậy mà thím đã quên mất bà chị họ đó. Hèn gì Ty bỏ đi Californie !

- Dì ấy kể gì vậy thím Mathilda ?

- Nói về chính con trai ruột của mình, mà toàn nói xấu !

Thím Mathilda run lên vì tức giận.

- Dì Amy kể rằng anh Ty bị rắc rối với cảnh sát hả ?

Hannibal vặn hỏi. Dì Amy có nói về xe trộm à ?

- Chị ấy nói Ty là thằng ăn hại, thằng lười biếng không thể tin cậy nổi.

- Thím hãy nói rõ hơn đi ! Hannibal yêu cầu.

Sau vài tiếng kêu giận dữ, cuối cùng thím Mathilda lắc đầu.

- Không, không có nói về xe trộm, nhưng dường như Ty từng bị rắc rối với cảnh sát khi còn nhỏ: trò lưu manh, trộm vặt ở cửa hàng và thậm chí ít thuốc phiện nữa. Nhưng chuyện đó là cách đây mười năm rồi. Từ thời đó đến nay, thì không có gì cả. Thím tin chắc nó đã hiểu bài học.

Hannibal cúi đầu.

- Dì Amy sẽ giúp ta giải thoát cho anh Ty ra khỏi tù chứ ?

- Không bao giờ. Chị ấy tuyên bố là không muốn phí tiền vì thằng con trai ăn hại đó. Theo chị Amy, thì cứ để Ty tự xoay xở lấy. Thím đã gọi điện thoại cho luật sư rồi, nhưng ông ấy nghĩ là sẽ khó mà xin thả Ty được.

- Tại sao vậy ? Peter hỏi.

- Có điều gì mà ta không biết không ạ ? Bob hỏi.

- Cảnh sát không chịu thả Ty ra khi nộp tiền bảo lãnh, thím Mathilda nghiêm trang nói.

- Vì nguyên nhân nào ? Hannibal kêu.

- Bởi vì Ty đã có tiền án và không có hộ khẩu Californie. Ngoài ra: Ty có thể làm nhân chứng cho một vụ trộm xe có tổ chức ở Rocky. Cảnh sát nghĩ thế.

- Bao giờ thì sẽ biết chắc ?

- Sau này sẽ có phiên tòa. Nhưng luật sư muốn nói chuyện với quan tòa trước khi có phiên tòa.

- Thím Mathilda ơi, thím sẽ cố gắng tối đa, thím nhé ? Tụi cháu rất cần anh ấy để giúp tụi cháu.

Thím Mathilda vẫn còn đang giận, nhưng chấp thuận và quay về văn phòng gọi điện thoại cho luật sư. Ba Thám Tử Trẻ ở lại trong xưởng nhìn nhau.

- Bọn mình có thể bắt đầu mà không có anh Ty không Babal ? Peter hỏi.

- Bắt buộc phải thế thôi, Hannibal dăm chiêu trả lời. Cảnh sát nghĩ rằng có băng chuyên trộm xe đang hoành hành tại Rocky. Có nghĩa là gần đây có nhiều xe bị ăn cắp trong vùng này. Bob, cậu có cách nào tìm hiểu xem El Tiburon và băng Piranha có biểu diễn ở Oxnard lúc anh Ty nói rằng Tiburon đã nhờ anh ấy mang chiếc Mercedes về đây không ?

- Dễ ợt. Mình chỉ việc hỏi Jack Hatch.

- Không được. Mình không muốn người ta biết ta đang điều tra.

Bob mỉm cười.

- Mình sẽ tìm cách.

- Càng sớm càng tốt, Hannibal nói.

- Được rồi. Ta đi đi.

Peter thở dài.

- Mình không muốn mất buổi học karatê hôm nay. Chính mình có nhiệm vụ biểu diễn kata.

- Tại sao lại quan trọng dữ vậy ?

- Kata là những kiểu tập rất cổ xưa, Babal à, Bob giải thích, Hàm chứa cả tinh thần môn võ karatê. Có khoảng năm chục kiểu, trong đó phải thực hiện một loạt chính xác trong một khoảng thời gian chính xác. Bọn mình chuẩn bị một kata mỗi tháng. Ngoài ra, mình còn phải rước Kelly lúc tan buổi học aerobic, cùng lúc mình kết thúc buổi học karatê - Peter tiết lộ.

- Vậy thì Bob và mình sẽ tự xoay xở một mình, Hannibal nói. Sau đó, hẹn gặp nhau ở đây nhé ?

- Mình sẽ kể lại cho cậu nghe cách bọn mình lừa Jack Hatch, Bob trêu.

- Thôi mặc kệ buổi karatê ! Peter đột nhiên quyết định. Mình vẫn có thể ghé rước Kelly sau. Đi !

Peter cười rồi chạy về hướng chiếc Fiero bị móp còn Bob nhảy lên chiếc Volkswagen, cũ nhưng vẫn còn khá. Hannibal còn đang tự hỏi xem mình sẽ được vinh dự ngồi trên xe ai, thì một chiếc Jaguar XJ6 dài thòn màu bạc chạy vào kho bãi đồ linh tinh. Một cô bé tóc đen thanh mảnh mặc bộ thể thao xanh da trời nhảy xuống xe, vẫy tay người lái.

- Con cảm ơn ba nhiều. Anh Peter sẽ đưa con về nhà. Chào ba.

Chiếc Jaguar chạy trở ra. Kelly Madigan băng qua sân, chụp lấy cánh tay Peter. Cô bé chỉ cao đến ngang vai Peter. Kelly nhìn Peter bằng đôi mắt xanh ngọc và mỉm cười khi thấy Peter chững hững.

- Ba không có thời gian chở em đến lớp học aerobic, Kelly giải thích. Nên em nhờ ba đưa em đến đây để anh chở em đi. Dù sao ta sẽ gặp nhau sau khi anh học xong karatê mà.

Kelly nhón chân lên hôn mũi Peter.

- Kelly ơi, Peter lúng túng nói, hôm nay anh không đi học karatê. Anh...

- Anh không đi à ? Sao vậy ?

- Bởi vì bọn anh có một vụ quan trọng cần giải quyết. Anh Ty, anh họ của Hannibal, gặp rắc rối. Bọn anh phải đi điều tra để giúp anh Ty được ra khỏi tù.

- Điều tra hả ? Phải, có thể là quan trọng, nhưng anh biết rằng thứ hai ta luôn đi học karatê và aerobic mà. Nếu anh bỏ đi điều tra, thì làm sao anh đưa em về nhà được ? Mà em hy vọng anh còn nhớ rằng mẹ em chờ ta về ăn tối sau đó. Em tin chắc anh Babal và anh Bob sẽ tự điều tra một mình được mà. Ta đi thôi, nếu không sẽ bị trễ.

Kelly nắm tay Peter, vẫy tay chào Bob và Hannibal, rồi lôi tù nhân sừng sốt ra chiếc Fiero. Peter nhún vai để ra hiệu mình bất lực rồi leo lên xe. Chiếc Fiero nổ máy, chạy về hướng phòng tập thể dục.

- Đó là lý do tại sao mình chưa bao giờ để một đứa con gái nào xỏ mũi, Bob nói. Mình đi chơi với tất cả bọn con gái, chứ không phải với một người duy nhất. Đó là phương pháp hay nhất, đúng không Babal ?

- Nếu đi chơi được, bằng cách này hay cách khác...

- Babal này, mình có đủ bạn gái cho cậu chọn. Peter cũng vậy. Chẳng lẽ không có ai lọt vào mắt xanh cậu sao ?

- Đúng hơn là mình không lọt được vào mắt xanh của ai cả, Hannibal thở dài.

- Không đúng. Có một người rất thích cậu. Cậu nhớ con bé Ruthie sáng nay không: nàng đã bị mê hoặc bởi cái duyên ngầm của cậu rồi đó. Trong trường hợp này, đến phiên cậu ra tay Babal ơi.

Hannibal đỏ mặt.

- Hiện ta phải lo về Tiburon và băng Piranha đã, đúng không ?
Hai thám tử leo lên chiếc xe con cóc. Bob chạy về hướng trung tâm thành phố.

- Đi đâu vậy ? Hannibal hỏi.

- Đến văn phòng Jack Hatch.

- Nhưng ta không muốn ông ấy biết ta đang điều tra mà.

- Cậu cứ tin mình, Bob mỉm cười trả lời.

Ở ngay ranh giới trung tâm thương mại chính của thành phố, có một toà nhà cũ kỹ. Bob đậu xe vào một bãi đậu xe phía sau.

Không có thang máy. Ánh sáng lọt qua cửa kính bụi bặm phía trên cầu thang. Dọc theo hành lang không lót thảm là những cánh cửa vào có kính. Đến lầu ba, Bob mở cánh cửa cuối cùng bên phải. Hai thám tử bước vào một văn phòng đầu tiên dẫn đến văn phòng ông Jack Hatch.

- Chào chị Gracie, Bob nói. Có sếp trong đó không ? Một cô gái trẻ tóc vàng làm việc ở bàn viết duy nhất trong phòng. Cô đang đánh máy một danh sách tên rất dài. Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười trả lời:

- Cậu thừa biết giờ này sếp đi ăn rồi.

Bob cúi qua bàn viết và nói bằng vẻ mặt quyến rũ:

- Dĩ nhiên. Chính vì vậy mà tôi lựa giờ này để đến. Cô gái cười, lắc đầu như bị sốc về tính láu cá của Bob.

- Bob ơi, sao cậu tự tin thế.

- Thích nói chuyện với chị Gracie hơn với lão già Jack không phải là tội ác, Bob trả lời với một nụ cười chinh phục. Ngoài ra tôi còn dẫn theo bạn Hannibal để làm quen với chị. Babal ơi, xin giới thiệu với cậu chị Gracie Salieri, thư ký giỏi nhất Rocky.

- Rất hân hạnh được làm quen với chị Salieri, Hannibal lịch sự nói.

- Hannibal ơi, cứ gọi tôi là Gracie - cô gái trẻ trả lời. Bob à , bây giờ đừng thêu dệt nữa. Cậu cứ nói thẳng cậu đến đây làm gì.

- Chú Sax có một khách hàng cần một băng nhạc kiểu "La Bamba". Chỗ chúng tôi không có. Khách hàng này có đi Oxnard cách đây hai ba ngày, và có thấy một băng mà ông ấy rất chịu, ông ấy không nhớ tên nữa. Tôi nghĩ có thể đó là El Tiburon và băng Piranha. Băng đó có ở Oxnard cách đây hai ngày không ? Và băng đó sẽ diễn ở đâu vào những ngày sắp tới ?

- Coi chừng ! Nếu là Tiburon, thì ông Jack sẽ đòi lãnh trọn phần hoa hồng.

- Chú Sax sẵn sàng nhường phần, chú Sax chỉ muốn làm hài lòng ông khách thôi.

Gracie đứng dậy, biến mất vào văn phòng kia.

- Chị ấy làm gì vậy ? Hannibal thì thầm.

- Chị ấy đi kiểm tra bảng thuê băng nhạc trên tường. Chú Sax cũng có một bảng theo dõi y như vậy. Nhanh hơn máy vi tính: nhìn một cái là biết các băng nhạc đang ở đâu.

Gracie trở ra.

- Ủ, El Tiburon và băng Piranha có diễn ở As tại Oxnard cách đây hai đêm. Hai đêm sắp đến, họ diễn tại Appentis.

Gracie ngồi trở xuống sau bàn viết.

- Cám ơn chị Gracie, chị dễ thương quá - Bob nói và cúi xuống hôn má cô gái. Chú Sax sẽ hỏi ông khách xem có đúng là ông đã nhìn thấy băng nhạc bamba tại đó hay không. Nếu đúng, thì lão Jack sẽ nhận một khoản hoa hồng kha khá.

Gracie cười. Cô chỉ tin Bob có một nửa.

- Bob Andy, bây giờ cậu về đi !

Ngay khi ra rồi, Bob nháy mắt với Hannibal khi đi xuống cầu thang bụi bặm.

- Cho dù Gracie có nói lại với lão Jack, thì lão chỉ nghĩ đến số tiền sẽ kiếm được. Và bây giờ ta đã biết chắc Tiburon có mặt ở Oxnard cùng lúc với anh Ty.

- Và Appentis là một quán pizza bọn mình vào được, Hannibal nói thêm. Nếu ra khỏi tù, anh Ty sẽ có thể nhận dạng được Tiburon. Nếu không, ta sẽ hỏi Tiburon và, biết đâu, sẽ biết được một cái gì đó.

- Bao giờ ?

- Tối nay. Hẹn gặp tại bộ tham mưu. Sau đó đi thẳng đến Appentis. Kế hoạch Tiburon đã bắt đầu.

5.

BỌN PIRANHA TẤN CÔNG

Appentis là một quán pizza ở hướng đông Rocky. Hannibal và Bob đến đó lúc hai mươi giờ. Peter cứ nhất thiết phải đưa Kelly đến lớp học aerobic. Hannibal thở dài.

Quán Appentis nhỏ xiu, không sạch sẽ lắm và có khách hàng chủ yếu là học sinh, sinh viên. Đó là một trong những quán ăn hiếm hoi, nơi có thể nghe nhạc sống nhưng không bán rượu, nên thanh thiếu niên, xô nhau đến đó.

Khi bước vào, Hannibal và Bob thấy hai học sinh đang chơi trong góc với cái máy tiền cũ rích. Hai học sinh khác thì đang ngón nghiêng pizza, mắt dán vào một máy truyền hình bị tắt âm thanh. Một số cô gái đang ngồi ở một cái bàn bên cạnh sàn nhảy lớn bằng con tem. Có lẽ các cô đi theo nhóm nhạc sĩ, bởi vì chỉ có họ nhìn đàn nhạc.

Mặc dù quán Appentis gần như trống không, nhưng tiếng ồn thật điếc tai.

- Bamba... Bamba... Bamba !

Bốn thanh niên tuýp giống nhau đang chơi một bài hát Mê-hi-cô và đệm ghita điện, contrebasse và organ. Tưởng như một băng nhạc đường phố của Mê-hi-cô. Sân khấu nhỏ đầy dây cáp, ampli, bàn đạp và năm mươi thứ khác, đến nỗi nhạc sĩ không thể nào nhúc nhích.

- Bam... Ba !

El Tiburon và băng Piranha nhún nhảy và nhăn mặt như quỷ. Mặt mày sáng bóng mồ hôi. Tất cả quay mặt về hướng cửa, khi Hannibal và Bob bước vào và đi xuống bàn phía cuối ngồi.

- Mình có cảm giác họ không giỏi lắm, Hannibal thì thầm.

- Chú Sax nói họ rống thay vì hát, Bob nói thêm. Mà họ chơi nhạc cũng không hay lắm.

- Tiburon, chắc là tên mặc đồ trắng hả ?

- Đúng. Tên cao lớn phía trước, chơi ghita.

Tiburon vừa hát vừa nhảy trên sân khấu nhỏ rải đầy dây cáp.. Thanh mảnh và đẹp trai, Tiburon mặc bộ y phục lạ trắng tinh gồm một quần bó sát, áo vét dài và sơ mi phanh ngực. Loè loẹt nhiều, tài

nghệ thì ít. Bốn Piranha chơi đàn phía sau không cao bằng mặc quần áo đỏ và đen.

- Quán Appentis không phải là một chỗ của Mê-hi-cô, Bob nói. Không hiểu tại sao Jack Hatch lại cho họ diễn tại đây.

- Mình có cảm giác chính họ cũng không biết, Hannibal nói.

Băng nhạc đổi phong cách và chuyển sang chơi nhạc rock. Những người khác vào quán, nhưng không đông lắm. Đột nhiên Bob cúi sang Hannibal:

- Ủa, Jack Hatch kìa.

Một người đàn ông thấp nhỏ, có bụng, mặc đồ vét xám đất tiền vừa mới bước vào. Dây đồng hồ thấy rõ trên áo gilê. Khuôn mặt ông thuộc loại nhiều thịt, trông có vẻ như chưa cạo râu.

Jack Hatch liếc nhìn dàn nhạc như để đánh giá phê bình, rồi nhìn quán ăn rất ít người.

- Sợ ông ta nhận ra cậu không ? Hannibal hỏi.

- Chắc chắn rồi. ông ta sẽ không hiểu tại sao ta có mặt ở đây, nhưng chắc đã nghe Gracie nói bọn mình có ghé qua.

Jack Hatch đứng gần cửa vào. Nét mặt cau có, ông nhìn băng nhạc và vài người lẻ tẻ đang bước vào lúc đoạn nhạc rock kết thúc trong tiếng âm điệu tai. Ngay lập tức, đám Piranha vút nhạc cụ và ra ngồi cùng đám con gái phía trước. Tiburon đi vòng cả nhóm, mỉm cười và nói chuyện. Jack Hatch châm điếu xì gà. Khi đó, ông nhìn thấy Bob. Đôi mày rậm tỏ ra ngạc nhiên. Ông bước lại gần.

- Ta hãy nói chuyện ít nhưng nói chuyện chất lượng, ông ngồi xuống và nói. Sax muốn El Tiburon và băng Piranha, đúng không ? Tôi xin báo cậu trước: tôi không chia hoa hồng đâu.

- Đúng hơn, Bob trả lời, là có thể chú Sax sẽ quan tâm đến một băng nhạc kiểu bamba. Chính vì thế mà chú Sax phải tụi cháu đi nghe Tiburon. Chú cũng đang tìm thêm ở Los Angeles.

Jack Hatch cười khẩy:

- Gracie đã nói khác. Chỗ cậu có một khách hàng để mắt đến băng Tiburon ở Oxnard cách đây hai ngày. Chính vì thế mà lão Sax muốn có băng này.

- Đồng ý, Bob mỉm cười nói. Nhưng do chúng tôi không bắt buộc phải tìm ra băng 5 nhạc công đó, thì nếu thành công, sẽ là năm mươi năm mươi.

Jack Hatch xì mặt.

- Chắc phải có ngày cấm không cho Sax hành nghề. Ai cũng biết lão nói láo và ăn gian để giành khách và băng nhạc. Còn cậu, nếu cậu không cẩn thận, thì rất có thể cậu sẽ bị vạ lây.

- Cháu rất cảm ơn chú đã quan tâm đến chuyện làm ăn của cháu, Bob đáp.

- Cậu nên nghe tôi và bỏ Sax, Jack Hatch phì xì gà rồi nói. Thế cậu có muốn kiếm khá tiền ngay bây giờ không ?

- Cháu luôn muốn kiếm khá tiền, Bob mỉm cười trả lời.

- Cậu hãy thông tin cho tôi biết về những gì Sax làm. Khách hàng của lão là ai, nguồn băng nhạc của lão, tất cả.

- Chú Hatch ơi, như vậy là gián điệp ! Bob ghé tởm kêu.

- Ai cũng làm gián điệp cả, cậu à.

- Rất tiếc, chú Hatch à. cháu không thuộc loại người như thế.

Jack Hatch trừng mắt nhìn Bob.

- Đừng giả vờ nai tơ với tao. Thế hiện cậu đang làm gì ? Bộ cậu tưởng tôi không hiểu lão Sax phái cậu đến đây để đặt vấn đề với Tiburon sau lưng tôi hả ?

- Chính chú tự nói thế, Bob đáp. Thậm chí chú Sax còn không biết...

Hannibal đá chân Bob dưới bàn. Không nên nói cho Jack Hatch rằng Sax Sender không biết hai thám tử đang ở đây. Jack Hatch sẽ hiểu ra ngay rằng chuyện ông khách tìm băng nhạc El Tiburon và băng Piranha là giả vờ. Jack Hatch có vẻ da nghi. Đúng lúc đó, Tiburon bước đến gần bàn.

- Mọi người đang nói chuyện về chúng tôi, phải không ? Tiburon nói rồi ưỡn ngực ra. Mọi người thích nhạc của chúng tôi đúng không ? Không có ai bằng El Tiburon và băng Piranha.

- Thật ra... Bob định nói.

- Các anh hết xảy quá, Hannibal vội vàng can thiệp. Nhất là anh. Anh có phải là Tiburon không ?

- Chính ta đây, ca sĩ kiêm tay ghi ta trả lời.

Nhìn gần, làn da mặt anh ta lóng như em bé.

- Em có muốn chữ ký không ? Jack ơi, ông cho hai em hình băng chúng tôi đi.

Jack Hatch đa nghi nhìn Hannibal, không hiểu rõ quan hệ của Hannibal với Bob như thế nào. Sự thắc mắc hiện rõ trên gương mặt ông. Nếu Hannibal thật sự hâm mộ băng El Tiburon và băng Piranha

thì được. Nhưng nếu Hannibal chỉ có mặt để có bạn với Bob, thì không được tặng bất cứ gì cho cậu ta. Jack Hatch quyết định không mạo hiểm và đồng thời cố cho Tiburon biết về công việc thật sự của Bob.

- Hình để trong xe, ông nói. Lát nữa tôi sẽ đi lấy một tấm. Dù sao, thằng này - ông hát cầm chỉ Bob - không phải là người hâm mộ. Nó làm việc chỗ...

Tiburon ngắt lời ông và cười nhe răng, trở nên rất giống con cá mập mà anh mang tên.

- Khi nói đến người hâm mộ, thì tôi nói nghiêm túc. Sao, ông có chịu đi lấy tấm hình cho em này không ?

Bob và Hannibal cứ tưởng Jack Hatch sẽ nổi giận. Nhưng ông bầu chỉ cố gắng nuốt nước miếng. Ông nở một nụ cười miễn cưỡng, đứng dậy, bước ra cửa.

- Em muốn xin thêm một tấm hình cho ông anh họ tên Ty, Hannibal nói ngay khi Jack Hatch đã ra khỏi.

- Rất vui lòng. Hatch sẽ mang về cả xấp. Anh họ em cũng hâm mộ anh hả ?

- Không chỉ có thế, Hannibal trả lời. Anh Ty nói là có quen với anh, và nhờ em nói chuyện với anh.

- Anh họ em chơi trong băng nhạc khác à ? Anh quen nhiều nhạc sĩ lắm.

- Không phải, anh Ty là người đã mang chiếc Mercedes về Rocky cho anh của anh. Thật ra, thì anh Ty đã cố làm việc đó, nhưng không tìm ra ông anh của anh.

Nụ cười của Tiburon tắt đi. Rồi tên cá mập nở một nụ cười khác, không thân thiện bằng.

- Ủ, Tiburon nói, anh có nghe nói đến tay Mèo khùng khùng trộm xe, rồi đi kể rằng chính anh nhờ hắn mang về cho anh trai, chính cảnh sát cũng không tin chuyện này nữa.

Tiburon buồn bã lắc đầu.

- Thằng đó là anh họ em à ? Tiếc quá, tiếc quá.

- Vậy anh không biết gì về vấn đề đó à ? Bob hỏi.

Tiburon phá lên cười.

- Lẽ ra ông anh họ kia nên ở lại Oxnard thì hơn. Tôi làm gì có anh trai nào !

Rồi Tiburon quay gót, trở lên sân khấu, miệng vẫn cười.

Bob thất vọng nhìn Hannibal !

- Babal ời, nếu Tiburon không có anh, thì anh Ty nói láo !

Từ phía trên bục cao, bốn tay Piranha nhìn chăm chăm hai thám tử. Jack Hatch trở về với một xấp hình, ông nhìn hai thám tử rồi nhìn El Tiburon và băng Piranha đang lên dây đàn trước khi chơi tiếp. Ông bước đến bục.

- Nhanh ! Hannibal ra lệnh. Cuốn gói !

- Còn hình ? Bob hỏi.

- Không cần.

Hai thám tử chạy ra, xô đẩy những người khác đang vào. Khi đi ngang qua tấm bảng quảng cáo ở cửa vào, Hannibal giật tấm hình của Tiburon. Cả hai lên xe con cóc. Trông Bob vô cùng rầu rĩ.

- Tiburon đã nói là không có anh trai, Babal à. Vậy chắc anh Ty nói bậy !

- Trừ phi Tiburon có nói với anh Ty là có anh trai trong khi thật ra không có, Hannibal trả lời. Để làm gì ? Để bắt anh Ty đi giao một chiếc xe trộm. Dù gì, có một kẻ nói láo trong câu chuyện này.

- Ai hả Babal ?

- Nay, rõ ràng Tiburon biết chuyện anh Ty. Ai có thể kể cho anh ấy biết ? Bọn mình, cảnh sát hoặc Joe Torres và đồng bọn. Chắc chắn cảnh sát không nói. Vậy chính Torres hoặc một tên bạn hắn đã kể cho Tiburon nghe chuyện xảy ra ở cửa hàng. Kết luận: bọn chúng biết Tiburon và đã nói láo với ta và với cảnh sát.

- Lý luận siêu tài, Babal à, Bob nói.

- Ngoài ra, Hannibal nói thêm, ta chưa hề nói đến Oxnard cho Tiburon, vậy mà Tiburon biết rằng anh Ty lấy chiếc Mercedes tại Oxnard.

- Chí lý ! Vậy, hoặc Torres đã thông tin cho Tiburon về Oxnard, hoặc anh Ty nói thật. Hoặc cả hai. Bọn mình làm gì đây ?

- Quay lui - Hannibal quyết định.

6.

HÃY THEO DÕI TÊN CÁ MẬP KIA !

Hannibal và Bob run lập cập trong chiếc Volkswagen không máy sưởi và ngồi nghe tiếng nhạc âm ỉ xuất phát từ quán Appentis. Miền nam Californie có khí hậu sa mạc: ban ngày thì nóng nhờ đại dương, nhưng ban đêm thì lạnh. Vào mùa xuân cái lạnh đó đậm thấu tận xương. Hai thám tử cảm thấy thời gian lâu quá.

Có nhạc sống là người ra vào đến khoảng mười hai giờ khuya. Sau đó là im lặng. Những người khách cuối cùng bước ra từng nhóm hai ba người. Sau cùng, là băng nhạc đầy đủ, xuất hiện trong tiếng la lối, chữ rửa và đủ loại dấu hiệu bực mình.

Người giận dữ nhất là Jack Hatch. Dưới cây đèn đường duy nhất trên lề, ông đang huơ tay múa chân nói chuyện với một người có râu, dường như là chủ quán Appentis. El Tiburon và băng Piranha đứng xung quanh thành vòng tròn, vẻ mặt ủ rũ. Cuối cùng Jack Hatch nói một cái gì đó ngắn và xẵng giọng với đám nhạc sĩ, rồi bước đến chiếc Roll-Royce vàng, leo lên xe, nổ máy. Chủ quán đưa hai tay lên trời rồi trở vào quán. El Tiburon và băng Piranha đi vòng ra sau quán và biến mất.

- Theo họ đi Bob, Hannibal ra lệnh nhanh.

- Phía sau là bãi đậu, Bob suy nghĩ. Chắc chắn họ sẽ ra ngã đó. Còn Jack Hatch, thì mình tin chắc lão mua lại chiếc xe này, chứ không phải mua xe mới, nhưng mình vẫn thắc mắc làm sao lão mua nổi. Chú Sax còn không đủ sức mua.

Bob vẫn còn đang thắc mắc, thì chiếc xe đầu tiên của băng nhạc chạy vòng qua góc nhà. Bây giờ mọi cửa sổ đã tắt đèn.

- Úi chà ! Hannibal kêu.

Đó là một chiếc berline to lớn, hiệu và nguồn gốc không rõ, được phủ sơn hoàn toàn đến tận kính cửa sổ. Không thể nào xác định được màu xe. Ngoài ra xe thấp đến nỗi trông như bò dưới đất: có lẽ bộ nhún đã được thay thế bằng hệ thống thủy lực cho phép người lái nâng xe lên để chạy trên xa lộ. Có thêm những tấm thép ở dưới, phía trước và phía sau để bảo vệ xe khỏi những ụ nhô và dốc.

Bốn chiếc xe khác, cũng được biến đổi như thế, chạy theo xe đầu tiên. Đoàn xe trịnh trọng chạy về hướng khu phố Mê-hi-cô.

Chỉ có thanh niên gốc Mê-hi-cô là chạy loại xe này. Họ tưởng là làm như thế sẽ nổi bật so với những người mà họ gọi là Mèo, tức là người Mỹ gốc Anh... và làm loé mắt bọn con gái. Thông thường, những chiếc xe hạ thấp này được bảo quản rất kỹ, được sơn đi sơn lại, đánh bóng, trang trí bên trong và bên ngoài, để tham gia điều hành tối thứ bảy và các cuộc thi hoa hậu xe.

Nhưng chiếc xe này thì khác, chúng xấu xí và chỉ nổi bật ở những hàng chữ, viết bằng mọi màu sắc cầu vồng, quảng cáo tài năng của băng nhạc El Tiburon và băng Piranha.

- Ảnh hiệu của họ, Hannibal bình luận. Họ trông vào đó để tự quảng cáo. Được cái là dễ theo, họ buộc phải chạy chậm.

Bob chờ cho đoàn xe đi khá xa rồi mới nổ máy. Bob phải giảm vận tốc liên tục để không vượt qua đoàn xe. Khi đã giữ được khoảng cách cần thiết, thì ở đoạn vào khu Mê-hi-cô, năm chiếc xe chạy đi đậu ở bãi đậu xe của một trạm rửa xe, nằm gần một nhà hàng, tên Taco Bell, cách trường trung học Rocky hai khu nhà. Những ngày nghỉ hè luôn có xe đậu trước Taco Bell, cả khi đã quá mười hai giờ khuya. Đây là một nơi mà Bob và Hannibal biết rõ.

Hai bạn chạy chậm qua trước trạm, nơi đoàn xe đậu. Nhạc công và bạn gái đang ở trong quán ăn nhanh, ăn bánh mì kẹp thịt và uống nước ngọt. Có vài thanh niên gốc Nam Mỹ đã nhập bọn.

- Ta sẽ phục kích, Hannibal quyết định. Ngồi trong Taco Bell rất tốt.

- Chắc chắn rồi, Bob mỉm cười nói.

- Cậu hàm ý gì vậy ? Hannibal hỏi.

- Mình muốn nói rằng mình chưa bao giờ nghe nói đến chế độ ăn kiêng nào khi ăn bánh taco cả.

- Có những chế độ ăn kiêng cho phép ăn mọi thứ, Hannibal trả lời.

- Cũng có thể, nhưng chế độ ăn kiêng bằng bưởi không hề cho ăn taco (một loại bánh ngô).

Hannibal rên:

- Nhưng mình sắp chết đói.

- Vậy thì cậu cứ ăn đi. Mình đâu hề gì, nếu cậu có mập thêm.

- Mình đâu có mập thù lù. Hơi tròn trịa một chút, nhưng...

- Thì đã sao đâu nào, hả Babal ? Peter và mình thương cậu như thế đấy... Sao, làm gì ?

- Vào Taco Bell, Hannibal lạnh lùng nói. Và ta sẽ buộc phải gọi taco để không bị chú ý.

Bob ngẩng đầu lên để Hannibal không thấy mình cười. Cậu quay đầu xe, đậu vào bãi của quán ăn. Hai thám tử bước xuống, trà trộn và đám thanh niên đang ăn uống trong đó. Có một số học cùng trường và quen biết, nên Bob và Hannibal vừa xếp hàng vừa trò chuyện với bạn bè.

Bob và Hannibal lấy taco, ra ngồi một bàn gần cửa sổ. Hai thám tử nhìn thấy trạm rửa xe rất rõ. Do bàn không có ghế, cả hai leo lên bàn ngồi, vừa nhai vừa quan sát.

Giờ đã khuya nên không còn ai rửa xe, nhưng dường như trạm đã mở cửa đặc biệt cho El Tiburon và băng Piranha. Một người đứng tuổi đứng một mình sau quầy. Rõ ràng Tiburon như đang ở nhà mình. Tiburon đã dành cái ghế bành độc nhất. Cả đám bu quanh Tiburon. Tiburon nói huyền thuyên và mọi người lắng nghe.

Tất cả mọi người, trừ một cô gái đứng dậy ra quầy mua một cái gì đó. Tiburon chìa một ngón tay đe dọa về hướng cô và hét to đến nỗi Hannibal và Bob nghe được:

- Lại đây, cô em. Không ai được mua bán trong khi đang nói chuyện làm ăn. Ông chủ quán nghe rõ chứ ?

Phía sau quầy, người đàn ông đứng tuổi nhún vai, thực hiện một động tác từ chối với cô gái. Cô gái quay mặt lại, nói một cái gì đó với Tiburon, khiến Tiburon đứng phốc dậy. Tiburon nắm lấy cánh tay cô gái. Một khách hàng không thuộc băng nhạc đứng dậy, nhào tới giữ tay Tiburon lại.

Im lặng như chết ập xuống.

Tiburon túm lấy áo sơ mi anh chàng đó. Anh chàng đẩy tay Tiburon. Tiburon đánh thẳng vào mặt anh. Anh chàng bảo vệ cô gái choáng váng, nhưng đánh trả bằng một cú tay trái. Tiburon né được, chặn cú đâm rồi hạ gục đối thủ bằng một cú chặt. Anh chàng không thềm cổ ngồi dậy nữa.

Tiburon nói một cái gì đó rồi phá lên cười. Mọi người cười. Ngoại trừ cô gái đã dám thách thức Tiburon. Cô cúi xuống người đã ra tay bảo vệ cô. Tiburon trở về ghế bành và tiếp tục nói chuyện như không có gì xảy ra.

Hannibal và Bob không hề rời mắt khỏi cảnh tượng ấy.

- Giống thủ lĩnh một băng nhóm hơn là trưởng băng nhạc, Bob nhận xét.

- Có thể làm cả hai cùng một lúc, Hannibal nói. Và băng nhạc có thể thuộc một băng nhóm. Đường như...

Thám tử trưởng dừng ngay giữa câu. Một chiếc xe vừa mới đậu trước trạm rửa xe. Một người đàn ông bước xuống, vẫy tay về hướng phòng ăn.

- Joe Torres ! Hannibal la lên.

Bên trong, Tiburon đứng dậy, nói một điều gì đó với một tên Piranha, rồi lao ra đón Torres. Hai người nói chuyện với nhau một hồi bên ngoài, trong bóng tối, trong khi nhóm còn lại chờ sắp.

- Vậy Torres đã nói láo, Bob tuyên bố. Hắn quen biết với Tiburon. Thậm chí mình dám chắc là chiếc xe trộm phải giao cho hắn. Câu chuyện ông anh, chính Tiburon đã bịa ra.

- Có thể đúng, có thể không, Hannibal nói. Torres đã nói láo khi nói không biết Tiburon, nhưng phần còn lại cũng có thể sai. Mình muốn nói rằng Torres có thể bao che cho Tiburon nhưng lại không biết gì về chuyện xe trộm. Hoặc Tiburon đã làm đúng chuyện mà anh Ty nói ở Oxnard, nhưng có kẻ điều khiển Tiburon. Có thể Tiburon không biết rằng xe bị trộm.

- Vậy bọn mình làm thế nào?

- Cần phải thu thập thêm thông tin, Hannibal nói. Ta hãy tiếp tục quan sát đi.

- Bắt đầu trễ rồi, Bob trả lời. Nếu chú Sax đi Los Angeles về tối nay, thì ngày mai mình phải đi làm.

- Ủ, nhưng ta phải tìm hiểu xem Tiburon có biết là xe bị trộm hay không, nếu Tiburon không biết, thì ai đã ra lệnh Tiburon nhờ anh Ty mang xe về cho Torres.

- Babal ới ! Bob đột nhiên la lên.

Tiburon đã về và Torres đang bước thẳng về hướng Taco Bell.

- Hắn sẽ nhận ra mình ! Hannibal hoảng hốt kêu.

Hannibal tìm chỗ trốn. Không có.

Quán Taco Bell hầu không có người. Những người khách hiếm hoi đều ngồi rải rác. Phần lớn bàn ăn không có người, bãi đậu xe cũng trống và sáng. Bên trong, trước quầy kiểu Mê-hi-cô, không có người.

- Nhanh ! Bob ra lệnh, bò xuống.

Hannibal bò xuống gần cái bàn không ghế. Bob cởi áo vét ra, trùm lên lưng Hannibal, rồi ngồi xuống. Bob quần áo vét quanh như thể mình đang lạnh. Rồi Bob kê cùi chỏ lên bàn về mặt vô tư, nhai bánh taco thứ nhì.

Bob vô tư nhìn theo tay Torres gầy đi ngang qua. Bob hy vọng tay chủ cửa hàng thực phẩm sẽ không để ý rằng không có ghế. Thật vậy, Torres chỉ nhìn Bob một lần, rồi bước thẳng đến quầy.

Hannibal kêu khẽ:

- Cậu ốm, thì ốm, nhưng vẫn nặng một tấn. Đứng dậy được chưa ?

- Hắn vẫn còn đứng trước quầy... Có thể quay lại bất cứ lúc nào... cứ ngồi yên đó.

Hannibal rên.

Bob cười.

- Cậu làm ghế ngồi khá lắm, rất êm !

- Cậu sẽ phải trả giá ! Hannibal gầm gừ.

Bob vỗ thân thiện vào sườn bạn. Thám tử trưởng xém ngồi bật dậy. Bob ngưng không đùa nữa, vì Torres vừa mới mua một cái bánh burrito và trở ra xe. Lần này, hắn không thèm nhìn Bob lần nào.

- Xong, hắn đi rồi.

Hannibal ngồi dậy, một tay ôm hông, vịn vào bàn để không té. Lúc đầu, Hannibal trừng mắt nhìn Bob, nhưng rồi mỉm cười.

- Sáng kiến hay, Hannibal bình luận. Bây giờ ta hãy cuốn gói. Sợ bọn kia cũng quyết định đi ăn.

Hai thám tử trở ra xe con cóc đỏ của Bob, chạy về Thiên Đường Đồ cổ. Kho bãi đồ linh tinh bị khoá, trong nhà không có đèn.

- Ngủ hết rồi, Hannibal nhận xét. Nhưng mình rất muốn biết anh Ty đã được thả chưa.

Bob và Hannibal rón rén vào xem phòng khách nhỏ dưới tầng hầm. Cửa mở. Không có ai. Hai thám tử lên lầu xem phòng ngủ dành cho khách. Cũng không có ai. Bob lo lắng.

- Hay cảnh sát có nhiều chứng cứ hơn cậu nghĩ.

- Có thể, Hannibal thừa nhận. Sáng mai, mình sẽ nói chuyện với thím Mathilda. Nhưng theo mình, anh Ty nói thật.

- Mong sao cậu nghĩ đúng, Babal à.

- Dù sao, hẹn gặp nhau tại bộ tham mưu sau bữa ăn sáng nhé.

- Trừ phi Kelly nghĩ ra một việc gì đó bắt Peter làm. Hannibal giả vờ không nghe câu nhận xét cuối cùng này.

- Cậu biết không, Hannibal nói, một băng nhạc đi lưu diễn liên tục trên miền duyên hải sẽ là một tấm bình phong rất tốt cho bọn trộm xe.

7.

CHIẾC CADILLAC MÀU CAM

Sáng hôm sau, từ rạng sáng, Peter thay đồ thật nhanh, rồi lao ngay đến kho bãi đồ linh tinh. Peter muốn chuộc tội vì đã vắng mặt tối hôm qua. Peter cũng muốn biết chuyện xảy ra hôm qua. Cổng sắt lớn vẫn còn đóng. Peter băng qua đường, gõ cửa nhà.

Hannibal đang ăn sáng cùng chú thím. Thám tử trưởng ăn bơ và sữa chua và có vẻ không hài lòng. Không phải vì chế độ ăn kiêng.

- Không lo cho anh Ty ra khỏi tù được, Hannibal thông báo.

Tâm trạng thím Mathilda cũng không hơn gì Hannibal.

- Toà vẫn chưa xác định ra tổng số tiền bảo lãnh là bao nhiêu. Luật sư của thím giận lắm, nhưng không ép được toà làm nhanh hơn. Thẩm phán vẫn lặp lại rằng Ty là một nhân chứng quan trọng. Thẩm phán sợ Ty bỏ trốn. Luật sư nghĩ rằng hôm nay sẽ ra quyết định, nhưng không chắc là quyết định sẽ thuận cho ta.

Chú Titus, một người đàn ông nhỏ gầy có bộ ria to nhìn thím.

- Bà có chắc là cháu bà vô tội không ? Chú hỏi. Câu chuyện của nó nghe khó tin quá.

- Chú Titus ơi, tội cháu tin anh Ty, Hannibal nói. Tội cháu đã phát hiện ra đủ chứng cứ để tin lời anh Ty.

- Chỉ còn mỗi việc chứng minh rằng tội cháu đúng, Peter nói.

Chú Titus chau mày.

- Các cháu phải cẩn thận đấy nhé. Bọn trộm xe nguy hiểm lắm.

- Tội cháu sẽ thận trọng, thưa chú Titus, Hannibal nói rồi vét hết hũ sữa chua, cháu sẽ mở kho bãi đồ linh tinh. Tội cháu sẽ họp ở bộ tham mưu, rồi sẽ đi một chút. Thím Mathilda ơi, nếu anh Ty được bảo lãnh tại ngoại, thím nhắn tin cho tội cháu trên máy trả lời điện thoại tự động được không ? Khoảng mỗi tiếng, cháu sẽ gọi về để nghe thông tin.

- Được rồi. Thím sẽ gọi điện thoại cho luật sư, rồi thím sẽ qua văn phòng.

Hannibal và Peter ra mở ổ khoá điện tử bằng cái điều khiển từ xa mà Hannibal đeo ở thắt lưng. Đến bộ tham mưu, Hannibal kể lại cho Peter những gì xảy ra tối hôm qua. Ý nghĩ El Tiburon và băng

Piranha gây chuyện ở một quán hầu như vắng tanh làm Peter buồn cười. Nhưng rồi Peter hiểu ra việc theo dõi hôm qua quan trọng như thế nào, khi nghe Joe Torres đã ghé trạm rửa xe.

- Vậy Torres biết Tiburon, mặc dù hắn nói ngược lại.

- Ít nhất chuyện này đã rõ, Hannibal nói. Bây giờ ta phải chứng minh rằng đúng tên Tiburon này nhờ anh Ty mang chiếc Mercedes về Oxnard và Tiburon biết rằng đó là một chiếc xe trộm.

- Chỉ còn bấy nhiêu việc thôi à ! Peter nói mỉa. Bắt đầu từ đâu ?

- Ta bắt đầu thu thập lại những sự việc đã biết, ta lập giả thiết rồi làm y như giả thiết ấy đúng.

- Ta lập gì ? Sao cậu không chịu nói chuyện bình thường như mọi người hả Babal ?

- Ta lập giả thiết, Peter à, giả định, ta giả dụ. Chẳng hạn như, mình giả thiết rằng đúng rằng Joe Torres thuộc một băng trộm xe. Từ đó, mình suy ra rằng cách hay nhất để chứng minh Tiburon có tội, là theo dõi Torres và xem việc này sẽ dẫn ta đến đâu.

- Sáng kiến hay, Peter tán thành. Bao giờ thì bọn mình đến cửa hàng tạp hoá.

- Ngay khi Bob đến.

- Trong khi chờ, mình sẽ làm việc một chút với chiếc Corvair.

- Cậu nói làm mình nhớ ra một việc khác: mình cũng cần có một chiếc xe.

- Mình biết rồi. Ngay khi chỉnh xong chiếc Corvair, mình sẽ lo chuyện đó. Nhanh thôi mà. Dù gì, bây giờ cũng phải chờ Bob ở đây mà, đúng không ?

- Lúc nào cũng kiểm soát này kia !

- Thôi được rồi, thì đi ngay bây giờ vậy. Mình biết một garage nơi người ta bán xe lại. Bọn mình sẽ bắt đầu từ đó.

- Bây giờ thì đi không được, Hannibal thở dài. Bob sắp đến.

Peter bỏ ra, miệng làm bằ một cái gì đó về những thằng không biết mình muốn gì.

Còn lại một mình, Hannibal mở ngăn kéo cuối cùng của bàn viết, thọc tay vào, rút ra một thanh sôcôla. Thăm tử trường ăn ngón nghiêng, vừa ăn vừa ngóng chờ Bob.

Nhưng Bob không xuất hiện.

Không đến bây giờ, không đến sau đó, mà nửa tiếng sau cũng không thấy đến.

Rốt cuộc, Hannibal ra ngoài, liếc qua xưởng. Không thấy ai. Hannibal đi tìm Peter đang cúi đầu vào chiếc Corvair.

- Bob đến trễ quá, Hannibal nói.

- Chuyện bình thường thôi, Peter trả lời mà không ngẩng đầu lên.

- Bạn công việc, Hannibal nói tiếp. Bob quá thích làm việc chỗ chú Sax đến nỗi quên mất nhóm ta.

- Không phải, Peter trả lời mà vẫn không lộ mặt ra. Bạn bọn con gái. Bob thích luôn có một bầy con gái bu quanh để không còn nghĩ đến gì khác nữa.

- Bọn con gái, thì đâu quan trọng đến nỗi đó, Hannibal đáp.

Peter không tin tai mình, ngẩng đầu ra, và cũng đúng lúc Karen lái chiếc Golf chạy vào kho bãi đồ linh tinh.

- Anh Bob có ở đây không ? Karen kêu.

Hannibal lắc đầu. Peter trả lời:

- Không thấy đâu.

Sau khi mỉm cười và vẫy tay chào. Karen chạy đi tiếp.

Một phút sau, một chiếc Honda chạy vào Thiên Đường Đồ Cổ. Người lái là cô bé nhỏ nhắn đã nói chuyện với Hannibal hôm qua.

- Anh Hannibal ơi, sáng nay anh có thấy anh Bob không ? Tên anh là Hannibal đúng không ? Cô bé mỉm cười hỏi.

Hannibal mất hết bình tĩnh, không biết trả lời thế nào, thậm chí không lắc đầu nổi nữa. Chính Peter phải trả lời thay:

- Không thấy, Ruthie ơi, bọn anh không thấy Bob đâu cả.

Sau khi liếc nhìn Hannibal làn cuối cùng, Ruthie lái xe đi.

- Con bé thích cậu đấy, Babal à, Peter nói. Cậu nên mời con bé đi chơi đi.

Hannibal không rời mắt khỏi chiếc Honda đã xa dần.

- Cậu thật sự nghĩ cô bé không ghét mình lắm hả ?

- Chứ cậu còn muốn con bé phải làm thế nào nữa để chứng tỏ với cậu ? Bắt nó phải tự mời cậu đi chơi à ? Đâu thể làm thế.

- Mình biết, Hannibal nói, và rất tiếc là như thế. Nếu được vậy thì dễ hơn.

- Có thể, nhưng cậu sẽ bắt buộc phải đi bước đầu thôi

- Để sau này tính, Hannibal thở dài. Hiện, phải xem Bob...

Một cô bé thứ ba xuất hiện. Cô tóc hung, tên Lisa. Cô bé không hề mỉm cười.

- Anh Bob nhờ em đến báo với các anh rằng do sếp đã về, anh Bob phải làm việc. Và do tối nay anh Bob dẫn em đi chơi, nên anh Bob sẽ bận cả ngày hôm nay.

Lisa de xe, rồi ra đi không thèm nhìn hai thám tử.

- Con bé này - Peter vừa nói vừa nhìn xe đi - không ưa gì bọn mình. Nó cho rằng Bob dành quá nhiều thời gian cho bọn mình. Nó sẽ gây khó khăn cho ta đấy.

- Trước mắt thì Bob mới chính là khó khăn, Hannibal đáp. Ta sẽ buộc phải đến cửa hàng tạp hoá để theo dõi Torres mà không có Bob.

Sau khi kiểm tra rằng thím Mathilda vẫn chưa có tin tức gì của luật sư, Peter và Hannibal lấy chiếc Fiero của Peter, chạy đến đậu ở một ngã tư khu phố Mê-hi-cô, gần tiệm tạp hoá.

- Dân ở khu này sẽ để ý đến ta, Hannibal nói. Nên ngụy trang đầu đó.

Không phải chỉ vì hai thám tử là người Mỹ da trắng mà dễ bị để ý. Khu Mê-hi-cô của Rocky không giống như những phố Tây Ban Nha thật sự như ở Los Angeles hay New York, ở đây có nhiều dân tuýp Tây Ban Nha, thậm chí có một số thuộc những gia đình đã di cư đến vùng này thời Californie còn thuộc người Tây Ban Nha, hay sau đó thuộc Mê-hi-cô, nhưng cũng có rất nhiều người Mỹ gốc Anh. Tuy nhiên ai cũng biết nhau hết, và chắc chắn Hannibal và Peter sẽ bị dân khu này để ý.

Peter chỉ ngón tay:

- Bọn mình trốn ở chỗ cửa lõm vào kia rất tốt. Nhìn được tiệm tạp hoá

- Tốt quá, Hannibal thừa nhận. Mà nhà đó dường như không có ai.

Hai thám tử núp vào bóng râm. Buổi sáng trôi qua. Làm thám tử không phải lúc nào cũng vui: quan sát và chờ đợi rất chán, nhưng cuối cùng cũng đáng công.

Đã mười hai giờ trưa khi Hannibal húc cùi chỏ Peter:

- Peter ơi !

Ba tên Piranha đã đến trong một chiếc xe hạ thấp nhưng hiện thì ở độ cao bình thường để chạy. Ba tên bước vào cửa hàng.

- Hay bọn chúng đi chợ, Peter gợi ý.

Nhưng khi trở ra sau nửa tiếng, ba tên Piranha không xách giỏ gì.

- Chắc chắn bọn chúng thuộc băng Torres rồi, Peter nhận xét.
- Trừ phi bọn chúng đến thăm với tư cách là hàng xóm, Hannibal trả lời bằng một giọng đa nghi.

Thêm hai giờ trôi qua nữa.

Một chiếc Cadillac màu cam chói đến đậu trước cửa hàng tạp hoá. Người lái lao vào bên trong. Vài giây sau, Torres xuất hiện, leo lên xe.

- Đi ! Hannibal kêu.

Hai thám tử chạy đến chiếc Fiero, nổ máy. Chiếc Cadillac vượt qua chiếc Fiero ở ngã tư, rồi quẹo. Peter cũng quẹo theo.

Chiếc Cadillac ở cách xa hai khu nhà, nhưng chạy chậm. Peter giữ khoảng cách. Sợ Torres có để ý chiếc Fiero hôm qua, trước khi bị Hannibal biểu diễn judo.

Chiếc Cadillac rời bỏ khu phố Mê-hi-cô, rẽ trái vào một mê cung những con đường bụi bặm bên cạnh xa lộ. Toàn là cửa hàng vật liệu xây dựng, kho, xưởng sửa xe và những ngành nghề như thế. Peter vẫn đi theo càng xa hơn, bởi vì có ít xe cộ qua lại hơn.

Xa phía trước, chiếc Cadillac rẽ phải. Peter đến ngã tư vừa kịp để thấy xe dừng trước một toà nhà gạch cao hai tầng. Toà nhà gần như nằm dưới xa lộ. Xa hơn một chút, có một khu khá hơn, có toà nhà văn phòng.

- Đậu, rồi xuống đi bộ, Hannibal ra lệnh.

Peter dễ dàng tìm ra chỗ đậu. Chiếc Cadillac bóp còi. Cách gọi rất lạ: một tiếng dài, hai tiếng ngắn, một tiếng dài, một tiếng ngắn. Một cổng to mở ra, rồi chiếc Cadillac biến mất vào bên trong.

Hai thám tử thận trọng bước đến. Toà nhà nằm ở góc hai con đường. Tầng trệt không có cửa sổ, còn cửa sổ tầng trên thì bị sơn che phủ hết. Muốn vào chỉ có cái cổng đã nuốt mất chiếc Cadillac và cái cửa kích cỡ bình thường, lồng trong cổng.

Phía trên lối vào có tấm bảng đề: Garage Xa lộ - sửa xe - sơn xe - mọi dịch vụ.

Một tấm bảng nhỏ hơn ghi: Cho đậu xe tuần, tháng, năm.

Hannibal và Peter đi vòng qua. Phía sau lại có một dãy nhà gạch. Nhà nằm đầu lưng với garage cũng có hai tầng và dường như chứa nhiều văn phòng nhỏ, chỉ có một cửa vào. Rõ ràng không còn

lối vào garage nào khác, phía bên này, các cửa sổ cũng bị quét sơn kín mít.

- Tóm lại, Peter nói, Torres không thể nào thấy bọn mình từ bên trong.

- Đúng, nhưng ta cũng không thể nào thấy hắn từ bên ngoài.
Kết luận: ta phải vào.

Peter lưỡng lự.

- Cậu nghĩ thế thật hả ? Bọn mình đâu biết trong kia có gì. Lỡ đụng đầu với thứ dữ sao ?

- Chứ cậu có sáng kiến nào hay hơn để biết trong đó có gì không ?

- Không, nhưng mình không thích vào tí nào, Peter nhún vai nói.

- Ta sẽ cố gắng hết sức cẩn thận, Hannibal nói rồi bước trở ra cổng vào garage. Cậu vào trước, đi một vòng tiền trạm.

-Ồ ! sao nghe hay quá ! Peter nói mỉa mai.

- Cậu thừa biết ta không thể nào cùng nhau bước qua cái cửa nhỏ kia. Torres chưa bao giờ thấy cậu. Mình sẽ bị nhận mặt ra ngay.

Peter cần nhắc:

- Mình công nhận là lôgic, nhưng tại sao lô gíc luôn luôn chống lại mình ?

- Làm sao mình biết được, Hannibal vô tư nói. Mình đề nghị thế này. Cậu vào trước. Mình đi theo cậu. Ta sẽ cùng nhau xem qua rồi mới tiến thêm. Được chưa ?

- Được, Peter nói và cảm thấy yên tâm hơn. Đi.

Peter hít thở vào thật nhiều không khí, đẩy cánh cửa nhỏ, bước qua ngưỡng cửa, đứng áp người phía bên phải cổng. Hannibal đi theo, áp mình vào phía bên trái.

Xung quanh toàn là bóng tối và im lặng.

8. BIẾN MẤT

Dần dần mắt hai thám tử quen với bóng tối.

Hai thám tử, đang đứng trong một khoảng không rộng mênh mông, có nhiều cột và vài bóng đèn yếu ớt treo trên trần. Những dãy xe xếp hàng giữa cột. Bên phải, một đoạn đường dốc rộng dẫn lên lầu trên. Cuối phòng có thang máy dành cho xe. Thang máy nằm trong cái lồng bọc lưới sắt ba cạnh và có rào gỗ ở cạnh trước.

Tuốt dưới đáy, phía bên phải, dường như có nhiều cửa. Bên trái, một cánh cửa có kính một phần cho thấy có văn phòng phía sau. Trong văn phòng không có đèn và không thấy dấu vết Torres đâu hết.

Không thấy dấu hiệu sự sống nào trong gian phòng này.

- Cậu có nghĩ đây đều là xe ăn trộm không ? Peter thì thăm và nhìn những hàng xe.

Hannibal lắc đầu.

- Không, mình nghĩ đây là bãi đậu xe hợp lệ. Xem kìa, có số trên tường và cột.

- Nếu vậy, thì bảo vệ trực đâu ? Còn người làm trong xưởng sửa xe, đâu hết rồi ?

- Câu hỏi rất hay.

Hai thám tử chờ trong bóng tối, không rời mắt khỏi những hàng xe ma quái. Sau vài phút, hai thám tử nghe tiếng động nhỏ.

- Chẳng biết được gì thêm, Peter nhận xét.

- Toà nhà này cũ, Hannibal trả lời. Tường và sàn nhà đủ dày để át mọi tiếng động. Mình tin chắc có người trên lầu.

- Nếu phải lên lầu, Peter trả lời vì đã chuẩn bị tinh thần với điều tệ hại nhất, thì hy vọng đoạn dốc kia và thang máy chở hàng không phải là phương tiện duy nhất để lên lầu.

- Chắc chắn phải có cầu thang. Ta hãy thử cánh cửa gần đoạn đường dốc đi.

Hai thám tử bước đến cánh cửa. Peter mở cửa ra. Phía sau có cầu thang bụi bặm. Tiếng động xuất phát từ trên cao nghe rõ hơn. Nhưng không phải là tiếng chân người hay giọng nói. Hai thám tử

thận trọng leo lên các bậc thang bằng thép, leo lên tầng một. Hannibal mở cửa hai thám tử liếc nhìn ra ngoài.

Tại đó, khoảng trống giữa các cột được chiếu sáng tốt hơn. Nhiều chiếc xe, ít nhiều bị hư xếp hàng ở một bên. Một số trông y như những bộ xương. Nhưng có ba chiếc được nối vào những thiết bị điện tử để kiểm tra độ nén các xy lanh, độ bơm xăng, hoạt động các bugi và nhiều thao tác điện khác. Các thiết bị máy móc đang hoạt động một bên là tiếng bíp-bíp, bên kia là tín hiệu đèn, nhưng không có ai để ghi nhận thông điệp của chúng.

- Có lẽ thợ máy bỏ chạy nhanh, Peter bình luận. Họ bỏ lại máy móc còn đang chạy.

- Chắc chắn họ không xuống dưới, nếu không ta đã gặp khi vào rồi.

- Vậy thì họ đi đâu ? Còn Torres ? Còn chiếc Cadillac cam ? Tất cả đâu hết rồi ?

- Chắc là ở lầu hai.

Hai thám tử lặng lẽ ra cầu thang lại.

Ở lầu hai, nhà được chiếu sáng tốt hơn và nhìn thấy rõ xe để rải rác giữa các cột. Ở đây có nhiều xe hơn ở tầng trệt. Chính là những chiếc xe được sửa vỏ và được sơn phết lại.

Nhưng vẫn không thấy người làm đâu.

Máy đánh bóng và các công cụ khác để gia công vỏ xe nằm dưới đất, có gắn điện. Các vị trí sơn đều có xe và máy nén kêu vù vù. Quạt chạy. Nhưng không có ai làm việc. Còn Torres và chiếc Cadillac cam dường như đã bốc hơi.

- Lạ thật, Hannibal nói.

- Ba mình nói rằng ở các garage người ta không bao giờ làm việc, trừ phi có khách đang nhìn, Peter nhận xét.

- Có thể bác nói đúng, nhưng cách đây không lâu, có thợ máy làm việc. Họ đã đi hết, Torres cũng vậy... Ta phải tìm xem họ bỏ đi đâu.

- Ý cậu muốn nói: bọn mình phải đi khám xét nhà này hả ?

- Sợ gì, có ai đâu.

- Họ có thể về.

- Đó là một mạo hiểm phải chấp nhận. Torres lẩn chiếc Cadillac không thể nào rời khỏi toà nhà này được.

Hannibal đi trước. Hai thám tử tiến hành đi một vòng toà nhà. Hai bạn đi gần xe, để núp phía sau nếu lỡ có người đột ngột xuất hiện. Nhưng đúng là không có ai và hai thám tử trở về điểm xuất phát mà không tìm thấy cầu thang hay cánh cửa nào khác. Thang máy chở xe nằm đúng tầng đó, nhưng không có ai dùng từ khi hai thám tử vào, kể cả đoạn đường dốc.

- Không có xe nào đi trước bọn mình, Peter nhận xét. Chắc chiếc Cadillac phải nằm ở tầng khác, nếu không bọn mình đã thấy rồi.

- Ta có mù đâu, Hannibal đáp. Thôi ! Cứ kiểm tra.

Hai thám tử rón rén trở xuống tầng một. Cũng không thấy chiếc Cadillac cam đâu hết, nhưng có một thợ máy đã trở về làm việc.

- Tên này từ đâu chui ra vậy ? Peter thì thầm.

- Không biết, Hannibal trả lời. Nhưng cậu hãy nhớ lại: ta chưa tham quan tầng này. Phải đi xem thôi.

- Cậu muốn đi dạo ở tầng này hả ? Trước mặt tên kia hả ?

- Ta phải biết chắc rằng không có chiếc Cadillac. Hannibal và Peter ra khỏi chỗ cầu thang, bước yên lặng trong bóng tối và phía sau xe. Người thợ máy đơn độc có thể phát hiện hai thám tử bất cứ lúc nào, nhưng tiếng ồn mà người đó gây ra lẫn át tiếng chân bước của hai thám tử. Mà người thợ máy này có vẻ tất bật, như để bắt kịp lại thời gian đã mất. Người thợ máy không ngẩng đầu lên lần nào, khi hai thám tử chuyển từ xe này sang xe khác trong bóng tối.

Nhưng vẫn không thấy chiếc Cadillac màu cam đâu hết !

- Chắc là bọn mình nhìn sót lúc ở tầng trệt, Peter kết luận khi hai thám tử trở ra cầu thang.

- Trừ phi... Hannibal bắt đầu nói.

Đôi mắt thông minh của thám tử trưởng sáng lên.

- Đi, trở xuống xem tầng trệt.

Bị ám ảnh bởi ý nghĩ vừa mới nảy ra, Hannibal tăng tốc, quên mất là phải thận trọng, bước xuống ba bậc thềm thép cuối cùng nhanh và ồn ào.

Hai thám tử đứng sững lại tại chỗ, không dám thở nữa và lắng nghe.

Một phút trôi qua, rồi hai phút, ba phút.

Hannibal lặng lẽ đứng dậy.

Dưới tầng trệt hoàn toàn im lặng, còn từ tầng một chỉ nghe tiếng người thợ máy đang làm việc.

- Thoát chết ! Peter kêu.

Hannibal, mặt hơi tái, gật đầu. Hannibal đi trước, bước vào bãi đậu xe tầng trệt, vẫn không có đèn phía sau cánh cửa có kính ở cuối phòng.

Và cũng không có chiếc Cadillac.

Hai thám tử lục soát toàn bộ garage, đi giữa các hàng xe.

- Phải chấp nhận sự thật thôi, Babal à, Peter nói. Không có chiếc Cadillac ở đây.

- Phải, Hannibal gật đầu. Và dường như mình biết.... Đúng lúc đó, một tiếng ồn khủng khiếp như vang khắp phòng. Tiếng kêu rít và leng keng. Hai thám tử chưng hửng nhìn tìm xung quanh xem tiếng động từ đâu có. Rồi hai bạn nhìn thấy cái thang máy đang đi xuống trên piston thủy lực. Mặt bằng đã thấp hơn trần nhà.

- Ê, mày, đằng kia ! Làm gì vậy ?

Tiếng nói của một người đàn ông tóc sẫm đang cúi qua cửa sổ một chiếc xe Buick đen. Ông chỉ ngón tay thẳng vào Hannibal. Thám tử trưởng đang đứng lộ rõ người. Joe Torres cúi qua cửa sổ.

- Thằng mập đến tìm tao ở cửa hàng giày Max ới !

- Đứng yên ! Gã đàn ông kia la lên.

Hannibal lao vào bóng tối, ngồi chồm hồm cạnh Peter. Cả hai núp sau một chiếc xe. Cửa rào thang máy mở ra, chiếc Buick phóng nhanh giữa hàng xe về hướng lối ra để chặn. Trong tiếng thắng kêu rít, xe dừng lại. Torres bước xuống xe. Gã đàn ông lái xe, to khỏe, cũng bước xuống theo.

- Hoá ra Torres vẫn còn đó, Peter sững sờ nói.

- Chuyện này để suy nghĩ sau, Hannibal trả lời. Trước mắt, ta không nên ở đây nữa.

- Trông bọn chúng đâu đến nỗi nguy hiểm lắm, Peter trả lời. Cậu đã từng xử lý nỗi Torres bằng miếng võ judo. Còn mình, mình dư sức dùng karatê giải quyết tên kia.

Hai gã đàn ông đứng ngay cửa ra và đang cố nhìn xuyên qua bóng tối.

- Mày tiêu rồi ! Tên lái xe la lên.

- Coi chừng nó, Max à, Torres nói. Nó khá giỏi judo đấy.

Max rút khẩu súng ra khỏi thắt lưng.

- Judo cũng không chơi lại nổi với ta - hắn nói.

Hai thám tử nhìn qua mui xe thấy hết.

Peter nuốt nước bọt.

- Bây giờ thì bọn chúng có vẻ nguy hiểm rồi, Peter bình phẩm.

- Đúng, nhưng bọn chúng không biết có cậu với mình, Hannibal thì thâm. Đây là một lợi thế. Mình sẽ cố lừa bọn chúng đi qua ngay chỗ cậu núp. Rồi cậu, võ sĩ karatêka tài ba, cậu sẽ tấn công tay có súng. Sau đó, cả hai ta cùng ập vào Torres bất ngờ.

Hannibal đứng dậy, ung dung bước ra chỗ ánh sáng yếu ớt. Phải mất vài giây hai gã đàn ông mới nhìn thấy thám tử trưởng. Rồi Torres la lên:

- Nó kia. Nếu mày khôn, thì đứng yên tại chỗ.

Hannibal quay lưng lại với cửa ra, đi ngược giữa hai hàng xe, như đang định thoát bằng đoạn đường dốc. Hai gã đàn ông mắc bẫy.

- Joe, chặn đường nó, Max la lên. Tôi sẽ bắt nó bằng ngả này.

Hắn đi vào hành lang bên trái Hannibal.

Torres, bên phải Hannibal, chạy nhanh lên để chặn đường. Tên có súng tiến đến từ hướng kia. Hannibal quay lại, chạy nhanh về hướng văn phòng. Torres phải đánh một vòng giữa xe để bắt lại, trong khi tay cầm súng rẽ về hướng Hannibal đang chạy.

Bây giờ hai gã đàn ông đang tiến đến gần chỗ phục kích của Peter.

Hannibal chạy ngoằn ngoèo, lừa hai tên đuổi theo càng lúc càng gần chỗ Peter đang núp, sẵn sàng ra tay. Tưởng như thám tử trưởng mập đang hoảng hốt trước mưu mẹo của Max và Torres.

Hannibal vượt qua Peter. Hai tên đuổi theo, sắp bắt kịp Hannibal và tập trung toàn bộ sự chú ý vào Hannibal. Một lần cuối cùng, Hannibal đổi hướng để cho Max gần Peter hơn, rồi ra vẻ như bất ngờ khi thấy tên cầm súng quá gần mình như thế.

- Đứng lại mập ! Max la lên và chĩa súng vào Hannibal. Không được nhúc nhích nữa !

Peter phóng ra, đá bay khẩu súng thật xa. Peter dùng bàn tay chặt vào cổ Max. Bị trúng, hắn ngã sục xuống.

Torres đến tiếp viện và thấy Hannibal đang phóng về phía hắn. Hắn dừng lại để đối phó với đối thủ từng hạ gục hắn. Peter lợi dụng

chỗ hờ đá chân từ phía sau vào đầu Torres. Hấn cũng ngã xuống bất tỉnh.

- Bây giờ, chuồn nhanh ! Peter la lên.
Hannibal tuân lệnh ngay.

9.

TY ĐƯỢC GIẢI THOÁT

Hai thám tử chỉ mất vài giây để về đến xe Peter. Trong khi Peter sang số, Hannibal ngoái đầu lại.

Thám tử trưởng thấy Torres và tên cầm súng xuất hiện ở ngưỡng cửa garage. Bọn chúng nhìn theo chiếc Fiero đang tăng tốc, rồi chạy trở vào.

- Thầy karatê của cậu sẽ không hài lòng, Hannibal nói. Bọn chúng ngồi dậy quá nhanh. Bọn chúng sẽ rượt theo ta bằng xe Buick.

- Này, mình vừa mới lên đai đen thôi mà ! Peter phản đối, rồi lái chiếc Fiero về hướng xa lộ. Lúc này cậu có ý nghĩ gì đó...

- Ô, bây giờ đã hơn ý nghĩ rồi, Hannibal trả lời. Cậu có để ý rằng chính Max làm tài xế cho Torres không ?

- Dĩ nhiên. Rồi sao nữa ?

Khi đã ra đến xa lộ, hai thám tử thở phào nhẹ nhõm. Sẽ không thể nào bắt kịp chiếc Fiero để xem xe ra khỏi xa lộ ở khúc nào.

- Ý nghĩ của mình, Hannibal nói, là xe Cadillac cam chính là xe bị trộm, được giao cho Torres và được hắn mang đến garage. Nhưng hắn cần một người đưa hắn trở ra cửa hàng tạp hoá. Vì vậy mới có thêm tên Max.

- Nhưng bây giờ chiếc Cadillac ở đâu ?

- Chắc là đâu đó trong garage.

- Làm sao được ! Bọn mình đã khám xét mọi tầng. Không thấy cửa nào mà chiếc Cadillac qua lọt.

- Ta cũng đâu tìm thấy Torres.

- Torres có thể trốn trong một văn phòng nào đó. Chiếc Cadillac thì không nổi.

- Đúng, nhưng mình vẫn tin chắc rằng chiếc Cadillac là một chiếc xe trộm và đang nằm đâu đó trong garage này. Vấn đề duy nhất là phải biết ở đâu.

Hai thám tử không còn nghĩ đến chiếc Cadillac biến mất khi Peter rẽ vào con đường gần nhất để về kho bãi đồ linh tinh.

Vừa về đến sân, thì thám tử Mathilda chạy ra khỏi văn phòng:

- Rốt cuộc quan toà cũng chịu ra khoản tiền bảo lãnh. Các cháu chờ thím ra toà đi.

Hannibal chui ra ghế chật ở phía sau để nhường ghế trước cho thím. Peter lái xe chạy chậm hơn và đến toà lúc hơn bốn giờ chiều. Một người đàn ông cao lớn, nét mặt nghiêm trang, đang chờ trong hành lang. Thím Mathilda giới thiệu Hai thám tử:

- Anh Steve ơi, đây là Hannibal, cháu tôi, và Peter Crentch, bạn Hannibal. Hai cháu đang cố gắng chứng minh Ty vô tội. Các cháu ơi, đây là ông Steve Gilbar, luật sư của thím.

Steve Gilbar bắt tay hai thám tử.

- Tôi sẽ cần các cậu giúp. Cảnh sát nghĩ rằng Ty thuộc một băng trộm xe đang hoành hành ở miền duyên hải này, từ Santa Monica đến Ventura. Do đó mà quan toà đã ra một khoản tiền tại ngoại cao khủng khiếp.

Luật sư quay sang thím Mathilda:

- Chị có mang hết giấy tờ đến không ?

Thím Mathilda gật đầu.

- Khoản tiền lên đến bao nhiêu hả anh Steve ?

- Bảy mươi lăm ngàn đô-la. Tôi nghĩ là quá đáng, nhưng công tố viên đã nhấn mạnh rằng Ty là một nhân chứng rất quan trọng. Công tố viên nghĩ rằng có vụ mỗ xẻo và Ty sẽ là bị cáo đầu tiên trong vụ này.

- Á ! đúng rồi. Một vụ mỗ xẻo ! Hannibal lặp lại.

- Trời đất, vụ mỗ xẻo là cái gì vậy ? Thím Mathilda hỏi.

- Thay vì bán nguyên chiếc xe bị trộm, bọn chúng mỗ tung ra và bán lại các phụ tùng không có số xê-ri, Hannibal giải thích.

- Bọn chúng lau chùi các bộ phận xe thật sạch sẽ, gói lại, cho vào hộp để trông cho mới, Peter nói thêm. Rồi bọn chúng giao cho bọn bán lại.

- Nhưng những người bán lại phải biết là phụ tùng bị trộm chứ ! Thím Mathilda la lên.

- Có một số biết, Steve Gilbar nói, nhưng giá quá hời nên họ không hỏi gì.

- Còn những phụ tùng có số xê-ri, Peter nói tiếp, như máy xe chẳng hạn, thì bọn lưu manh mang đi bán ở nước ngoài.

- Và bọn chúng kiếm được nhiều tiền hơn là khi bán chiếc xe nguyên vẹn. Hannibal nói thêm.

Thím Mathilda lắc đầu.

- Làm sao mà tóm được một vụ như thế ? Khi xe đã bị phá tung ra rồi, thì làm sao biết nguồn gốc ?

- Đúng, luật sư nói. Chính vì vậy mà cảnh sát cho rằng Ty rất quan trọng. Cách hay nhất để ngăn chặn vụ này là bắt bọn trộm đúng lúc ăn cắp xe.

Luật sư liếc nhìn đồng hồ.

- Đến rồi, chị Mathilda ơi. Chị có mang sổ ngân phiếu theo và giấy chứng nhận tiền của ngân hàng chứ ?

Thím Mathilda gật đầu.

- Chị hiểu rõ rằng nếu Ty bỏ trốn, thì chị sẽ mất hết tiền ?

- Tôi biết, anh Steve à.

- Vậy thì ta vào. Hannibal và Peter, hai cậu chờ ngoài này.

Hai thám tử còn lại một mình ngoài tiền sảnh toà án. Hannibal quay lại nhìn Peter, nét mặt rạng rỡ.

- Một vụ mỗ xê ! Thám tử trưởng la lên. Xe bị trộm dọc miền duyên hải này ! Rõ ràng El Tiburon và băng Piranha lợi dụng những chuyến lưu diễn để làm bình phong.

- Chưa chứng minh chắc chắn, Hannibal ơi, Peter bắt bẻ. Điều chắc chắn duy nhất là cái tên: Tiburon, việc Torres nói láo và đã vào garage kia. Phần còn lại chỉ là bọn mình giả thiết thôi.

- Ta còn có những yếu tố khác: có người nhờ anh Ty lái một chiếc xe, cuộc nói chuyện giữa Torres và Tiburon ở trạm rửa xe và một chiếc Cadillac đã bốc hơi.

- Chưa đủ, Babal ơi.

- Ngoài ra, bây giờ còn có thêm anh Ty !

Thật vậy, thím Mathilda, Steve Gilbar và Ty vừa mới xuất hiện ngoài hành lang dài dẫn đến toà án. Trông Ty xanh xao và mệt mỏi, nhưng mỉm cười và bước đi nhanh nhẹn.

- Khoẻ không anh Ty ? Peter hỏi.

- Cách đây mười phút không khoẻ lắm, bây giờ đã khá hơn, Ty cười trả lời. Chiếc Corvair thế nào rồi ?

- Bọn em không có thời gian lo sửa xe.

- Bọn em chủ yếu tập trung điều tra về băng trộm xe, Hannibal nói rõ.

- Băng hả ? Ty hỏi tại. Có một băng hoạt động ở vùng này hả ?

- Cảnh sát nghĩ thế, Steve Gilbar xác nhận.

- Chính vì vậy mà cảnh sát không chịu cho mình được bảo lãnh tại ngoại, Ty nói. Này, các em giỏi quá vậy. Các em đã tìm ra được gì chưa ?

- Lát nữa hai cậu sẽ kể cho cậu nghe, Ty à, Gilbar xen vào. Tuần sau, cậu sẽ được mời lên toà án. Hoặc cậu sẽ bị chính thức buộc tội, hoặc cậu sẽ được miễn tố. Trong khi chờ đến ngày đó, cậu không được rời khỏi bang và thậm chí quận này với bất kỳ lý do nào. Rõ chưa ?

Ty và thím Mathilda đều gật đầu.

- Vậy hẹn ba ngày nữa gặp lại.

Sau khi luật sư đi rồi, tất cả ra chiếc Fiero của Peter. Thím Mathilda ngồi trước, Hannibal, Ty chen nhau ngồi sau.

- Đáng lẽ ta có xe khác rồi, Hannibal kêu rên, nếu Peter chịu giúp tìm.

- Chính anh sẽ giúp em, Babal à, Ty mỉm cười nói. Bây giờ em hãy kể xem các em đã tìm ra chuyện gì nào. Rồi ta sẽ cố chứng minh rằng có thể anh ngốc nhưng không bắt lương.

Hannibal và Peter kể cho Ty nghe những gì mình đã phát hiện và giả thiết. Ty chăm chú lắng nghe, nhưng mắt không rời khỏi kính hậu phía trên đầu Peter.

- Bọn em nghĩ rằng El Tiburon và băng Piranha thuộc băng trộm xe, Hannibal kết luận và rút ra khỏi túi một tờ giấy cứng bóng. Đây là hình Tiburon mà em lấy được ở quán Appentis. Có đúng là kẻ đã nhờ anh mang chiếc Mercedes về Rocky không ?

Ty xem xét tấm hình.

- Dường như đúng hử, Babal ơi, nhưng anh không chắc lắm. Anh đã nốc một hai ly bia, và lúc đó phòng rất tối. Khói thuốc bay đầy phòng. Mọi người đang lo nhìn băng nhạc.... Nên anh không nhìn tay đó kỹ lắm. Nhưng hơi giống giống.

- Hử không thuộc băng nhạc sao ?

- Không.

- Quán tên gì ?

- Có chữ xanh trong tên. Nhớ rồi ! Hải đăng xanh.

- Chữ không phải quán As sao ?

- Tiburon đâu có khùng gì mà thuê một người đang ở trong quán mà hử đang diễn, Peter xen vào.

- Nếu nhìn thấy và nghe thấy hắn, anh sẽ biết được là đúng hắn hay không, Ty khẳng định và vẫn nhìn hình.

- Chuyện này thì dễ dàng xếp thôi, Peter trả lời. Hẹn tối nay gặp nhau ở bộ tham mưu. Ta sẽ lên chương trình.

Ty nhìn trở lên kính hậu.

- Có kẻ đang theo ta. Từ lúc ta rời khỏi toà án. Có lẽ là cảnh sát không muốn mất anh, nhưng cũng có thể là bọn trộm.

Ba chiếc xe đang chạy phía sau chiếc Fdiero: một chiếc Nissan đỏ, một chiếc Porsche, và giữa hai chiếc là một chiếc Berline Mỹ đen thui.

- Có phải một chiếc Buick không ? Hannibal hỏi nhanh

- Chưa chắc, Ty nói. Nhưng có lẽ là một chiếc GM.

Peter và Hannibal nói cho Ty biết về chiếc Buick đen do Max lái. Ty theo dõi kính hậu.

- Có thể, nhưng cũng có khi là cảnh sát.

- Vậy ta làm gì ? Peter hỏi.

- Bọn chúng theo dõi ta, ta theo dõi lại bọn chúng: huề, Ty nói.

Khi về đến Thiên Đường Đồ cổ, Ty và thím Mathilda vào nhà. Peter và Hannibal ra kho bãi đồ linh tinh. Peter đứng gần cổng. Chiếc xe đen chạy qua sát Peter. Không phải một chiếc Buick.

- Một chiếc Oldsmobile, Peter thông báo. Nó vừa mới quẹo ở góc đường.

- Ta đi thăm dò đi, Hannibal đề nghị.

Hai thám tử chạy băng qua, leo lên vài cái thùng rỗng để nhìn qua hàng rào. Chiếc xe đen đang đậu ngay dưới mũi hai thám tử. Nhưng hai bạn vừa mới liếc nhìn, thì chiếc xe vọt mất.

- Cậu nghĩ bọn chúng thấy mình không ? Peter hỏi.

- Có lẽ, Hannibal trả lời.

Hai thám tử quay về bộ tham mưu, rồi gọi điện thoại cho Ty để kể lại những gì vừa mới xảy ra.

- Cám ơn, Ty nói. Anh nghĩ là cảnh sát. Ta hãy chờ mai rồi hãy hành động.

Người bà con từ New York đến dọn vào phòng ngủ dành cho khách ở. Peter mãi mê sửa chiếc Corvair cho đến tối. Hannibal dành phần lớn thời gian để chỉnh những cái radio-mini.

Hai bạn nhìn thấy chiếc xe đen hai lần. Một lần, nó chạy chậm qua trước kho bãi đồ linh tinh. Lần kia, hai thám tử thấy nó đậu phía

sau hàng rào.

10.

KẾ HOẠCH HÀNH ĐỘNG

Đang là buổi sáng. Ty bị chiếc xe đen làm căng thẳng thần kinh đang đứng gần cửa sổ bộ tham mưu, như thể ánh nhìn Ty có thể xuyên qua hàng rào gỗ.

- Nó có ở đó, Ty nói. Anh cảm nhận được nó đang hiện diện ở đó.

- Hiện diện của cảnh sát hay bọn trộm ? Peter hỏi.

- Bọn này... hoặc bọn kia, Hannibal đang ngồi ở bàn viết nói.

- Cũng vậy thôi, Ty gật đầu. Vấn đề là biết xe đen đang theo dõi ai ? Nếu theo các em, thì là bọn trộm. Nếu theo anh, thì có lẽ là cảnh sát.

Babal gật đầu.

- Torres và Tiburon không cách nào biết được khi nào thì anh được thả ra, và thậm chí có được thả ra hay không. Ngoài ra bọn chúng nên giữ khoảng cách để anh không nhận mặt Tiburon.

- Hay bọn mình tách nhau ra để xem bọn chúng theo ai, Peter đề nghị.

- Sáng kiến hay, Hannibal nói. Mình cần phải đi tìm tòi nghiên cứu một chút, và cần có ai đó theo dõi garage từ xa lộ để xem Tiburon hay bọn Piranha có xuất hiện ở đó hay không. Có lẽ hôm nay Bob vẫn còn làm việc. Vậy cứ để Peter theo dõi garage, trong khi anh Ty và mình sẽ lấy một chiếc xe tải nhẹ.

- Nhân dịp, có thể tìm mua một chiếc xe cho em luôn, Ty đề nghị.

Hannibal có vẻ phấn khởi.

- Peter, nếu cậu không cảm thấy bị để ý theo dõi, thì hãy đến gần garage.

Sau khi xin phép chú Titus lấy một chiếc xe tải nhẹ của kho bãi đồ linh tinh, Ty và Hannibal leo lên xe, trong khi Peter ngồi vào tay lái chiếc Fiero cũ. Hannibal núp trốn sao cho chỉ thấy mình Ty trong buồng lái xe tải nhẹ. Hai xe rời khỏi kho bãi đồ linh tinh cùng một lúc, nhưng đi hai hướng ngược nhau. Nếu những người trong chiếc xe đen đang canh rình, thì sẽ buộc phải chọn đối tượng theo dõi.

Ty rẽ ở góc quẹo đầu tiên, tăng tốc, rẽ góc kế tiếp và trở lại nơi mình đã xuất phát.

Chiếc Oldsmobile đen đang chạy đối mặt ! Nó vội vàng đậu vào lề, để che giấu mục đích của người lái, nhưng không lừa được ai.

- Họ theo dõi anh, Ty nói. Vậy đúng là cảnh sát. Chắc là bọn họ phục kích gần kho bãi đồ linh tinh. Babal, em ngồi bình thường trở lại đi. Ta sẽ đi mua xe cho em. Tại sao một tên trộm xe lại đi tìm mua một chiếc xe ? Để cảnh sát tự tìm câu trả lời cho câu đố này.

Ty đi hết cửa hàng bán xe cũ này đến cửa hàng khác. Có rất ít xe nằm trong túi tiền của Hannibal, và Ty tuyên bố rằng không thấy chiếc nào đáng hoàng. Đột nhiên, tại một điểm bán xe không qua trung gian nằm gần cảng, Ty để ý được một chiếc honda Civic cũ mười năm.

Chủ chiếc xe nhỏ này cần tiền và đòi chính xác năm trăm đô-la. Ông nói rằng xe mới chạy đúng ba chục ngàn cây số và động cơ vừa mới tân trang. Ty xem xét xe, lái thử một hai cây số cùng với Hannibal và tuyên bố rằng đúng là động cơ đã được tân trang và xe này giá rất được.

Hannibal đồng ý mua xe. Hannibal sẽ lấy xe khi xong giấy tờ và làm xong vài sửa chữa nhỏ mà Ty yêu cầu.

Chủ xe hứa thay một tay cầm cửa xe và một đèn pha.

Hannibal mừng quá, không nói được tiếng nào. Hannibal vuốt ve chiếc xe trắng xanh nhỏ với vẻ mặt hân hoan.

- Nó đã là của em ! Em không lấy nó về ngay bây giờ được sao ?

Ty cười.

- Nên để chủ xe sửa thêm. Để đi điều tra, dùng xe tải nhẹ được rồi. Đi đâu đây Babal ?

Hannibal mỉm cười.

- Đến đồn cảnh sát.

Trong khi đó, Peter đã dùng những con đường vòng vèo để đến Garage Xa lộ. Chiếc Oldsmobile đen không hề lộ diện. Để yên tâm hơn, Peter đậu gần một kho gỗ xây dựng, cách mục tiêu hai khu nhà. Peter đi bộ tiếp, rồi ra đứng sau một hàng rào gỗ bọc quanh bãi đất trống phía bên kia đường.

Nhiều giờ trôi qua. Nhiều xe đến thay dầu, sơn hay đến để đậu. Các xe dừng trước cổng, bóp còi, cổng mở ra. Max, gã cầm súng hôm qua, là người trực mở cửa.

Phải chăng mấy chiếc xe này đều là xe ăn cắp ? Peter tự hỏi. Có một số người quay trở ra ngay sau khi bỏ xe lại và trông có vẻ không đành lòng, nhưng không thể kết luận là trộm...

Rồi một chiếc BMW xám tiến đến.

Người lái bắt đầu nhìn tứ phía trước, rồi bóp còi: một tiếng dài, hai tiếng ngắn, một tiếng dài, một tiếng ngắn. Cổng mở ra, chiếc BMW chạy vào.

Người lái ! Chính Joe Torres.

Peter rời khỏi chỗ núp, chạy nhanh đến chiếc Fiero, lái về gần garage hơn rồi đậu sao cho quan sát được cổng.

Mười phút sau, chiếc Buick đen xuất hiện có hai người bên trong. Xe chạy ngang qua Peter mà hai người không thấy. Hành khách chính là Torres. Peter nổ máy chạy theo xe Buick.

Ty cười nhiều khi đậu chiếc xe trước sở cảnh sát.

- Có lẽ bọn cớm trên Otekmobile đang tự hỏi không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Anh nhìn kìa ! Hannibat trả lời.

Thật vậy, chiếc Oldsmobile đen chạy chậm qua trước sở cảnh sát, như thể người trong xe không tin vào mắt mình.

- Nhưng ta đến đây để làm gì ? Ty vừa hỏi vừa đi theo Hannibal vào bên trong.

- Anh thử suy nghĩ đi. Nếu El Tiburon và băng Piranha ăn trộm xe mỗi khi rời thành phố, thì chắc là phải có khá nhiều xe bị trộm ở những nơi bọn chúng lưu diễn.

- Logic, Ty thừa nhận. Nhưng làm thế nào để có được đơn kiện của chủ nhân xe ?

- Anh sẽ thấy, Hannibal mỉm cười trả lời.

Hannibal xin gặp hạ sĩ Cota và được hướng dẫn bước vào hành lang. Dưới cuối hành lang là phòng máy tính. Một hạ sĩ thấp nhỏ, tóc màu sẫm đang ngồi trước màn hình.

- Hannibal hỏi ? Lại đây !

Hạ sĩ Cota và Hannibal có cùng một đam mê: máy vi tính. Hannibal thường ghé qua nói chuyện vi tính với hạ sĩ. Sau khi ngắm

cái máy in laser mới, Hannibal giới thiệu Ty:

- Anh họ của em, từ New York đến. Anh Ty giúp bọn em trong một cuộc điều tra.

Hạ sĩ Cota nhìn Ty, mỉm cười.

- Rất hân hạnh. Sao Babal, anh làm gì giúp em được đây ?

- Em đang lo vụ một chiếc xe bị trộm, Hannibal trả lời. Em cần danh sách tất cả những chiếc xe bị trộm từ Santa Monica đến Ventura trong tháng vừa qua.

- Dễ thôi, không có vấn đề gì.

Hạ sĩ gõ vài cái trên bàn phím rồi một hồi sau, máy in chạy suốt ba phút.

- Sao nhiều xe bị trộm quá vậy ? Ty hỏi.

Hạ sĩ gật đầu.

- Cảnh sát nghi có một băng mới thành lập. Nhưng hồi xưa đến giờ luôn có nhiều xe bị trộm. Vùng này nhiều xe mà.

Hạ sĩ đưa giấy cho Hannibal.

- Cảm ơn hạ sĩ.

- Không có gì Babal à.

Khi ra ngoài, hai anh em phóng nhanh lên xe tải nhẹ. Chiếc Oldsmobile không có đó, nhưng nó xuất hiện trở lại phía sau ngay khi xe tải nhẹ chạy.

- Chắc bọn chúng không biết rằng ta đã phát giác chúng, Ty nói. Như vậy rất hay. Cứ để bọn chúng đi theo cho đến lúc ta quyết định bỏ rơi chúng.

Chiếc Buick đen không đưa Torres về cửa hàng, mà chở hần đến một toà nhà tồi tàn nằm ở ranh giới khu thương mại trung tâm thành phố và bỏ hần tại đó.

Peter đậu xe, rồi đi theo Torres vào bên trong. Không có thang máy. Có ít ánh sáng lọt qua cửa sổ nhỏ đầy bụi phía trên cầu thang. Torres leo lên lầu hai. Hàng loạt cánh cửa xếp hàng dọc theo hành lang không có thảm. Torres mở cánh cửa cuối cùng, bước vào.

Trên cửa có đề: Hãng tổ chức biểu diễn Jack Hatch.

Peter chạy nhanh xuống cầu thang, nhảy lên xe, trở về kho bãi đồ linh tinh, không thấy dấu vết chiếc Oldsmobile.

- Babal ơi ! Peter la lên sau khi nhảy xuống xe và chạy về xưởng.

Trong xưởng, Hannibal và Ty đang nghiên cứu giấy tờ.

- Torres đã đến garage với một chiếc xe khác nữa, Peter nói.
Mình đi theo và....

Hannibal quay sang Peter.

- Peter ơi ! Hannibal ngắt lời. Mình có xe rồi. Xe tuyệt vời, đúng không anh Ty ? Máy xe được tân trang và...

- Hay lắm, Babal à, nhưng cậu hãy nghe...

- Một chiếc Honda Civic. Mình cứ hy vọng sẽ tìm được một chiếc xe lớn hơn, nhưng cũng ba chiếc xe rồi, nên...

- Torres đến chỗ Jack Hatch !

- Xe có một lần xanh to, ngày mai mình sẽ lấy xe về.

Hannibal đột nhiên ngưng nói.

-Torres đi đâu ?

- Đến chỗ Jack Hatch !

- Jack Hatch là ai vậy ? Ty hỏi.

Hai thám tử giải thích cho Ty.

- Bắt đầu hiểu rõ hơn rồi đó, Ty nói.

- Vậy bọn mình làm gì ? Peter hỏi. Đi theo Jack Hatch hả ?

- Sau này thì có thể, Hannibal nói. Trước mắt ta phải so sánh danh sách các vụ trộm xe với những nơi mà El Tiburon và băng Piranha đã đến diễn tháng nay.

- Bọn mình sẽ làm thế nào ? Peter hỏi.

- Dễ ẹc !

Giọng của Bob vừa mới vang lên phía sau lưng. Ba anh em quá tập trung đến nỗi không nghe tiếng Bob vào xưởng.

- Dễ ẹc hả ? Nhưng bằng cách nào ?

- Vào văn phòng Jack Hatch xem bảng treo tường, Bob mỉm cười trả lời.

- Nếu bị Jack Hatch bắt gặp, thì sẽ không giúp anh Ty được nữa, Hannibal bắt bẻ.

- Mình sẽ gọi điện thoại cho chị Gracie để hỏi xem tối nay lão đi đâu. Lão rất thường đi nghe các băng nhạc của lão. Chú Sax cũng hay làm thế. Bọn mình sẽ biết nên đến lúc nào và ở lại bao lâu. Mình sẽ dẫn Gracie đi ăn pizza và để cửa không khoá, để Peter và cậu vào được.

Peter đỏ mặt.

- Xin lỗi các cậu, mình dẫn Kelly đi xem phim.

- Anh sẽ theo Hannibal, Ty nói.
- Còn cảnh sát ? Thám tử trưởng hỏi.
- Cảnh sát nào ? Bob ngạc nhiên hỏi.

Hannibal kể câu chuyện chiếc Oldsmobile đen.

- Ta sẽ tìm cách đánh lạc, Ty nói. Khi đó họ sẽ biết ta đã biết...
rằng giờ phút sự thật đã đến.

Bob đi ra để gọi điện thoại cho Gracie Silieri.

Hannibal và Ty đang ngồi trong chiếc xe tải nhẹ của kho bãi đồ linh tinh, đối diện toà nhà cũ gần trung tâm thành phố. Bob đang mời Gracie ra ngoài. Chiếc Oldsmobile đã bị bỏ rơi: nó đang chạy vòng vòng trong các đường phố cũ khu cảng mà không có hy vọng gì tìm lại được Ty.

Jack Hatch đã đi Poit Hueneme để dự một buổi nhạc punk và sẽ không về trước 22 giờ. Hannibal và Ty sẽ có thể ra tay ngay khi Bob trở ra.

- Bob kia, Hannibal nói.

Bob khoác tay Gracie bước đi. Cô thư ký cười như rất vui vì đi với một cậu bé tuổi Bob. Cô dùng hai tay bám vào cánh tay Bob và trông rất vui vẻ. Ngay khi cả hai biến mất về hướng trung tâm thành phố và Hannibal băng qua đường bước vào tòa nhà. Phần lớn các cửa sổ đều tắt đèn. Nhưng trong cầu thang và hành lang có đèn.

Ở lầu hai, văn phòng Jack Hatch tối thui nhưng cửa không khoá. Bảng lịch tháng phủ đầy tường. Hannibal đọc lớn tiếng các ngày và địa điểm biểu diễn của El Tiburon và băng Piranha. Ty so sánh danh sách các vụ trộm xe in từ máy vi tính.

Hannibal ngừng lại. Ty ngạc nhiên.

- Hầu như luôn có xe trộm ở những nơi El Tiburon và băng Piranha biểu diễn, và đúng những ngày bọn chúng diễn. Babal à, anh tin chắc em nghĩ đúng.

- Ủ, nhưng liệu cảnh sát có chịu tin không.

- Anh không nghĩ cảnh sát sẽ tin. Ty lắc đầu.

- Em cùng vậy. Ta phải tìm cách bắt quả tang bọn này. Nhưng em muốn thử thêm điều này nữa. Jack Hatch còn nhiều băng nhạc cho thuê khác. Ta hãy kiểm tra xem những lần lưu diễn có trùng với những vụ trộm không.

Hannibal đọc những lần biểu diễn, Ty tiếp tục so sánh, và kết quả như nhau: ở những nơi các băng nhạc của Jack Hatch biểu

diễn đều có xe bị trộm.

- Chắc là Jack Hatch dính líu đến vụ này, Ty nói. Thậm chí có khi chính hắn là đầu sỏ. Không còn gì nghi ngờ nữa.

- Đúng, nhưng vẫn phải có chứng cứ.

- Vậy ta làm thế nào ?

Hannibal liếc nhìn bằng.

- Tối hôm nay bọn Piranha chơi ở quán Cây Chanh, ở Topanga Canyon, gần Malibu. Ta đến đó đi. Nếu may, ta sẽ có được bằng chứng đang tìm.

11.

NGUY HIỂM TRONG ĐÊM KHUYA

Sau khi chào Gracie, Bob trở về bộ tham mưu, nơi Hannibal và Ty đang chờ và nghe kể lại những gì đã phát hiện.

- Quán Cây Chanh hả ? Mình biết. Một cái quán nằm ngay giữa rừng ở Topanga Canyon. Sang trọng hơn những quán nơi El Tiburon và bằng Piranha thường diễn. Nhưng bọn mình chưa đến tuổi, người ta sẽ không cho bọn mình vào đâu Babal đi !

- Tùy, Ty nói, nếu các em đi cùng anh thì sao ?

- Cũng có thể. Nếu quán đó bị cảnh sát ghé hỏi thăm thường quá thì..

- Làm liều đi, Hannibal quyết định.

Ba anh em chen nhau vào xe tải nhỏ, rồi chạy ngay lại xa lộ Thái Bình Dương. Đến Topanga Canyon xe rẽ đi xa biển. Quán Cây Chanh nằm trên núi cách xa lộ mười hai cây. Đó là một toà nhà kiểu đồng quê, xung quanh là cây sồi và bạch đàn, nhưng không thấy cây chanh. Xe đậu tứ phía và tiếng nhạc rock tràn vào màn đêm.

Quán đầy ắp người. Không ai theo dõi người vào. Ba anh em chọn một góc yên ngòai. Khách hàng nói chuyện, cười, uống. Không ai chú ý đến El Tiburon và bằng Piranha đang ra sức nhún nhảy. Tiburon mặc bộ đồ trắng sáng chói vừa xoay trên chính mình vừa hò hét:

- La bamba... la bamba... la bamba !

- Có phải hần không ? Hannibal hỏi.

Ty nhìn kỹ ca sĩ.

- Anh vẫn không chắc, Ty thừa nhận. Hần nhảy, hát, khác hần. Đúng là rất giống kẻ đã nói chuyện với anh, nhưng anh không giỏi nhớ mặt người lắm...

- Anh cứ từ từ mà quan sát kỹ hơn, Bob khuyên.

Ba anh em tiếp tục quan sát tay ca sĩ Mê-hi-cô đang hát hò quay cuồng trong khi bốn tên Piranha gảy đàn. Bốn cô gái - vẫn bốn cô gái đó - đang ngồi ở một bàn gần sàn nhảy. Có những cặp đang lượn lờ, thực hiện những bước nhảy kiểu Mê-hi-cô mà ba anh em chưa bao giờ thấy. Vì chưa đến tuổi thành niên, hai thám tử không thể nào gọi nước uống có rượu, (nếu có hầu bàn đến.) nhưng không

có hầu bàn nào đến. Ty tìm đường đến quầy mua một lon bia và hai lon nước ngọt: như vậy không bị ai trách là không mua nước uống.

Đến lúc giải lao của băng nhạc, Ty vẫn chưa chắc là đã nhận mặt Tiburon. Đến kỳ giải lao thứ nhì, El Tiburon và băng Piranha bước ra ngoài để nghỉ và ba anh em đi theo bọn chúng cho đến bãi đậu xe.

- Anh gần như chắc chắn rồi, nhưng anh muốn chắc hẳn, Ty nói.

Đến lần vào hát tiếp thứ ba, đám người vẫn đông đúc như thế và không ai bước ra ngoài, cả sau khi Tiburon hát bài cuối cùng, mặt mày đỏ gay tràn trề mồ hôi. Không thấy điều gì gọi nên chuyện trộm xe.

- Bọn này không hề cư xử như trộm, Ty nhận xét.

- Trên sân khấu thì có gì đâu mà ăn trộm ? Bob thất vọng bắt bẻ.

- Ta sẽ đi theo bọn chúng. Hannibal quyết định. Có thể bọn chúng trộm cắp vào đêm kbuya, sau khi diễn xong.

Ngoài trời, trăng đã lên. Hai thám tử và Ty vừa chờ dưới cây vừa nghe tiếng gió rì rào. Nhạc đã xong, nhưng không thấy ai bước ra. Rõ ràng không phải nhạc thu hút khách đến quán Cây Chanh: chính vì vậy mà El Tiburon và băng Piranha đã được thuê.

Ánh trăng tạo những hình bóng trên vùng núi xung quanh. Có vài chiếc xe chạy qua vực hẻm ngoằn ngoèo. Có tiếng chó sủa xa xa. Nhưng nói chung, tiếng động trời hẳn vẫn là tiếng nói chuyện từ quán.

Cuối cùng El Tiburon và băng Piranha bước ra, xách thiết bị và nhạc cụ. Những chiếc xe hạ thấp và phủ đầy hình vẽ bằng sơn bậy bạ đang đậu ở cuối bãi. Bọn chúng chất đồ lên xe tải nhẹ rồi mỗi người leo lên xe mình.

- Chẳng thấy bọn chúng có vẻ trộm cắp gì, Bob thì thầm.

Hannibal không rời mắt khỏi những chiếc xe màu mè. Trông chúng giống như xe ma dưới ánh trăng.

- Lại gần đi ! Hannibal ra lệnh.

- Cẩn thận, Ty dặn. Đừng để ai chú ý.

Hannibal tiến giữa các xe đậu ở bãi. Ty và Bob đi theo trong bóng tối, tiến gần lối dẫn ra ngoài. Tiburon và đồng bọn đang nỗ lực chuẩn bị rời khỏi bãi đậu xe.

- Xe không đang ở tư thế hạ thấp. Bob để ý.
- Dĩ nhiên, Ty nói. Còn phải chạy xuống đường núi, rồi trên xa lộ về Rocky.

Một chiếc giày của Hannibal bị sút dây. Thám tử trưởng quỳ xuống để cột lại và quan sát xe. Đột nhiên thám tử trưởng nằm úp xuống đất.

- Babal ! Bob lo lắng kêu,
- Em bị làm sao thế ? Ty hỏi.
- Em đã thấy một cái gì đó, Hannibal kêu khẽ. Nằm xuống đi, nhìn phía dưới xe.

Ba anh em nằm úp xuống đất, trong khi xe chạy qua trước mặt. Rõ ràng xe nằm ở vị trí cao nhờ bộ nhún thủy lực, và trông hết sức bình thường.

- Trông như mọi chiếc khác thôi, ngoại trừ là phủ đầy hình và chữ viết tùm lum, Bob để ý.

- Ủ, Hannibal nói và gần như không nén nổi sự kích động. Những chiếc xe quá giống những chiếc xe khác. Hãy nhìn kỹ phía dưới xem thiếu cái gì nào !

Ty và Bob nhìn kỹ những chiếc xe đang chạy chậm qua những khối ụ.

- Mình chẳng thấy gì khác biệt giữa những chiếc này và những chiếc bình thường. Bob nói.

- Biết rồi ! Ty cũng kích động theo Hannibal reo lên. Xe không có tấm che máy ở dưới phía trước lẫn phía sau. Mà các xe hạ thấp luôn là Conair. Vậy những chiếc này không phải là những chiếc xe hạ thấp; ngược lại, đó là những chiếc xe bình thường.

- Những chiếc bình thường phủ đầy hình vẽ lung tung để trông giống như chiếc xe thấp mà bọn chúng thường lái Hannibal nói. Hãy để ý hiệu xe đi. Nhìn kỹ !

- Kia là chiếc Mercedes, Bob nói. Rồi hai chiếc Volvo.
- Còn kia là chiếc BMW và một chiếc Mercedes nữa, Ty nói.
- Chính điều này đã làm cho mình nghi ngờ: hình dáng các chiếc Mercedes và Volkswagen, Hannibal giải thích. Những chiếc xe mà ta đã thấy ở quán Appentis khác hẳn. Những chiếc đó không phải là xe trộm. Đó là những chiếc mà bọn chúng lái ở Rocky. Mà không ai nhìn kỹ khi có hình vẽ lung tung như thế. Người ta chỉ nghĩ: lại băng nhạc rock đi về !

Ngay khi chiếc xe ngựa trang cuối cùng quẹo vào con đường dẫn ra biển, Hannibal phóng ra.

- Nhanh anh em ơi, phải xem bọn chúng mang những chiếc xe này đi đâu !

Ba anh em chạy trở về chiếc xe tải nhẹ. Không quan tâm đến những cú sốc khi chạy qua những khối ụ, xe tải nhẹ rời nhanh khỏi bãi đậu xe. Do Tiburon và đồng bọn lái những chiếc xe bình thường, nên có thể đi nhanh hơn lần trước rất nhiều. Nhưng Ty là người lái xe đầy kinh nghiệm.

Ty phóng nhanh trên con đường ngoằn ngoèo, trong khi Bob và Hannibal bám vào tay cầm cửa xe. Chẳng bao lâu xe tải nhẹ bắt kịp đuôi đoàn xe hạ thấp giả.

- Nếu đây là xe trộm, thì làm thế nào chúng có mặt ở bãi đậu xe nổi ? Xe thật của băng nhạc đâu ?

- Mình nghĩ có những thành viên khác trong băng lấy cắp xe trước, rồi phủ đầy hình vẽ lung tung lên xe, xong cho đậu vào bãi, Hannibal nói.

- Cần phải có kinh nghiệm để ăn cắp xe, Ty bình luận. Đa số bọn chơi chơi muốn đi chơi và lấy xe của người khác thường bị tóm rất nhanh. Còn dân chuyên nghiệp thì để ý chiếc xe muốn lấy, chọn thời điểm trộm xe rồi cuốn gói thật nhanh. Anh nghĩ Hannibal nói đúng: bọn trộm thật ăn cắp xe, sơn lại rồi cho xe đậu vào bãi. Đám băng nhạc chỉ có nhiệm vụ mang xe về.

- Làm thế nào băng nhạc đến đây được ? Bob hỏi.

Ty nhún vai.

- Có thể nhờ ai đó chở đến. Có thể đến bằng xe tải nhẹ của bọn chúng. Hay có thể nhận xe trộm sớm hơn một chút và dùng xe trộm đến đây.

- Nhưng nếu bọn chuyên nghiệp lấy trộm xe, thì bọn chúng cần gì đến El Tiburon và băng Piranha ? Bob vẫn vặn hỏi - chúng cũng có thể mang xe đến "lò mổ" vậy.

- Trong các vụ như thế này, rủi ro lớn nhất là cảnh sát biết bọn chuyên nghiệp, Ty giải thích. Chắc chắn bọn chúng sẽ bị tóm. Ngay khi có ai khai báo bị mất xe, cảnh sát sẽ theo dõi những tên trộm đã biết tiếng. Ngoài ra bọn chỉ điểm luôn sẵn sàng vạch mặt thủ phạm.

- Chính vì thế mà đa số bọn lưu manh bị tóm, Hannibal nói thêm.

- Như vậy cũng khá hay: chia sẻ công việc giữa dân chuyên nghiệp khét tiếng và dân amateur mà cảnh sát chưa biết đến, Ty nhận xét.

- Dù lý do có thể nào đi nữa, Hannibal nói, mình có cảm giác công việc của Tiburon không phải là ăn trộm mà là giao hàng. Vậy nếu ta theo hắn, thì sẽ biết được tổng hành dinh của vụ này.

- Còn chiếc Mercedes mà Tiburon đã nhờ anh Ty mang về Rocky ? Bob hỏi. Tại sao có chiếc xe này trong câu chuyện ? Xe này không hề bị vẽ lung tung trên vỏ ?

- Đúng, Hannibal đảm chiêu thừa nhận. Mình đoán chắc Tiburon đã đích thân lấy trộm nó, có thể là sau khi diễn tối hôm đó.

- Hắn đã chịu mạo hiểm khi nhờ một người lạ như anh mang xe về, Ty nói. Chắc là sếp hắn giận lắm.

- Và không có lý do gì phải nguy trang xe vì không phải một người trong băng nhạc mang xe về, Hannibal nói thêm.

Đúng lúc đó, Bob la lên:

- Babal !

Một chiếc xe tải to tướng vừa mới rẽ vào đường chính từ một con đường hông. Để quẹo, nó chặn cả hai làn xe. Ty phải bỏ thời gian cho con quái vật tám bánh định hướng đúng rồi mới chạy tiếp. Bên chiều ngược lại, xe cộ lưu thông bình thường trở lại, nhưng Ty buộc phải chạy sau xe tải đang đi từ từ.

Cuối cùng một đoạn đường thẳng cho phép xe tải nhẹ qua mặt xe tải, nhưng đoàn xe đã biến mất. Khi ra đến xa lộ, Ty chạy hết ga. Giờ đã khuya và dòng xe chạy thông suốt, nên có thể đi nhanh được; mặc dù vậy, ba anh em về đến Rocky mà vẫn không tìm thấy dấu vết băng nhạc.

- Ta hãy ghé qua trạm rửa xe và garage, Hannibal đề nghị.

Ty tuân lệnh. Nhưng không được gì.

- Bây giờ làm gì ? Ty hỏi.

- Không làm gì cả, Hannibal quyết định. Hôm nay thì không làm gì cả. Nhưng ngày mai ta sẽ rìm cách bắt quả tang bọn trộm xe.

12. THÂM NHẬP

Sáng hôm sau, Bob và Peter đang chờ trước cổng kho bãi đồ linh tinh, thì Hannibal và Ty đến. Bốn anh em vào bộ tham mưu để xem xét tình hình. Hannibal ngồi sau bàn viết.

- Mình tin chắc thủ lĩnh băng này chính là Jack Hatch. Nhưng chứng minh được điều này là... một chuyện khác nữa.

Bốn anh em im lặng suy nghĩ tìm cách ngăn chặn hoạt động của bọn trộm xe.

Cuối cùng Ty phát biểu:

- Các em à, anh thấy rõ rằng tất cả những gì các em làm, là vì anh, nhưng các em cũng thấy là ta đang đối mặt với một băng đảng có tổ chức và có thể tỏ ra rất nguy hiểm. Có lẽ ta nên trình bày toàn bộ những gì đã phát hiện cho cảnh sát hay. Cả vụ này là một vụ tiền lớn, và khi có tiền nhiều, thì có bạo lực.

- Nhưng ta đã phát hiện ra đủ dữ kiện để cảnh sát có thể ra tay chưa ? Hannibal hỏi.

- Mà trước hết, cảnh sát có chịu tin bọn mình không ? Peter nói thêm.

Ty lắc đầu.

- Không, ta chưa đủ yếu tố.

- Vậy ta phải tiếp tục điều tra cho đến khi có đủ thông tin, Hannibal quyết định. Đúng không ?

- Cậu nói rất đúng, Bob trả lời.

- Vậy bọn mình tiếp tục, Peter nói.

- Được rồi, Hannibal nói, ta biết chắc rằng El Tiburon và băng Piranha lái những chiếc xe trộm được nguy trang thành xe hạ thấp. Và ta có nhiều cơ sở để nghĩ rằng địa điểm tạm chính là Garage Xa lộ. Nhưng ta không thể phục kích Tiburon khi hắn đang hoạt động và ta tham quan garage mà không tìm thấy gì.

- Nếu có "lò mỗ" giấu trong garage đó, Ty nói, thì phải có lối thoát bí mật để bọn chúng có thể chuồn nếu cảnh sát vào nhà.

- Vậy từ bên ngoài, ta không làm gì được nhiều, Bob kết luận.

- Do đó bọn mình phải ra tay từ bên trong.

- Minh đã suy nghĩ về chính chuyện này suốt cả đêm - Hannibal gật đầu nói. Phải có một người trong ta thâm nhập bằng trộm xe.

Im lặng nặng nề ập xuống xe lán. Bob chau mày, vẻ mặt lo âu.

- Minh không chắc đó là một sáng kiến hay đâu Babal à. Có lẽ bọn đó đã bắt đầu biết ta nhiều quá rồi.

- Chưa biết anh, Ty nói. Anh có thể để ria, hoá trang, và..

- Không được, anh Ty à, Hannibal nói. Cả Torres lẫn Tiburon đều đã có dịp thấy anh rồi. Chính em phải hy sinh.

- Babal, cậu điên rồi ! Peter phản đối. Cậu từng vật ngã Torres và chọc què Tiburon ở quán Appentis. Bọn chúng sẽ nhận ra cậu. Người duy nhất bọn chúng chưa nhìn thấy gần, là mình. Chính mình sẽ ra tay.

Tất cả nhìn nhau.

- Babal ơi, Peter nói đúng - Bob nói.

Đó cũng là ý kiến của Ty.

- Thôi được, Hannibal nói. Vấn đề là nghĩ xem cậu sẽ thâm nhập bọn chúng bằng phương thức nào.

- Babal, cậu lại nói chuyện kiểu cách nữa rồi

- Nếu cậu thích hơn, thì vấn đề là nghĩ xem làm thế nào để bọn trộm thuê Peter vào làm việc.

- Mình có thể đến garage xem bọn chúng có tuyển người không - Peter đề nghị.

- Quá mạo hiểm, mà sẽ không được gì đâu, Ty nói. Nếu đúng là lò "mổ xe" thì bọn chúng sẽ không nhận người lạ vào làm.

- Còn làm bảo vệ bãi đậu xe...? Hannibal nói.

- Dường như đó là chức vụ của Max rồi - Ty trả lời, và không nên làm cho tay đó nghi ngờ.

- Còn rửa xe ? Bob nói. Tiburon và đồng bọn thường đến đó. Trong một trạm rửa xe, người ta luôn cần thêm một thằng cầm giẻ. Peter có thể gặp Tiburon ở trạm để gây cảm tình, rồi lần lên đến garage.

- Ủ, Ty nói. Peter có thể nói về ước mơ được làm thợ máy và chuyện cần tiền. Rồi Peter biểu diễn tài sửa xe và kiến thức về máy xe...

- Sẽ mất quá nhiều thời gian, Hannibal bắt bẻ. Trừ phi... trừ phi ta phá hoại xe của Tiburon sao cho dễ sửa vì ta biết nó hư ở đâu.

Khi đó Peter sẽ sửa cho xe chạy lại như làm ảo thuật và Tiburon sẽ lè mắt.

- Tháo hai dây điện ở dưới mà không ai biết là chuyện dễ, Ty nói. Anh làm được.

- Đó là sáng kiến hay, Bob thừa nhận.

- Nhưng làm thế nào biết chắc Tiburon sẽ mang xe đến rửa ? Peter hỏi.

- Vấn đề không phải ở đó, bởi vì băng nhạc rất thường lui tới chỗ đó. Mình chỉ sợ mất thời gian. Ta cần thêm một mưu kế xơ-cua.

- Chẳng hạn như thế nào hả Babal ? Bob hỏi.

- Chẳng hạn như một trong ta có thể thuê một chỗ ở bãi đậu xe trong một tuần, rồi trốn trong xe xem chuyện gì xảy ra. Không hay bằng chuyện thâm nhập, nhưng có thể biết được "lò mỏ" nằm chỗ nào.

- Ai lo chuyện này ? Ty hỏi.

- Em thì ở suốt ngày chỗ chú Sax - Bob nói, rồi sau đó có thể em sẽ ra biển cùng bọn con gái. Em đã hứa và thất hứa hai lần rồi. À, Babal ơi, về chuyện này, em Ruthie nhất định muốn cậu phải đến đấy.

Hannibal vội đổi đề tài.

- Nếu anh Ty thuê, thì cảnh sát theo anh, và bọn trộm sẽ hoảng sợ, Hannibal nói. Vậy chính mình phải làm, nên đương nhiên mình không thể đi chơi bãi biển cùng cậu. Mà mình phải đi lấy chiếc xe mới ngay.

- Khoan đã ! Peter nói. Torres và Max, tên có súng, rất có thể có mặt ở garage. Bọn chúng biết mặt cậu, Babal à.

- Nếu Torres có ở đó, mình sẽ chuồn lẹ, Hannibal nói. Còn Max... mình không nghĩ hẳn đã nhìn thấy mình kỹ lắm. Mà dù sao, chỉ có mình là rảnh để làm. Còn Peter thì đã chịu quá nhiều nguy hiểm ở trạm rửa xe rồi...

Peter nuốt nước bọt khó khăn.

- Nguy hiểm, thì ai cũng bị. Thôi, để mình đi xem họ có cần mình không.

- Anh sẽ mượn xe tải nhẹ để chở Hannibal đi lấy xe - Ty nói. Rồi anh sẽ vào quán Taco Bell để theo dõi Peter. Nếu cảnh sát theo anh, thì họ sẽ thấy anh tiêu hoá một hai cái bánh taco, chứ không có gì phạm pháp.

Hannibal lấy trong ngăn kéo đủ tiền trả chỗ thuê ở bãi, rồi ghé lấy ba cái mini-radio, phát mỗi người một cái.

- Peter chỉ cần mặc áo sơ mi dày, rồi giấu radio vào thắt lưng. Tâm bắt sóng vẫn đủ. Peter sẽ nói chuyện được anh Ty. Còn mình, thì liên lạc với bất kì ai ở gần garage.

Tất cả rời khỏi kho bãi cùng một lúc. Bob đến văn phòng Sax Sandler. Peter đi lấy một dây thắt lưng bản to. Ty và Hannibal đi nhận chiếc xe Honda mới của Hannibal.

- Hẹn gặp nhau trở lại tại bộ tham mưu. Hannibal nói.

- Ráng đừng tông ai hết nhé, Ty mỉm cười trả lời. Hannibal cầm tay lái chiếc Honda với bộ mặt của một đứa trẻ nhận một món đồ chơi mới. Chuyển chạy xe đầu tiên để thực hiện một cuộc điều tra. Chiếc xe nhỏ chạy rất tốt, tay lái nhạy, quẹo chính xác và luôn lách giữa những chiếc xe khác như một con rắn. Hannibal đánh một vòng lớn trước khi đến Garage Xa lộ, chỉ vì thích lái chiếc xe.

Đến trước garage, Hannibal bấm còi.

Không thấy phản ứng gì.

Sau một hồi, Hannibal bóp còi nữa.

Một người đàn ông to bước qua cửa nhỏ dành cho người đi bộ, nằm luôn trong cổng lớn, chính Max, tên có súng !

Hannibal hoảng hốt nuốt nước miếng, nhưng rõ ràng hắn không nhận ra Hannibal. Dù sao, cuộc chạm trán đã diễn ra trong garage tối tăm ở tầng trệt... Hannibal hít thật mạnh rồi ra vẻ kiêu căng khinh người.

- Đậu xe một tuần, Hannibal nói ngắn gọn.

- Không có chỗ, Max trả lời rồi bỏ đi.

Hannibal nói tiếp, như thể không nghe:

- Tôi sẽ bỏ xe lại đây thường là suốt thời gian. Nhưng thỉnh thoảng tôi sẽ ra vào. Được chứ ?

Max nhìn kẻ mới đến.

- Cút đi chỗ khác mà chơi ! Hắn làm bằm.

Rồi hắn bước vào garage.

Hannibal ngồi ở tay lái chiếc xe mới, suy nghĩ hồi lâu xem nên có thái độ như thế nào. Cuối cùng Hannibal đành phải chịu thua. Nếu người ta không cho Hannibal thuê một chỗ trong bãi đậu xe, thì không thể nào vào được, đơn giản thế thôi. Hannibal buồn bã trở về

kho bãi đồ linh tinh, trong bụng hy vọng rằng Peter đã thành công hơn mình.

Không có ai trong xưởng, không có ai trong xe lán. Hannibal lấy một thanh sôcôla trích từ kho tàng riêng. Kết luận: Hannibal không thích hợp với chế độ ăn kiêng yaour - bơ. Cần phải tìm một chế độ ăn kiêng khác. Đây mới chính là tin vui. Hannibal bước trở ra để ngắm chiếc xe mới một lần nữa.

Chuông điện thoại reng. Ty gọi.

- Babal phải không ? Có hai thằng vừa mới rời khỏi trạm rửa xe. Bọn chúng nhét giẻ vào tay Peter và ra lệnh Peter lau chùi.

- Còn bọn Piranha, bọn chúng làm gì ?

- Không thấy đâu hết. Còn em, thế nào ?

- Không thế nào cả, Hannibal buồn rầu trả lời.

Hannibal kể lại việc thất bại. Ty cười khúc khích.

- Anh không tin lời thằng cha Max. Hắn muốn ăn tiền, thế thôi. Em ghé rước anh đi. Hai ta cùng quay lại đó.

- Ý anh muốn nói hắn đòi đút lót hả ?

- Dĩ nhiên. Bọn chúng luôn đòi tiền bo để cấp một chỗ đậu. Người nào biết điều nhất sẽ được chỗ đậu tiện nhất.

- Em đến ngay.

Hannibal ngồi vào tay lái, phóng nhanh đến quán Taco Bell. Ty ra đón.

- Anh có nên ở lại đây để giám sát mọi chuyện không ? Hannibal hỏi.

- Mọi chuyện hả ? Có chuyện gì đâu. Mà ta sẽ đi nhanh thôi.

- Được rồi, Hannibal nói. Anh lái đi. Còn em trốn phía sau. Và em sẽ ở lại khi anh đi về.

- Lên đường.

Ty nổ máy, tiền của Hannibal để trong túi. Còn Hannibal thì nằm dưới sàn phía sau. Xe mới chạy được năm khu nhà, thì Ty la lên:

- Lại bọn cóm nữa kìa. Lần này bọn cóm chạy một chiếc Ariès xanh dương, nhưng từ xa anh đã đánh hơi được mùi cóm rồi.

Ty phá lên cười rồi nói với cảnh sát:

- Được rồi, muốn chơi, thì chơi.

Chiếc Honda tăng tốc như tên lửa. Hannibal phải bám chặt để không bị lăn tứ phía. Ty chạy bạt mạng. Chiếc Honda quẹo gắt mà

không giảm tốc, lớp xe kêu rít, Hannibal bị lắc lư như một bao bột mì, nhưng thám tử trưởng không hề lo lắng về chuyện này:

- Xe của em ! Hannibal hét lên. Anh làm hư xe của em mất !

- Làm gì có chuyện đó, Ty cười trả lời. Xe nhỏ này khỏe lắm mà !

Bị bầm khắp người, Hannibal lắng nghe tiếng ù ù, tiếng rắc rắc báo hiệu những khúc queo và những lần tăng tốc. Mỗi lần gặp ổ gà, Hannibal nảy lên và rơi xuống. Tưởng như Ty đang chạy qua một cánh đồng cày dở hay đường ray xe lửa.

Ty đột nhiên chạy chậm lại. Những cú giạt nảy chấm dứt. Ty lại cười.

- Mất rồi ! Em có sao không ?

- Em, thì không sao, Hannibal rên rỉ, nhưng còn chiếc Honda yêu quý ?

- Chiếc Honda hả ? Không hề gì. Ta gần đến garage rồi. Em núp cho kỹ nhé.

Hannibal nằm dưới đáy chiếc xe đang thắng và nín thở. Còi. Max lộ đầu ra.

- Gì ?

- Đâu xe. Một tuần, Ty nói.

- Hết chỗ.

- Dường như mày không được lanh lợi lắm. Một tuần bao nhiêu ?

Im lặng. Rồi:

- Năm mươi đô-la.

- Năm mươi hả ? Vậy mà tôi cứ tưởng mắc hơn gấp đôi. Cứ cho là một trăm đi. Tôi đang cầm trong tay nè. Đếm lại đi.

Im lặng nữa. Rồi sau đó:

- Cố gắng, thì cũng tìm ra chỗ cho anh thôi, Max nói.

Cổng mở ra. Chiếc Honda chui vào garage tối tăm, đậu ở dưới cuối.

- Một trăm đô-la ! Hannibal rên. Quý bọn em chỉ còn bấy nhiêu thôi.

- Đâu có cách nào khác đâu, Babal. Anh quay về trạm rửa xe, xem Peter làm gì. Biết đâu anh giúp được Peter. Anh sẽ trở lại rước em lúc năm giờ.

Cửa xe đóng cái rầm. Hannibal còn lại một mình trong hang kẻ thù.

13. TỔNG KẾT

Ở trạm rửa xe, Peter lau chùi mọi chiếc xe chui ra từ hành lang rửa tự động, hết chiếc này đến chiếc khác. Những bạn cùng làm với Peter, cũng được trang bị giẻ và chất tẩy, và đang tất bật như Peter. Công việc được tổ chức thành nhóm.

Peter vừa chà xe vừa nhìn xung quanh tìm dấu hiệu cho biết Joe Torres, Tiburon hay bọn Piranha có đi qua. Nhưng Peter chỉ thấy những chiếc xe nhễ nhãi nước.

Thế là Peter vẫn làm việc.

Và Ty vẫn chờ đợi.

Trong garage tối tăm, Hannibal ngồi dậy để liếc nhìn qua kính cửa sổ. Máy chiếc xe đậu quanh đó nằm yên dưới bóng đèn mờ. Từ tầng một, có tiếng động: tiếng thợ máy đang làm việc. Từ tầng hai, khẽ hơn, nghe tiếng ù ù của máy nén tiếp nguyên liệu cho súng sơn.

Thám tử trưởng lắng tai canh những tiếng động khác.

Chiếc Cadillac cam biến đi đâu chứ ! Còn Joe Torres và tên bắn súng với chiếc Buick đen phải có chỗ mà biến chứ !

Nhưng biến đi đâu ?

Đến bốn giờ, Ty nhìn đồng hồ. Ở trạm rửa xe không có chuyện gì đặc biệt. Tất cả những gì Ty nhìn thấy là một hàng không dứt những chiếc xe được Peter và những thanh niên khác bu quanh tất bật lau chùi.

Không thấy Tiburon, bọn Piranha hay bạn gái bọn chúng đâu cả. Gần đến giờ đi rước Hannibal và chiếc Honda rồi.

Thế là chấm dứt vụ điều tra trong ngày.

Hai lần liền Hannibal đã phải nằm sát xuống sàn khi thấy Max tuần tra ở tầng trệt. Đồng hồ thám tử trưởng chỉ mười sáu giờ ba mươi, khi thám tử trưởng quyết định ra khỏi xe. Hannibal rón rén bước về hướng thang máy trong bóng tối garage.

Thám tử trưởng lắng tai nghe, sợ Max xuất hiện, Hannibal chưa thấy ai khác. Không thấy xe, dù xe bị trộm hay không.

Hannibal thủng thẳng tham quan cả tầng để kiểm tra xem mình và Peter có bỏ sót gì hay không. Thậm chí Hannibal còn mở những cánh cửa có kính của các văn phòng. Toàn là phòng bỏ hoang, không có bàn ghế, không ai dùng. Người ta chất vào những thứ vô ích.

Hannibal trở lại cái thang máy chở hàng có rào gỗ. Mặt bằng thang máy đang nằm ngang tầm với thám tử trưởng. Còn buồng thang máy thì nằm trong bóng tối, cũng như chính garage. Ở mức hai tầng trên, thấy hai hình chữ nhật sáng.

Đột nhiên có tiếng chân bước ! Hannibal thấy bất ngờ. Chính Max đang đi xuống đoạn đường dốc.

El Tiburon và băng Piranha đến trạm rửa xe trong những chiếc xe hạ thấp. Tưởng như bọn ngoài vòng pháp luật đang trở về sào huyệt sau một cuộc càn quét. Lúc đó là năm giờ, garage đang đóng cửa. Peter đang nhận tiền công, thì Tiburon bước vào văn phòng ông chủ.

- Cám ơn chú nhiều, Peter cố nói thật lớn tiếng. Cháu cần tiền lắm. Ba cháu đang thất nghiệp mà, nếu chú biết chỗ nào cần thợ máy giỏi, thì chú giới thiệu cháu dùm.

- Tôi sẽ nhớ cậu, cậu Crentch à - ông trả lời. Tôi đã để ý cậu. Cậu làm việc tốt lắm. Nếu biết được chỗ nào, tôi sẽ báo cho cậu.

- Chú biết không, Peter nói tiếp, cháu khá rành máy xe. Và cháu sẵn sàng làm bất cứ việc gì để kiếm tiền.

Sau khi nhận thấy mình đã khêu gợi được sự chú ý của Tiburon, Peter rút lui. Peter không muốn làm quá, và gây nghi ngờ. Khi ra đến ngoài, Peter đi bộ qua hai khu nhà để đến chiếc Fiero.

Khi chạy ngang qua Taco Bell, Peter thấy Ty đã đi rồi.

Hannibal không dám thở nữa. Tiếng chân của Max đang tiến đến gần. Thám tử trưởng không còn kịp trở về xe. Chỉ đủ thời gian núp sau chiếc xe gần nhất, đối diện với thang máy.

Max đi lang thang giữa các xe và thang máy. Nếu nhìn quay sang trái về phía dưới, thì hẳn sẽ thấy Hannibal. Và trong vài giây nữa, hẳn sẽ ra ngay lối đi nơi Hannibal đang núp.

Thám tử trưởng nằm xuống sàn xi măng dơ bẩn, đầy dầu mỡ, lẫn dưới một chiếc xe. Hannibal thấy chân Max đi qua cách đầu

mình vài phân. Max dừng lại, như đang xem xét lối đi giữa hai hàng xe, bây giờ thì không còn người nữa.

Hannibal thở từ từ, lau mồ hôi và dầu xe đang chảy trên trán. Dường như Max định đứng luôn tại đó. Hannibal có thể chạm được chân hắn.

Rồi cánh cửa dẫn ra ngoài mở ra. Ánh nắng chiều lọt vào garage.

- Cái gì đó ? Max hỏi ngay.

- Chào, giọng của Ty trả lời từ xa. Tôi đến lấy xe.

- Phiếu xe đâu ?

- Anh ra đây xem.

Hai cái chân biến mất. Hannibal chờ một hồi lâu, rồi lăn sang một bên và nhìn thấy Max đang bước ra cửa.

Hannibal đứng dậy, vẫy tay ra hiệu Ty, rồi cúi nhanh trở xuống, tiếp tục tiến lên giữa các xe. Hannibal hy vọng Ty đã thấy mình và sẽ thu hút sự chú ý của Max đủ lâu để Hannibal có thể trở về xe.

Hannibal nghe Max thông báo:

- Ở đây đóng cửa lúc mười tám giờ. Nếu anh về trễ hơn, thì anh không được đậu nữa.

- Tôi không cần đậu nữa, cho đến ngày mai, giọng Ty trả lời. Anh có điện thoại không ?

- Trên tường, đằng kia.

- Anh chỉ đường cho tôi đi.

- Tôi lại phải làm việc hả ? Chỉ vì một trăm đô-la hả ?

Cuộc cãi nhau này kéo dài đủ thời gian cho Hannibal trở lại và chui vào trong xe. Một hồi sau, Ty ngồi vào tay lái. Khi Ty chạy chậm qua cổng ra, Max cúi vào trong xe:

- Về trước mười tám giờ hoặc ngày mai hãy về.

- Sáng mai mấy giờ ?

- Nghe nói có thằng mở cửa lúc bảy giờ. Tôi thì không điên để làm việc đó.

Ty cười. Max thì không cười. Rõ ràng đây không phải là câu đùa. Max tự hào vì thuộc loại nhân viên không phải có mặt lúc bảy giờ sáng. Ty rời khỏi garage.

- Babal, ổn cả chứ ?

- Tốt, nhưng em không tìm thấy gì bên trong đó.

Cổng đóng lại. Đến ngã tư đầu tiên, Ty đậu vào lề đường. Hannibal mở cửa xe, lên ngồi phía trước. Cậu hỏi:

- Tiburon có đến trạm rửa xe không ?

- Sau mười bảy giờ,

Khi về đến bộ tham mưu, hai anh em chạy đến xe lán. Peter đang đếm tiền công. Peter sẽ nộp tiền vào quỹ của nhóm. Hannibal thử gọi Bob ở chỗ làm và ở nhà, nhưng không tìm thấy. Kết luận: phải xoay xở mà không có Bob.

- Hay nhất, Hannibal nói, là ngày mai làm y chang như hôm nay. Peter ra trạm rửa xe, anh Ty canh cơ hội để phá hoại xe Tiburon, còn mình canh chừng garage.

- Hy vọng ngày mai Tiburon sẽ đến sớm hơn. Nếu không, thì mệt đấy, Ty nhận xét.

Tưởng như Tiburon nghe được lời Ty: hấn đến trạm rửa xe sớm hơn, nhưng Ty vẫn không tìm được dịp phá chiếc xe hạ thấp và sơn vẽ tùm lum của hấn. Hannibal ở cả ngày trong garage, nhưng không thấy gì. Điểm hay duy nhất là Tiburon có vẻ thích sự năng động và sự vui tính của Peter, và cả sợi dây nịt có hình đầu cá mập mà Peter đã giấu cái mini radio.

- Mày là thằng Mèo, nhưng mày được lắm, Tiburon nói. Và tao thích dây nịt của mày. Phải tìm cho mày một công việc khác hơn !

Peter trả lời rằng mình cũng mong như thế, nhưng hôm đó không có gì xảy ra. Và thời gian cứ trôi qua: ba ngày nữa là hết kỳ nghỉ xuân.

Ngày hôm sau, Ty gặp may mắn. El Tiburon và băng Piranha đến sớm hơn và dừng trước quán Taco Bell. Trong khi cả bọn lo tranh luận xem ai ăn gì và bao nhiêu, Ty chui xuống gầm xe Tiburon, giật hai dây điện khó thấy. Ty đã báo trước với Peter, nên Peter biết rõ phải làm gì.

Khi Tiburon nổ máy, máy xe im lìm. Peter vừa chui xe vừa thấy cả bọn xúm quanh chiếc xe của Tiburon và tranh luận sôi nổi. Ông chủ chạy ra, cùng một nhân viên già dặn nhất. Rốt cuộc, Tiburon, vẫn còn đứng ngoài bãi đậu xe Taco Bell, hét lên:

- Ê, thằng Mèo, lại đây coi !

Peter lau tay vào giẻ rồi bước về hướng Taco Bell.

- Em hả ?

- Phải, tao gọi mày. Ta muốn kiểm tra xem mày có rành máy xe như mày khoe hay không. Mày làm cho xe tao nổ máy xem.

Peter nhìn dưới capô, xem xét máy xe, đung bình sạc, xem qua bugi, làm bầm mấy tiếng. Rồi Peter nằm xuống, chui phía dưới xe về hướng chỗ đã biết trước là dây bị tháo.

Nghe tiếng Peter đòi:

- Cờ-lê.

Sau khi lưỡng lự một hồi, ông chủ vào văn phòng rồi mang cờ-lê trở ra. Peter không hề cần cờ-lê, nhưng có nó, trông có vẻ chuyên môn hơn.

- Bây giờ nổ máy thử lại đi, Peter nói.

Xe nổ máy ngay.

- Này, Tiburon đăm chiêu nói, rõ ràng mày rất rành xe. Tao sẽ nói về mày cho một thằng có thể sẽ tìm ra việc cho mày. Kiếm được nhiều tiền lắm, tao hứa là kiếm được rất nhiều. Nhiều lắm. Mày hiểu không ?

Ý Tiburon muốn nói rằng công việc đó bất hợp pháp. Peter gật đầu.

Hannibal đã ngủ gục trong chiếc Honda, thì nghe tiếng Ty ngoài cổng.

- Tôi cần lấy đồ trong xe.

- Đừng có thường quên như thế, giọng của Max đáp. Ở đây không ưa những thằng ra ra vào vào đâu.

Hannibal nằm yên, rồi thì thầm:

- Có chuyện gì vậy ?

Ty cúi xuống như đang tìm đồ.

- Thành công rồi. Tiburon nói với Peter rằng sẽ có người rước Peter dẫn đến một garage.

- Bao giờ ?

- Hôm nay. Nếu "lò mổ" nằm trong đây, thì em lẽ thấy Peter đi qua.

Khi Ty đi rồi, Hannibal tiếp tục quan sát. Bây giờ thám tử trưởng không còn muốn ngủ nữa. Xe Honda đậu ở một chỗ chắc chắn Hannibal sẽ thấy người ta dẫn Peter đi đâu. Hannibal sẽ suy ra "lò mổ" nằm ở đâu.

Một tiếng trôi qua. Rồi hai tiếng. Đồng hồ Hannibal chỉ mười bảy giờ, rồi mười tám giờ. Max đang khoá cổng lớn, vẫn chưa thấy Peter đâu. Và cũng không thấy ai khác. Chẳng lẽ các thám tử đã lầm và "lò mỗ" nằm chỗ khác ?

Cái mini radio của Hannibal kêu tiếng bíp khế. Hannibal bật lên.

Giọng Ty bình tĩnh nhưng lo lắng:

- Babal ơi, không ổn rồi ! Rất nguy !

14. THẨM HOẠ

- Em bị nhốt rồi, Hannibal thì thẩm.

- Thử cửa nhỏ, Ty trả lời.

Hannibal rón rén lên ra cổng. Có một ổ khoá to tướng treo đó. Nhưng cánh cửa nhỏ chỉ có cái chốt bình thường. Hannibal kéo chốt, bước ra ngoài. Xe tải nhẹ đang chờ ở góc đường.

- Lên nhanh đi, Ty kêu.

- Có chuyện gì vậy ?

Ty có vẻ lo lắng.

- Cách đây khoảng mười lăm phút, Bob chạy ào đến kho bãi đồ linh tinh cùng với bạn gái của Peter, Kelly Madigan. Peter đã kể cho con bé nghe những gì Peter làm ở trạm rửa xe, kể cả câu chuyện về Tiburon và vụ xe trộm.

- Cái gì Peter cũng kể cho nó hết ! Hannibal rên rỉ.

- Có khi như vậy mà hay - Ty nói. Kelly vừa mới phát hiện rằng nó có một cô bạn gái, tên Tina Wallace, là bạn gái mới của Tiburon. Tina luôn đi với Tiburon. Mà Tina lại biết Peter, biết về nhóm của các em nữa. - Vậy nếu Tina thấy Peter...

- Rất có thể nó sẽ kể hết với Tiburon.

- Và nó có thể nhìn thấy Peter bất cứ lúc nào.

- Kelly nói rằng Tina đang hoang và không biết gì về chuyện xe trộm. Nhưng nếu Tina nhìn thấy Peter, mà chưa được dặn trước, thì không biết nó sẽ kể gì.

Ở kho bãi đồ linh tinh, Bob và Kelly Madigan đang chờ. Cô bé tóc đen xinh xắn đứng dậy ngay khi thấy Hannibal và Ty đến:

- Các anh tìm ra Peter chưa ? Các anh đưa anh Peter về chưa ? Kelly hỏi.

- Bọn anh cũng không biết Peter ở đâu nữa. Hannibal trả lời. Anh Ty, anh có chắc là Peter đã rời khỏi trạm rửa xe chưa ?

- Tiburon đã quay lại và nói chuyện với Peter. Anh nhìn thấy Peter đưa ngón cái lên về hướng anh, rồi lấy chiếc Fiero đi cùng Tiburon.

- Phải tìm lại Peter, Bob nói.

- Nhưng bằng cách nào ? Kelly hỏi và lần lượt nhìn cả ba.

Bob và Ty quay sang Hannibal. Kelly ngồi xuống, sắp oà khóc.

- Anh Babal ơi ! Kelly năn nỉ, em xin anh !

Hannibal nhìn chằm chằm vách xe lán, như có thể nhìn xuyên qua. Thám tử trưởng véo véo môi giữa ngón cái và ngón trỏ, có nghĩa là thám tử trưởng đang chìm đắm trong suy nghĩ.

- Nếu giả thiết rằng Peter đã được đưa đến "lò mổ", thì vấn đề vẫn như cũ: tìm ra "lò mổ"...

Hannibal nhìn mọi người.

- Không những kiểm tra chắc nó nằm trong garage, mà còn phải tìm nó nằm chính xác ở đâu. Tức là tự ta thâm nhập vào đó.

- Khoan đã, Ty nói. Ta nghĩ rằng Peter đang ở trong "lò mổ". Và ta nghĩ rằng "lò mổ" nằm trong garage. Vậy ta chỉ cần gọi radio và hỏi xem Peter đang ở đâu.

- Đúng rồi ! Kelly kêu rồi đứng phốc dậy.

- Không được. Bob nói. Ta không chắc rằng "lò mổ" nằm trong garage. Và ta không thể nào mạo hiểm gọi Peter. Ta không biết ai đang đứng bên Peter và có thể nghe cú gọi.

- Bob nói đúng, Hannibal nói. Mình nghĩ mình đã tìm ra cách rồi, nhưng tối nay El Tiburon và băng Piranha phải rời khỏi thành phố. Bob, cậu có cách nào biết được xem...?

- Ta gặp may rồi, Bob kêu. Mình có tò mò xem thời khoá biểu của bọn chúng. Tối nay bọn chúng diễn ở Malibu cùng những băng khác.

- Ta gặp may nhờ biết lợi dụng thời cơ, Hannibal trịnh trọng trả lời. Cậu đã xem thời khoá biểu của bọn chúng vì cậu từng làm thám tử suốt nhiều năm và theo bản năng cậu đoán biết rằng ta có thể cần biết tất cả.

- Cứ cho là vậy, Bob chấp nhận. Nhưng tại sao cần không có bọn chúng trong thành phố ?

- Bởi vì, theo mình, chiếc Mercedes không phải là chiếc xe duy nhất mà Tiburon ăn trộm cho mình và gửi đến cửa hàng tạp hoá đâu. Ngoài ra, dường như có những người khác, không thuộc băng nhạc, cũng gửi xe đến cửa hàng tạp hoá. Khi mang chiếc Cadillac màu cam đến garage, Torres đã bấm còi theo tín hiệu đã thoả thuận để người ta mở cổng nhanh. Peter có nói rằng Torres cũng bấm còi theo tín hiệu y như thế cho một chiếc xe khác. Và em nghĩ những lời mà lẽ ra anh Ty phải nói ở cửa hàng tạp hoá là một loại mật khẩu.

Ty quan sát Hannibal.

- Babal, em muốn nói gì vậy ?

- Thế này. Drippin Chicken Tiburon không có ở thành phố này, ta hãy lấy một chiếc xe, lái đến cửa hàng tạp hoá, giao cho Torres. Nếu ta may mắn, hắn sẽ mang ra garage.

- Chuyện này sẽ giúp anh Peter như thế nào ? Kelly hỏi.

- Sẽ có hai người trong số chúng ta trốn trong xe, Hannibal trả lời. Mình từng có ý nghĩ này sớm hơn, nhưng thấy có vẻ mạo hiểm quá.

Bob đặt câu hỏi quan trọng:

- Ai sẽ trốn trong xe ?

- Cậu là đứa duy nhất trong ta mà Torres không biết. Vậy cậu phải lái xe. Còn anh Ty và mình sẽ núp phía sau.

- Sau khi giao xe trộm giả, mình làm gì ?

- Cậu leo lên xe mình, rồi cậu chạy theo Torres.

- Làm sao có xe, vì mình lái xe kia rồi mà ?

- Kelly sẽ mang xe đến, để sẵn gần đó.

Mọi người suy nghĩ.

- Tìm đâu ra một chiếc xe trộm giả, hả Babal ? Ty hỏi. Xe ta đâu thuộc loại xe người ta hay trộm. Bộ em muốn ta ăn cắp một chiếc thật à ?

- Mình nghĩ, Hannibal trả lời và nhìn chăm chăm Kelly, rằng Kelly có thể mượn chiếc Jaguar của ông già, đó là một chiếc xe đáng ăn trộm,

- Chiếc Jaguar của ba hả ? Kelly hoảng hốt la lớn. Thôi được, em chịu, vì để cứu anh Peter. Nhưng các anh nhớ cẩn thận đừng làm hư xe ba.

- Hứa, Hannibal kêu. Em lấy ngay bây giờ được không ?

- Chắc là được, Kelly nói nhưng có vẻ không tin tưởng lắm.

- Anh sẽ đưa em về nhà, Bob đề nghị. Dọc đường anh chỉ cho em cách lái chiếc Volkswagen của anh.

- Khi Bob và Kelly trở về, ta sẽ hoàn chinh thống nhất với nhau các chi tiết cuối cùng, Hannibal nói.

- Phải để thời gian cho Tiburon ăn trộm một chiếc xe - Ty nhận xét.

- Ta sẽ chờ mười hai giờ khuya, Hannibal đề nghị. Thám tử trưởng nhìn mọi người, không ai nói tiếng nào.

- Vậy thống nhất nhé, Hannibal nói. Mười giờ khuya là hành động.

Lúc mười hai giờ kém năm, một chiếc Jaguar tuyệt đẹp dừng trước cửa hàng còn mở cửa.

Hannibal nằm trong cốp xe. Ty, gầy nhất, nằm dài dưới sàn phía sau ghế trước, trốn dưới một tấm phủ và vài cái gối nệm. Bob đội mũ kết bóng chày và đeo kính cũ. Kelly đậu chiếc Volkswagen ngoài tầm nhìn của cửa hàng.

Joe Torres và hai đồng loã, Nacio và Carlos, bước ra khỏi cửa hàng tạp hoá, mở to mắt khi thấy chiếc Jaguar lộng lẫy. Bob cúi qua cửa.

- Có một anh tên Tiburon đưa cho em một trăm đô-la để mang chiếc xe của ông anh từ Malibu về. Anh có phải anh của anh Tiburon không ?

Torres gật đầu.

- Chính tôi đây. Xe giao xong. Cậu về được rồi.

- Em cần người đưa em trở về trung tâm thành phố.

- Thì cậu cứ kêu taxi. Cậu nhận tiền rồi mà ? Vậy thì biến nhanh đi.

Bob bước xuống xe, đi bộ trong đêm. Hannibal chờ trong cốp, còn Ty chờ dưới tấm phủ. Tiếng chân của ba người đàn ông nghe gần lại.

- Ừa có chăn và gối trong xe, một giọng nói vang lên.

Torres phá lên cười:

- Ở Malibu có một thằng tội đến nỗi không những bị mất xe mà còn đang bị lạnh cóng nữa.

Cửa xe trước, phía bên người lái, mở ra.

- Tôi mang đi ngay, Torres nói. Xưởng xe chưa đóng cửa, sợ một chiếc Jag như thế sẽ gây chú ý trong khu phố này. Thôi ! Ít nhất hôm nay Tiburon không giao hàng trễ. Lần trước nó mất hết hai ngày.

Cửa xe đóng lại. Xe xuất phát nhanh, trong tiếng lốp kêu rít. Hannibal bị lắc lư trong cốp xe, còn Ty thì nằm ngoan ngoãn dưới tấm chăn.

Bob phóng lên xe con cóc.

- Mọi việc ổn cả chứ ? Kelly lo lắng hỏi.

- Torres đã mắc lừa, Bob trả lời. Dường như Babal nghĩ đúng. Torres không hề có vẻ ngạc nhiên chút nào. Chắc là anh nói đúng mặt khẩu.

Kelly chỉ tay:

- Nó chạy mất kìa ! Chiếc Jaguar của ba em!

- Coi chừng, anh sẽ cho hết ga, Bob nói.

Chiếc xe con cóc đỗ quẹo vào một con đường theo chiếc Jaguar, người lái nó không hề hay biết mình bị theo dõi.

- Nhanh anh Bob ơi, coi chừng lạc mất xe ! Kelly khẩn cầu.

- Anh đang lái tối đa, Bob trả lời và đạp chân sát sàn.

Nhưng dù Bob có tăng tốc, khoảng cách giữa chiếc Jaguar bạc và xe Volkswagen cứ lớn dần...

Mặc dù chiếc Jaguar chạy với vận tốc rất cao, nhưng Hannibal vẫn cố gắng không lắc lư nhiều quá trong cốp xe, sợ gây tiếng ồn. Thám tử trưởng đang căng thẳng nhiều đến mức, khi xe dừng lại đột ngột, cậu xem đâm thủng thành xe. Không có tiếng động nào vang lên, ngoại trừ tiếng bóp còi của Torres: một tiếng dài, hai tiếng ngắn, một tiếng dài, một tiếng ngắn.

Tiếng chìa khoá kêu trong ổ. Cổng mở ra với tiếng sắt kêu. Chiếc Jaguar chạy chậm hơn.

- Tiburon lại làm việc ngoài giờ, giọng Torres thông báo.

- Ông chủ sẽ không hài lòng, chiếc Mercedes đã từng gây rắc rối rồi, giọng Max trả lời.

Cửa xe mở ra, có người lên xe. Chiếc Jaguar lại chạy tiếp. Trong bóng tối, Hannibal cảm thấy xe di chuyển và xoay chậm. Xe chậm lại nữa, vượt qua một khối ụ, rồi dừng lại.

Tiếng gõ chạm. Chính rào gõ của thang máy đang đóng lại.

Thang máy đi lên.

Hannibal thử ước tính độ cao, nhưng làm thế nào tính chính xác nổi ?

Chiếc Jaguar lại chạy tiếp... nhưng không theo hướng nó đến !

- Anh Bob ơi, lạc mất nó rồi ! Kelly than thở.

- Nó quẹo chỗ kia, Bob rầu rĩ nói. Có thể sẽ tìm lại được.

Bob chạy nhanh xuống đường, đến khu thương mại, định quẹo, nhưng rồi tiếp tục đi thẳng.

Bob vừa mới thấy chiếc Jaguar đậu ngay trước một toà nhà gạch hai tầng trong con đường vừa mới vượt qua.

- Anh nghĩ Torres đã thấy mình chưa ? Kelly hỏi.

- Không quan trọng. Xe anh là một chiếc con cóc như mọi xe con cóc khác và Torres không biết đâu.

Bob quay đầu xe, đậu gần đó. Bob và Kelly xuống xe. Chiếc Jaguar đã biến mất. Bob và Kelly bước trong màn đêm im lặng đến cổng. Có lẽ chiếc Jaguar đã qua cổng này. Cổng có lồng một cánh cửa nhỏ cho người đi bộ. Cổng và cửa đều đóng.

- Làm gì đây ? Kelly tuyệt vọng thì thầm.

Bob rút thẻ căn cước ép nhựa ra khỏi túi, nhét giữa cánh cửa và khung cửa nhỏ.

Một hồi sau, Bob đẩy được lưỡì khoá. Hai giây sau, Bob và Kelly đã ở bên trong Garage Xa lộ.

Những dãy xe đang xếp hàng trước mặt.

- Có lẽ đây chính là chỗ Hannibal đậu chiếc Honda để quan sát, Bob nói. Thử tìm chiếc Jaguar của ba em đi.

Hai anh em tiến tới trong garage tối tăm và đến được buồng thang máy. Mặt bằng không thấy đâu hết, có lẽ nằm phía trên cao. Bob và Kelly lắng nghe, nhưng không thấy gì. Không có tiếng động... và cũng không có xe Jaguar!

- Xe không có đây ! Kelly nhận xét gần như lớn tiếng.

- Sỵt ! Bob kêu.

Tiếng cắc vừa mới vang lên, cùng với tiếng gõ chạm nhau. Thang máy bắt đầu trở xuống.

- Nhanh ! Bob kêu.

Bob nắm tay Kelly, kéo ra sau dãy xe gần nhất. Cả hai ngồi chồm hổm xuống, núp khi thang máy chạm tầng trệt.

Joe Torres bước ra, băng qua garage rộng lớn về hướng lối ra.

Bob và Kelly tiến lại gần thang máy.

- Chắc xe ba em ở trên kia, Kelly nói và nhìn thang máy.

- Hannibal tin chắc rằng "lò mỗ" giấu đâu đó trong nhà này, Bob nhận xét. Nhưng ở đâu ?

- Thật đáng tiếc rằng cậu đã nghe nói về "lò mỗ", Andy à. Lẽ ra cậu nên chăm chỉ lo cho âm nhạc, thì hay hơn.

Ai vừa mới nói ? Jack Hatch đang đứng phía sau lưng Bob và Kelly, tay cầm một khẩu súng nguy hiểm. Và gã đàn ông to vừa mới xuất hiện phía bên kia cầm một khẩu súng còn đáng sợ hơn nữa.

15. VÀO HANG CỘP !

Vẫn núp trong cốp xe, Hannibal lắng tai nghe nhưng không nghe thấy gì cả.

Hannibal có cảm giác rằng chiếc Jaguar đã xuyên qua tường thang máy, rồi rẽ phải và dừng lại. Torres và người đàn ông kia đã bỏ đi. Sau đó, lại tiếng ù ù khế rồi im lặng.

Đột nhiên tiếng búa vang lên. Hannibal gõ thành cốp xe.

- Anh Ty ơi ?

Giọng Ty vang đến rất yếu.

- Không sao chứ ?

- Không sao, nhưng ta đang ở đâu vậy ?

- Để anh xem.

Hannibal nằm bất động chờ.

- Ta đang ở trong một garage, cuối cùng Ty nói. Nhưng nhỏ hơn cái kia. Chiếc Jaguar đậu trong một góc, còn ở góc bên kia garage, có ba người đang tắt bật quanh một chiếc Maserati. Trong đó có một trông rất giống Peter.

- Kéo em ra khỏi đây ! Hannibal ra lệnh.

Thám tử trưởng nghe tiếng người Ty động dậy, rồi chìa khoá quay trong ổ khoá cốp xe. Nắp cốp mở ra. Hannibal lăn sang một bên, ngồi nhòm dậy phía sau xe, bên cạnh Ty.

Garage dài và hẹp. Phía bên kia, ba người đang tháo một chiếc Maserati đỏ. Vỏ xe đã biến thành nhiều mảnh nằm rải rác xung quanh, sườn xe trông giống như một bộ xương có động cơ.

Peter thuộc nhóm người đang tháo xe ra.

- Bọn chúng không hề bỏ phí thời gian, phải cho Peter vào việc ngay, Ty nhận xét.

- Có lẽ bọn chúng đang thiếu nhân công, mà Peter lại được Tiburon giới thiệu, Hannibal trả lời. Nhìn kìa ! Peter vẫn còn dây nịt với cái mini radio giấu bên trong. Hai người cũng không gần Peter lắm. Em nghĩ có thể thử gọi Peter.

Thật vậy, hai thợ máy kia, về mặt dữ dằn và động tác hung hăng, làm việc cách xa Peter. Bọn chúng thì thầm nói chuyện với nhau và không hề chú ý đến người mới.

Hannibal và Ty thấy một bóng súng lòi ra khỏi túi của một tên.

- Bọn chúng làm như không có Peter tại đó ! Ty nói.

Rất tiếc là không hẳn như vậy.

Hannibal bật chế độ gọi trên mini radio: một tiếng bíp bíp rất khẽ vang lên chỗ Peter.

Peter làm như không nghe gì và tiếp tục làm việc, nhưng một tên thợ máy ngẩng đầu lên.

- Tiếng gì vậy ?

Peter vẫn bình tĩnh.

- Đồng hồ báo thức của em. Có một chương trình truyền hình mà em thích xem. Nên em cài sẵn. Dĩ nhiên tối nay thì không xem được rồi. Lẽ ra em phải tắt đồng hồ.

- Vậy bây giờ mấy giờ ?

- Mười hai giờ rưỡi.

- Phải làm nhanh lên. Ta đã có một chiếc Jaguar phải làm thật. Và Tiburon sắp mang về những chiếc khác bây giờ.

- Úi chà ! Peter kêu. Giờ này mà còn thêm những chiếc khác sao ?

Hai gã đàn ông phá lên cười.

- Thì ông chủ phải mua những gì rơi vào tay ông khi có dịp chứ ! Đại khái là sửa đồ dỏm.

Hai tên cười to hơn nữa. Peter không hiểu câu chuyện.

- Xe này gần xong rồi, Peter nói. Hay em đi lo chiếc Jaguar trước.

- Đồng ý. Sáng kiến hay.

Peter bỏ đồ nghề xuống, lau tay rồi bước về chiếc Jaguar đậu trong bóng tối phía bên kia.

Peter liếc nhìn qua vai để xem hai gã đàn ông vẫn còn làm việc. Rồi Peter cúi xuống chiếc Jaguar, như để kiểm tra một cái gì đó.

- Ai đó ? Peter hỏi. Kelly đâu ?

Peter đã nhận ra chiếc Jaguar, nghe tín hiệu và rút ra kết luận.

- Anh Ty và mình đây, Hannibal trả lời. Kelly đang đi chung với Bob, chắc là đang chờ bên ngoài. Có thoả thuận rằng Kelly và Bob sẽ đi theo bọn mình. Có chuyện gì xảy ra ở đây ?

- Mổ xe, Peter trả lời. Bọn thợ máy kể với mình một chuyện tào lao rằng xe xịn làm giả khiến các xe xịn này mất giá đến nỗi tháo ra

bán các phụ tùng có lời hơn. Nhưng Tiburon đã nói thật rằng không phải thế.

- Hai tên kia có súng hả ? Ty hỏi.

- Hình như một tên thôi.

- Chỉ ba người làm việc ở đây thôi ?

Peter giả bộ bắt đầu tháo cánh cửa xe ra, vừa làm vừa trả lời:

- Tiburon nói rằng đang thiếu người vì ba thợ máy bị bệnh.

Nhưng hắn vừa nói vừa cười, nên mình đoán thật ra ba tên thợ máy đang ngồi nhà đá. Các thành viên khác trong băng, mấy tên trộm ấy, thì đang trốn tài. Tóm lại, ta đang gặp may.

- Vậy ta tóm chúng ngay bây giờ rồi gọi cảnh sát trước khi bọn kia về, Hannibal quyết định.

Peter gạt đầu, rồi ngồi sau tay lái. Hannibal và Ty ngồi chễm chệ ở yên sau. Peter nổ máy, rồi chạy thật chậm về hướng hai thợ máy vẫn còn đang tháo chiếc Maserati.

Đột nhiên tiếng ù ù vang lên. Vách tường bên trái mở ra như thể mọi viên gạch đều trượt sang một bên.

- Cánh cửa ! Hannibal kêu khẽ. Dưới đáy thang máy ! Chính bằng cách đó bọn chúng đưa xe vào "lò mổ" !

Ba anh em nhận thấy đó là gạch giả che giấu một cánh cửa luồn. Bản lề thép giúp nó mở ra rồi trượt sang một bên.

- Có lẽ ta đang ở trong một tòa nhà nhìn ra đường kế tiếp, Ty nói. Vậy gian này được che giấu từ mọi phía. Xe trộm vào lúc còn nguyên rồi trở ra thành từng bộ phận rời.

- Báo động ! Peter kêu.

Từ thang máy, Jack Hatch và Max chui ra, đẩy Bob và Kelly trước mặt.

- Kelly bị bắt ! Peter kêu. Phải cứu Kelly.

- Ta hãy tấn công bọn chúng ngay bây giờ trước khi El Tiburon và băng Piranha về, Ty đề nghị.

- Nhưng bọn chúng có vũ khí ! Hannibal lo lắng bắt bẻ.

Peter không biết làm gì và dừng chiếc Jaguar. Jack Hatch và Max tiếp tục đẩy Bob và Kelly tiến về hai thợ máy. Jack Hatch có vẻ rất bức tức.

- Bắt được hai đứa này ở tầng trệt trong nhà kia, Jack Hatch giải thích. Tụi nó tìm một cái "lò mổ". Tụi nó đã tìm ra, nhưng chắc chắn một điều: tụi nó sẽ không đi nói lại với ai cả.

- Bạn bè biết chúng tôi ở đâu. Bob nói bừa. Anh Ty sẽ đi gọi cảnh sát.

- Ty là thằng mà Tiburon giao chiếc Mercedes ở Oxnard, Max bình luận. Thằng kéo cảnh sát đến chỗ Torres.

- Bọn nhạc sĩ này ngu quá, ông gầm gừ. Tôi đã dặn là tụi nó không được tự tay trộm xe.

- Ông chủ ơi, Tiburon chỉ làm có ba lần, Max nói.

- Ba lần là quá nhiều, Jack Hatch lắc đầu đáp. Thôi, phải khử hai đứa này.

Hắn nhìn xung quanh.

- Thằng mới đâu rồi ?

- Đằng kia, trong chiếc Jaguar, một thợ máy nói.

Peter nói khẽ:

- Bọn mình sắp bị lộ tẩy rồi, cẩn thận nhé !

Peter lại chạy tiếp, vẫn từ từ.

Jack Hatch liếc nhìn chiếc xe mới.

- Một chiếc Jag hả ?

- Dạ đúng, thợ máy nói. Torres mới mang đến cách đây khoảng nửa tiếng. Một món quà của Tiburon.

- Lại thằng ngu đó ! Jack Hatch la lên. Nhưng thôi, lần này, nó chọn cũng được.

Hắn quay sang Bob và Kelly.

- Andy, hắn nói, tôi có cảm giác cậu sẽ không thành đạt trong ngành "lò mổ". Lẽ ra cậu không nên thọc mũi vào chuyện tôi.

Chiếc Jaguar vẫn tiến tới, chậm chạp. Jack Hatch, Max và hai tên thợ máy tạo thành một nhóm gần chiếc Maserati, quay lưng lại với chiếc Jaguar, đang nhìn Bob và Kelly. Peter ló đầu nhanh ra cửa.

- Chú Max ơi, Peter la với, chú muốn cháu để chiếc Jag ở đâu ?

Hannibal và Ty thấy niềm hy vọng hiện lại trong mắt Bob và Kelly, vì đã nhận ra giọng Peter. Còn chính Hannibal và Ty thì rung mình khi thấy người lái xe giảm tốc từ từ...

- Thằng nhỏ này làm gì ở đây ?

Chính Torres vừa mới xuất hiện ở chỗ vào thang máy và đang chìa tay vào Bob.

- Chính là thằng mang chiếc Jag đến...

- Tiến lên Peter ! Hannibal la lên.

Peter đạp ga. Trong tiếng máy ầm ầm và tiếng lốp xe rít iên, chiếc Jaguar phóng vào nhóm bốn gã đàn ông xúm quanh chiếc Maserati.

16.

BÀI CA CÁ MẬP

Chiếc Jaguar sắp cán bốn tên vô lại. Bốn chúng đứng đó, bị tê liệt do sợ hãi. Hai tên cầm súng trong tay nhưng không biết làm gì. Bốn chúng chỉ nhìn chiếc xe to phóng về hướng mình.

Sự tê liệt này chỉ kéo dài một lúc. Cả bốn lao mỗi người một bên để né chiếc xe. Bốn chúng nhào xuống nền đất dơ bẩn, chỉ lo bảo vệ mạng sống.

Max rơi trên cùi chỏ phải, chửi thề và do đau quá, thả rơi súng.

Hai tên thợ máy té lên đè nhau khi tránh chiếc Jaguar dữ tợn. Khẩu súng của một tên tuột ra khỏi túi và văng vào đồng phụ tùng của chiếc Maserati.

Jack Hatch là kẻ duy nhất giữ được bình tĩnh. Hắn lộn tùng phèo, đứng dậy, chĩa súng vào Peter vẫn đang ngồi lái chiếc Jaguar.

Bob đẩy Kelly sang một bên, và bằng cú đá chân ngoạn mục, giải trừ vũ khí cho Jack Hatch. Khẩu súng trượt trên nền đất đầy dầu và bay mất ở cuối gian. Jack Hatch phản công bằng cách lao vào Bob. Bob tự vệ lại đâm cùi chỏ vào đầu Jack Hatch, khiến hắn ngã nằm dài xuống đất.

Chiếc Jaguar dừng cách vài phân trước chiếc Masareti đã bị tháo tung.

Peter lăn ra khỏi xe, lao vào đầu Jack Hatch đang toan ngồi dậy.

Phần mình, Ty tấn công Joe Torres đang đứng gần vách tường giả và chuẩn bị rút súng ra khỏi túi. Cả hai ngã xuống đất, tay chân quăn vào nhau.

Hannibal chạy đến chỗ Bob đang đối phó với Max. Hắn đã đứng dậy và đang tìm cách lấy lại súng. Bob đã thử đá chân Max, nhưng hắn tự vệ bằng cánh tay. Bây giờ hắn đang cúi xuống để lượm súng.

Hannibal vận dụng toàn bộ trọng lượng mình để tông hắn, nên Max lại nằm dài xuống đất một lần nữa. Nhưng hắn ngồi dậy và tấn công. Lần này Hannibal làm hắn mất thăng bằng bằng một cú đẩy ở hông, rồi lao vào hắn. Bob nhào lên đè Hannibal. Max bị trọng lượng của hai đối thủ đè xuống đất.

Hai thợ máy định đứng dậy, nhưng đột nhiên chúng nằm yên lại. Trước mặt chúng, cô bé Kelly, mắt như bắn ra lửa, chĩa khẩu súng to của Jack Hatch vào chúng bằng hai tay nhỏ bé hoàn toàn bất động.

- Bình tĩnh, cô bé ới bình tĩnh. Hai chúng tôi ngoan lắm, không động dậy đâu...

Và chúng đưa hai tay ra phía trước như để chống chọi với những viên đạn mà cô bé có thể bắn vì quá căng thẳng. Rõ ràng bọn chúng không hề có ý muốn tiếp tục cuộc chiến.

- Rất tốt, Kelly đáp và lắc nhẹ khẩu súng. Nếu nằm yên, thì sẽ không bị gì.

Peter giải quyết hẳn Jack Hatch bằng một cú vào lồng ngực. Hắn bị đứt hơi, sụp xuống đất, hai tay ôm bụng nhưng không phải để cười.

Còn Ty thì đánh gục Torres, lấy súng, nhét vào thắt lưng mình. Rồi Ty băng qua, lấy súng giúp Kelly.

Bob và Hannibal tìm thấy dây kềm để trói Max. Hắn gằm thét, giãy dụa, nhưng đã thua.

Bob đứng dậy, mỉm cười:

- Thế là vô hiệu hoá băng trộm xe.
- Tóm gọn bọn chúng, Peter xác nhận.
- Có luôn chứng cứ, Hannibal nói thêm và chỉ chiếc Maserati.
- Phải trói hết bọn chúng và thu hồi súng, Ty nói. Các em hãy ra tay đi, trong khi anh trông chừng chúng.

Ty canh giữ bọn trộm, Peter tìm ra một sợi dây trong góc và lo trói hai thợ máy cùng Torres. Bob tìm ra súng của một thợ máy và súng của Max dưới đất giữa đồng đồ nghề. Peter và Hannibal quyết định trói luôn Jack Hatch. Hắn vẫn còn đang rên rỉ và xoa xương sườn như thể bị trọng thương.

Nhưng hai thám tử vừa chạm vào người Jack Hatch, thì tình thế bị đảo lộn. Có tiếng chạy nhanh, rồi nhiều người ào vào. Bọn chúng bước ra từ một chỗ chật hẹp phía sau chiếc Maserati.

- Sao ! Tiburon la lên. Chúng tôi có sáu chiếc xe đẹp đang chờ thang máy ở dưới. Vậy mà mọi người... ủa, có chuyện gì ở đây vậy ?

Hannibal tiến lên, đối mặt với bọn chúng.

- Tiburon, anh đã thua cuộc rồi. Chúng tôi đang bắt giữ sếp anh, cận vệ của ông, Joe Torres và một chiếc xe trộm. Mọi người nên đầu hàng đi.

- Hả ? Tiburon kêu.

Hắn nhìn. Ty và Bob cầm súng. Nhưng băng Piranha và bạn đứng rất đông phía sau Tiburon.

- Mà biết không, Tiburon nói với Hannibal. Chúng tôi vẫn đông người hơn.

Jack Hatch, đột nhiên không đau nữa, ngồi dậy hét lên:

- Tiburon, khử mấy thằng nhóc đi !

Tiburon nhún vai.

- Nói thì dễ. Tụi nó đang cầm súng. Còn ông, thì có giúp được chúng tôi không ?

- Đã nói rằng tụi nó là bọn nhóc không kinh nghiệm. Tụi nó làm gì biết dùng súng. Các anh cứ vặn cổ tụi nó là xong.

- Sáng kiến hay đấy, người ca sĩ Mê-hi-cô mỉm cười nói. Nhân tiện, tôi nghĩ đã đến lúc ban nhạc tôi được tăng lương.

- Hiện tôi đã trả quá cao cho các anh rồi, Jack Hatch la lên. Các anh là đồ vô dụng ! Chính vì anh nghĩ ra chuyện lấy trộm thêm xe, nên ta mới lâm vào tình thế như thế này, đồ thằng Mẽo mắc dịch !

Tiburon trừng mắt nhìn Jack Hatch. Phía sau lưng, đám Piranha bắt đầu gầm gừ. Và Tiburon giận dữ y như chúng.

Hannibal cảm nhận được chiều gió thổi và nói thẳng với ca sĩ:

- Anh Tiburon ơi, anh không thấy rằng ông này bóc lột anh sao ? Bóc lột tất cả mọi người sao ? Rằng ông ta không hề tôn trọng các anh sao ? Rằng ông ta xem các anh như những người gốc gác nghèo vô tích sự ?

Tiburon làm như không nghe Hannibal và chỉ nhìn một mình Jack Hatch.

- Biết rồi, chúng tôi là những người Mê-hi-cô mắc dịch. Thế mà ông lại kêu gọi chính những người Mê-hi-cô mắc dịch này để cứu ông ra khỏi thế kẹt, mà chính ông tự dẫn vào sao ? Và ông coi thường tất cả chúng tôi vì chúng tôi không phải người Mẽo chứ gì !

Jack Hatch đang ngồi bẹp dưới đất tái mặt.

- Hãy giúp chúng tôi ra khỏi chuyện này, nếu không tao sẽ không nhìn mày nữa ! Nghe chưa ! Tao sẽ đuổi cổ mày ra khỏi chỗ tao, đồ bản thủ !

Tiburon lắc đầu.

- Người Mê-hi-cô chúng tôi quá ngu, Tiburon nói, làm sao mà giúp ông được. Tất cả chúng tôi đều là những thằng bắn thủ, lười biếng, đúng không ?

Tiburon mỉm cười với Jack Hatch rồi quay sang Hannibal.

- Thằng Mèo mập, hieu chúng tôi kể cho cậu nghe chuyện của ông chủ chúng tôi, thì cậu sẽ dặn cảnh sát phải tử tế với Tiburon và bầy Piranha, nhé ?

- Tiburon à - Ty đáp, tay vẫn cầm khẩu súng của Hatch, anh thừa biết chúng tôi làm sao thuyết phục cảnh sát nổi.

- Vậy, chúng tôi sẽ làm hết sức mình để giúp các anh. Chúng tôi đã biết các anh chỉ giao hàng. Những tên trộm thật là người của Jack Hatch, là trộm chuyên nghiệp. Rồi đám thợ máy tháo tung xe ra. Còn các anh, thì thật ra cũng không liên can gì nhiều.

Tiburon gật đầu.

- Cậu trẻ nhưng cũng khá khôn, Tiburon nói. Hắn lấy cặp cho chúng tôi xe sơn sẵn rồi. Chúng tôi có nhiệm vụ mang đến những nơi biểu diễn rồi lái về. Có khi chính bọn chúng đưa chúng tôi đi biểu diễn, rồi chúng tôi chỉ việc lái xe về.

- Thế còn chiếc Mercedes ? Ty hỏi. Chiếc mà anh đã lấy trộm ở Osnard ?

Tiburon nhún vai.

- Ừ, Tiburon nói, thì khi không có sẵn xe, tôi cũng biết ăn cắp một hai chiếc. Lần đó, tôi làm bậy. Tôi công nhận chuyện này.

- Mọi người sẽ ra hầu tòa, Hannibal nói. Nếu các anh vạch tội Jack Hatch và đồng bọn, các anh sẽ hưởng được sự khoan hồng của quan tòa.

- Đừng nghe nó ! Jack Hatch la lên và ngồi dậy đi lại gần Tiburon. Tôi sẽ tăng lương cho các anh ! Các anh sẽ là những người Mỹ giàu có nhất thành phố !

Tiburon nhìn Jack Hatch, nhìn Hannibal, nhìn Ty, rồi nhìn bọn Piranha đang đứng phía sau. Cuối cùng Tiburon nhún vai.

- Cậu thắng rồi, thằng Mèo à, Tiburon thở dài. Để xem cảnh sát sẽ hỏi gì chúng tôi.

Ty hạ súng xuống. Peter mỉm cười. Hannibal và Bob thở dễ dàng hơn. Kelly cười lao đến ôm hôn Peter. Peter đổ mặt đến tận tai.

Đột nhiên Jack Hatch phóng ra, chụp lấy Kelly. Hắn bẻ tay cô bé, rồi để cô bé trước mình làm tấm chắn. Hắn bước lùi ra thang máy. Bắn hắn, thì sẽ trúng Kelly.

- Tất cả đứng yên ! Hắn ra lệnh. Nếu đến đây, tôi sẽ vặn cổ cô tiểu thư này. Rõ chưa ?

Không ai động đậy. Jack Hatch đến thang máy, vẫn lôi theo cô bé Kelly đang khiếp sợ... Vách tường đóng lại.

17. XE LĂN BÁNH

Bầu im lặng nặng nề ập xuống xuống. Peter chạy đến bức tường giả.

- Làm sao để mở ? Nhanh !

Peter nhìn Tiburon. Tiburon nhún vai.

- Tôi không biết. Lúc nào cũng có người mở cho chúng tôi.

Torres phá lên cười:

- Khôn thì tự tìm lấy.

- So với ông chủ, tụi mày chẳng là cái gì, Max cười khẩy.

Hai thợ máy lắc đầu. Cả hai đều không biết cách mở. Hannibal quay sang Tiburon.

- Còn anh, anh vào bằng ngã nào ?

- Qua văn phòng. Chúng tôi luôn đi ra bằng ngã đó.

- Văn phòng nào ? Chỉ cho tôi đi. Nhanh lên ! Peter la.

- Được thôi, nhưng không ra cùng một đường. Muốn tìm lại gara, phải đi vòng, hiểu không ?

- Chỉ cho tôi đi ! Peter lặp lại.

- Tôi đi luôn, Ty nói rồi nhét một khẩu súng vào dây nịt và đưa khẩu kia cho Bob. Bọn chúng bị trói chặt rồi, nhưng em cũng phải coi kỹ.

Tiburon dẫn Ty và Peter xuống cuối xuống, đối diện với thang máy. Ở đó có một cái hốc tường có góc cạnh che mất cánh cửa trong đó.

- Phải biết cách mở, Tiburon nói.

Tiburon kéo bình đập lửa treo trên tường, cửa mở ra.

Peter và Ty băng nhanh qua văn phòng nhỏ, xuống cầu thang, bước vào bóng đêm. Ánh trăng toả bạc con đường. Hai anh em đi vòng qua toà nhà, vượt qua chiếc Fiero đậu ở đường hông, đến gara.

Cổng vẫn đóng khoá.

- Vậy hắn vẫn còn bên trong ! Peter nói.

- Trừ phi có một lối ra khác mà ta không biết, Ty nói. Peter ơi, ta phải cẩn thận, hắn đang giữ Kelly.

Peter gạt đầu rồi thử mở cánh cửa nhỏ. Cửa không khoá. Hai anh em bước vào bãi đậu xe. Chỉ có một ánh đèn sáng phía dưới gần thang máy.

Ty và Peter lắng nghe.

Không có tiếng động gì.

- Hấn trốn mất rồi ! Peter tuyệt vọng rên. Và hấn mang Kelly đi rồi.

Ty vẫn lắng tai.

- Chưa chắc. Nghe đi.

Peter nghe tiếng động khẽ, xuất phát từ dưới cuối, bên phải thang máy.

- Tiếng móng tay cào vỏ xe, Peter phán. Chắc là Kelly. Xuống đó xem.

Peter chạy giữa hai hàng xe. Ty đi theo. Hai anh em ra đến lối đi nằm dọc theo thang máy, rồi đứng lại để lắng nghe tiếp.

Đột nhiên đèn pha sáng lên phía phải.

Đèn pha chữa thẳng vào Peter và Ty từ một đoạn lối đi bên hông.

Tiếng máy nổ. Tiếng thắng kêu rít. Xe vừa mới bắt đầu chạy và đang đâm thẳng về hướng hai anh em.

Cả hai lao sang một bên. Chiếc xe vàng vượt qua, tông vào những chiếc xe đậu ở cuối.

- Một chiếc Rolls-Royce ! Peter la lên.

Peter không kịp nói gì thêm. Chiếc Kolis lui, quay đầu với tiếng ồn ào khủng khiếp, nó tông thêm vài chiếc xe nữa, rồi chuẩn bị tấn công.

- Hấn toan tông ta giập nát giữa mấy chiếc xe ! Ty nói.

Chạy !

Hai anh em lại chạy nữa, trong khi chiếc Rolls đụng mạnh vào chiếc xe, nơi hai anh em vừa mới núp phía sau, làm chiếc này dụng vào chiếc bên cạnh...

Ty và Peter chạy trái, chạy phải, nhưng dù có chạy đi đâu, chiếc Rolls vàng vẫn đuổi theo, tông vào những chiếc khác.

Ty rút khẩu súng của Jack Hatch ra, nhắm chiếc Rolls đang chạy ngoằn ngoèo trong gara.

- Kelly đang ngồi trong xe. Đừng bắn ! Peter hét lên.

- Anh nhắm lớp xe, Ty trả lời rồi nhảy sang một bên để né chiếc Rolls.

Mặc dù bị móp tùm lum, chiếc Rolls vẫn chạy. Nó quá mạnh, nên không bị hư khi đụng vào những chiếc xe khác.

Khi thấy nó xuất hiện ở một khoảng trống, Ty bắn hai phát vào lớp xe.

- Hút ! Ty la lên.

Chiếc Rolls vàng không chậm lại, tông thêm bốn chiếc xe khác, làm chúng dẹp vào nhau thành một khối sắt vô hình.

Nhưng dường như Jack Hatch đã không còn muốn đuổi theo Ty và Peter nữa, hấn rẽ vào một đường đi ngang.

- Hấn toan ra ! Peter la lên.

Chiếc Rolls rẽ vào một lối đi vuông góc dẫn ra lối đi chính. Ty và Peter nhảy trên những chiếc xe bẹp nát, tìm cách ra trước chiếc Rolls.

- Thế nào hấn cũng phải xuống xe để mở cổng, Peter nói. Ta sẽ tóm được hấn.

Hai anh em đã gần đến được cổng, thì chiếc Rolls đột ngột rẽ trái, phóng về hướng cửa lớn mà không giảm tốc độ.

- Hấn sẽ không dừng ! Ty hét lên.

Thật nhanh, nhưng vẫn gây cảm giác như một đoạn phim quay chậm, chiếc xe to vàng chạy xuyên qua cổng gỗ nặng nề, phá tung cổng.

- Theo hấn ! Peter la lên. Nhanh.

- Không kịp nữa rồi, Ty hấn hấn trả lời. Hấn sẽ thoát mất.

Peter không trả lời. Cậu nhảy qua cổng bị phá vỡ.

Chiếc Rolls chạy quá nhanh và đã không quẹo vào đường đúng cách. Nó bị trượt cho đến hàng rào gỗ phía bên kia đường và đâm sập hàng rào. Bây giờ nó đang đe để chạy tiếp. Peter vòng ra sau nhà để lấy xe.

- Nó chạy trước ta quá nhiều, Peter à ! Ty vừa nói vừa leo lên chiếc Fiero.

Nhưng khi hai anh em quẹo góc đường, chiếc Rolls vẫn còn đó. Nó chạy nghiêng bên này, rồi nghiêng bên kia, dừng rồi chạy tiếp như một chú vịt bị thương.

- Nó đã bị trúng đạn, Ty thích thú nhận thấy. Ta đã...

- Đâu có, nhìn kia ! Peter kêu.

Bên trong xe, thấy rõ hai cái bóng như đang đánh nhau.

- Kelly! Kelly toan bắt hấn dừng.

Peter chưa nói xong, thì cửa xe Rolls mở ra và Kelly bị ném ra ngoài.

Chiếc Rolls chạy tiếp thật nhanh.

Kelly ngồi dậy khi chiếc Fiero đến. Peter dừng lại, cúi ra ngoài.

- Ta sẽ thử bắt hấn, Peter la.

Kelly mở cửa xe, trèo qua người Ty, chui ra yên sau.

- Nhất định phải có em nữa, Kelly trả lời, mỉm cười trong tiếng thở hổn hển.

Peter cũng mỉm cười lại.

- Em phải vịn cho chắc nhé, Peter nói. Anh sẽ phóng rất nhanh !

Sau ba khu nhà, Peter đã bắt kịp chiếc Rolls. Chính Ty cũng tái mét khi thấy tốc độ chạy của Peter, để theo chiếc Rolls vàng to trong mọi khúc quẹo.

Xe này nối đuôi xe kia, hai xe phóng qua những đường tối tăm.

Chiếc Rolls chạy qua một bãi đất trống, vòng qua một cái cột chắn đoạn đường xa lộ trên cao, chạy theo đường ray xe lửa... Peter vẫn theo sát phía sau. Chiếc Rolls chạy ngược những con đường một chiều, rồi đạp hết ga trên đại lộ dọc bờ biển... Peter kiên quyết không để nó thoát.

Cuối cùng Jack Hatch nỗ lực tuyệt vọng để ra xa lộ. Để vào xa lộ, phải quẹo đột ngột bên trái khi qua dưới cầu. Trong chốc lát, tưởng như hấn sẽ làm được.

Nhưng khi chiếc Rolls chạy chậm lại để quẹo, chiếc Fiero vượt qua chặn đường. Jack Hatch vòng qua chiếc Fiero, hụt chỗ vào xa lộ và bị trượt. Chiếc Rolls vàng đâm đầu vào bức tường đỡ xa lộ.

Ty phóng ra khỏi xe, mở mạnh cửa xe Rolls, túm lấy cổ áo Jack Hatch, lôi về xe Fiero, không để hấn kịp hoàn hồn, ném hấn ra yên sau, rồi ngồi lên mình hấn.

- Tên trộm đã cao chạy xa bay nhưng vẫn không qua được ta ! Ty nhận xét.

Kelly nhìn Peter với ánh mắt khâm phục. Peter mỉm cười với Ty rồi chạy trở về hướng Garage Xa Lộ.

Mọi người đang tập trung trước nhà, ngay ngoài đường. El Tiburon và băng Piranha đứng một bên, đang chờ. Bob canh đám bị

bắt. Peter đẩy Jack Hatch vào chung bọn.

- Báo cảnh sát chưa ? Ty hỏi.

- Babal lo rồi, Bob trả lời.

- Nhưng Babal đâu ? Peter hỏi.

Đúng lúc đó, một tiếng hét thảm thương xé tai vang lên. Đứng giữa gara đã trở thành một nghĩa địa xe thật sự, Babal đang nhìn tàn tích của một vật không thể nào nhận ra là gì nữa. Cuối cùng Bob đoán:

- Chiếc Honda mới của cậu hả ?

Chiếc xe nhỏ xanh trắng chỉ còn là đồng sắt vụn. Jack Hatch đã tông nát nó.

- Mình không còn xe nữa, Hannibal rên rỉ. Và cũng không còn tiền nữa...

Bob và Peter cố an ủi sếp. Ty hứa sẽ giúp Hannibal tìm một chiếc tốt hơn.

- Bảo hiểm sẽ trả tiền mà, Ty mỉm cười nói. Và ta sẽ tìm cách kiếm thêm chút tiền. Này, em chưa gọi cảnh sát sao ?

- Chưa, Hannibal thờ dãi rồi trả lời. Lúc nhận ra xe mình, em quên gọi. Dù sao ta vẫn thành công trong việc tóm bọn "mổ xe" và chứng minh anh vô tội, Hannibal nói tiếp và cố gắng mỉm cười.

Đột nhiên xe cảnh sát xuất hiện hai đầu đường. Cảnh sát cầm súng lao đến. Thanh tra Cole và hạ sĩ Maxim dẫn đầu nhóm.

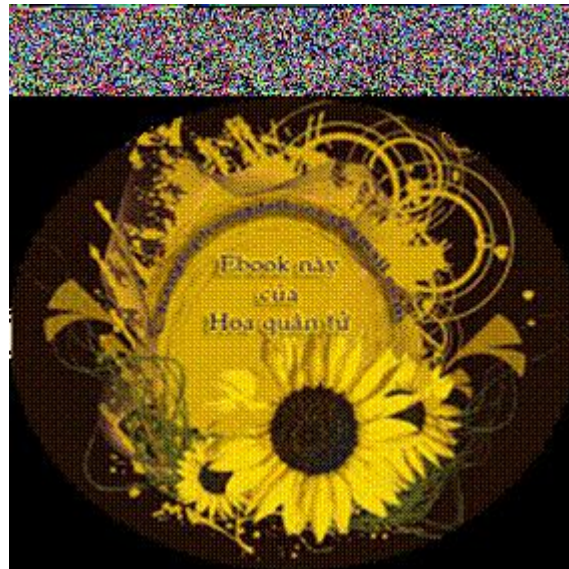
- Chắc tay Maxim này tưởng là bắt quả tang được anh quá ! Ty nói.

Rồi Ty đưa hai tay ra như chờ bị xô còng.

Ba Thám Tử Trẻ phá lên cười.

Đó là tiếng cười chiến thắng.

HẾT

Alfred HITCHCOCK
VỤ BÍ ẮN LÒ MỎ XE

ĐÀI LAN dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

LÊ HOÀNG

Biên tập:

THANH HƯƠNG

Vẽ bìa:

TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:

YÊN GIANG

In 2.000 cuốn, khổ 11.5 X 15.5 cm. Tại XN In Gia Định.
Số 9D Nơ Trang Long, Q. Bình Thạnh, TP. Hồ Chí Minh - ĐT:
8412644.

Số đăng ký kế hoạch xuất bản: 175/182 do Cục xuất bản cấp
ngày 29.2.2000 và giấy trích ngang KHXB số: 315/2001.

In xong và nộp lưu chiểu tháng 4 năm 2001.